

**SISÄMARKKINOIDEN AVOIMUUTTA  
KOSKEVA DIREKTIIVI  
(direktiivi (EU) 2015/1535):  
EU:n toimielinten, jäsenvaltioiden ja  
yritysten yhteistyöväline sisämarkkinoiden  
moitteettoman toiminnan varmistamiseksi**

**Opas teknisiä määräyksiä  
ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia  
määräyksiä koskevien tietojen  
toimittamisessa noudatettavaan menettelyyn**

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

## **ESIPUHE**

Tämän oppaan ensimmäinen versio laadittiin edeltäjäni Sabine Lecrenierin johdolla. Sen tarkoituksena oli lähentää EU:n lainsäädäntöä ja sen käyttäjiä sekä lisätä tietojenvaihtoa, vuoropuhelua ja yhteistyötä, joiden myötä Euroopan unioniin on syntynyt uusi yhteisökuultuuri.

Haluan korostaa vuonna 2005 julkaistun oppaan eteen tehtyä ansiokasta työtä ja oppaan merkitystä. Julkaisu on auttanut useiden vuosien ajan talouden toimijoita sekä kansallisia ja alueellisia viranomaisia niiden toimiessa teknisten määräysten, standardien ja tietoyhteiskunnan palvelujen parissa.

Jotta voidaan ottaa huomioon vuoden 2005 jälkeen tapahtunut kehitys, oppaasta on tarpeen julkaista toinen, tarkistettu versio.

Tärkein kehitysaskel oli 13. joulukuuta 2007 allekirjoitettu Lissabonin sopimus, jossa Euroopan yhteisön perustamissopimus korvattiin Euroopan unionin toiminnasta tehdyllä sopimuksella (SEUT).

Lisäksi vuonna 2015 kodifioitiin niin kutsuttu sisämarkkinoiden avoimuutta koskeva direktiivi (eli nykyinen 9. syyskuuta 2015 annettu direktiivi (EU) 2015/1535 teknisiä määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä).

Lisäksi direktiivin tulkintaan ja täytäntöönpanoon liittyvää Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä on täydennetty useilla tärkeillä tuomioilla.

On myös syytä mainita kokemukset, joita on saatu oppaan ensimmäisen version julkaisun jälkeen saaduista lähes 11 000 ilmoituksesta. Esimerkiksi elinkeinoelämän rooli uusien kaupan esteiden ennalta ehkäisemisessä on ollut keskeinen. Verkkopohjainen TRIS-tietokanta takaa nyt avoimuuden ja yhteistyön verkossa toimivan sähköisen hakemiston avulla.

On selvää, että ilmoitusmenettelyä koskevat ohjeet oli tarpeen päivittää EU:n toimielinten, jäsenvaltioiden ja elinkeinoelämän palvelemiseksi.

Giuseppe Casella

Yksikönpäällikkö

Sisämarkkinoiden, teollisuuden, yrittäjyyden ja  
pk-yritystoiminnan pääosasto

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

[PAINETAAN KIRJASEN TAKAKANTEEN]

Tämä kirjanen on tarkoitettu oppaaksi järjestelmästä, jolla estetään tavaroiden vapaan liikkuvuuden, sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden esteet tietoyhteiskunnan palvelujen osalta. Oppaassa kommentoidaan direktiiviä (EU) 2015/1535, jolla tämä järjestelmä pannaan täytäntöön. Kaikki direktiivin säännökset esitetään kokonaisuudessaan, ja niihin liitetään yksityiskohtaiset kommentit, joissa selitetään säännöksen merkitys ja sen seuraukset kaikille asianomaisille osapuolille: Euroopan komission yksiköille, jäsenvaltioille sekä nykyisille tai mahdollisille talouden toimijoille Euroopan unionissa.

Oppaan on laatinut sisämarkkinoiden, teollisuuden, yrittäjyyden ja pk-yritysten pääosasto, eikä se velvoita komissiota millään tavalla. Ainoastaan direktiivin (EU) 2015/1535 teksti on oikeudellisesti sitova. Direktiivin (EU) 2015/1535 tulkitseminen on Euroopan unionin tuomioistuimen tehtävä.

Tämä opas on alun perin laadittu englannin kielellä.

## **SISÄLLYSLUETTELO**

### **JOHDANTO**

*Direktiivi (EU) 2015/1535, sisämarkkinoiden avoimuutta edistävä väline*

### **I LUKU**

#### ***Direktiivin soveltamisala***

Käsitelmääritellyt (1 artikla)

- tuote
- palvelu
- tekninen eritelmä
- muu vaatimus
- palveluja koskeva määräys
- tekninen määräys
- teknistä määräystä koskeva ehdotus

### **II LUKU**

#### ***Teknisiin määräyksiin sovellettava menettely***

I Teknisiä määräyksiä koskevia ehdotuksia koskevien tietojen ilmoittaminen ja jakelu sekä komission ja jäsenvaltioiden reagoitivaihtoehdot (5 ja 6 artikla)

##### **1. Ensimmäinen vaihe: ilmoitusvelvollisuus**

###### **a) Jäsenvaltioiden velvollisuudet**

1. Yleiset säännöt
2. Erityistapaukset

###### **b) Komission velvollisuudet**

##### **2. Toinen vaihe: komission ja jäsenvaltioiden reagoitivaihtoehdot (huomautukset, yksityiskohtaiset lausunnot, ”lykkäys”)**

##### **II Odotusajan noudattamisvelvollisuus (6 artikla)**

##### **III Poikkeukset ilmoitusvelvollisuuteen tai odotusaikojen noudattamisvelvollisuuteen (7 artikla)**

### **III LUKU**

#### ***Standardeja koskevien tietojen ilmoittamismenettely***

Jäsenvaltioiden velvoite ilmoittaa teknisten eritelmien tai standardien laatimista koskevista pyynnöistä (4 artikla)

### **IV LUKU**

#### ***Pysyvä komitea (2 ja 3 artikla)***

Pysyvän komitean kokoonpano ja tehtävä

### **V LUKU**

#### ***Direktiivin soveltaminen***

I. Kertomukset ja tilastot (8 artikla)

II. Viittaus direktiiviin teknistä määräystä annettaessa (9 artikla)

III. Aikataulu ja soveltamismenetelmät

### **VI LUKU**

#### ***Yksityisten henkilöiden ja elinkeinoelämän tiedonsaantioikeus ja käytettävissä olevat reagointivaihtoehdot***

1. TRIS-tietokanta
2. Sidosryhmien huomautukset
3. Kansalliset yhteyspisteet
4. Asetukseen (EY) N:o 1049/2001 perustuva asiakirjapyyntö
5. Ilmoittamatta jätettyjen teknisten määräysten soveltamatta jättäminen

### **PÄÄTELMÄT**

### **VALIKOITU KIRJALLISUUSLUETTELO**

**I. Artikkelit**

**II. Euroopan komission julkaisut**

**III. Euroopan unionin tuomioistuimen tuomiot**

#### IV. Muut asiakirjat

##### **JOHDANTO: Direktiivi (EU) 2015/1535, sisämarkkinoiden avoimuutta edistävä väline**

Cassis de Dijon -tuomioksi kutsutun Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisun perusteella komissio esitteli 1980-luvun alussa uuden politiikan, jonka tarkoituksena on toteuttaa sisämarkkinat tukeutuen kolmeen periaatteeseen:

- Jokainen jäsenvaltio hyväksyy yhteisön muissa jäsenvaltioissa laillisesti markkinoille saatetut tuotteet ("vastavuoroinen tunnustaminen").
- Sääntelyn yhdenmukaistaminen rajoitetaan tärkeisiin talouden sektoreihin, erityisesti terveys-, turvallisuus- ja ympäristöalaan.
- Omaksutaan ennalta ehkäisyyn perustuva lähestymistapa kansallisen sääntelyn seurantaan.

Vuodesta 1984 lähtien direktiivissä 83/189/ETY<sup>1</sup>, josta tuli myöhempien kodifiointien jälkeen ensin direktiivi 98/34/EY<sup>2</sup> ja sitten direktiivi (EU) 2015/1535<sup>3</sup>, on säädetty ennalta ehkäisevästä mekanismista ja laajennettu asteittain sen soveltamisalaa.

Nykyisin Euroopan unionin jäsenvaltiot ovat velvollisia ilmoittamaan komissiolle ja muille jäsenvaltioille kaikki ehdotukset tuotteita ja tietoyhteiskunnan palveluja koskeviksi teknisiksi määräyksiksi ennen niiden saattamista voimaan kansallisessa lainsäädännössä.

Ajatus oli aikoinaan mullistava, ja sellainen se on edelleenkin.

Direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille, jotka ovat sopineet osallistuvansa sääntelyn vastavuoroista avoimuutta ja seuranta koskevaan järjestelmään. Aloite oli monella tapaa erikoislaatuinen:

- Järjestelmä on luonteeltaan ennalta ehkäisevä: tiedot annetaan, kun tuotteita koskevat tekniset määräykset tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevat määräykset ovat vielä ehdotusvaiheessa ja muutettavissa sisämarkkinoiden periaatteiden mukaisiksi.
- Komission lisäksi myös kaikki jäsenvaltiot voivat arvioida ja valvoa kansallisten ehdotusten tekstejä odotusaikojen ansiosta. Jäsenvaltiot ovat tunnustaneet menettelyn edut, sillä tällä tavoin ne voivat vaikuttaa toistensa lainsäädäntöprosesseihin. Perussopimuksessa määrätään ainoastaan jäsenvaltioiden harjoittamasta jälkikäteisvalvonnasta, jossa käytetään aikaa vievää rikkomusmenettelyä. Niitä käytetään harvoin jäsenvaltioiden kesken.

---

<sup>1</sup> Neuvoston direktiivi 83/189/ETY, annettu 28 päivänä maaliskuuta 1983, teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä (EYVL L 109, 26.4.1983, s. 8).

<sup>2</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/34/EY, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1998, teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä (EYVL L 204, 21.7.1998, s. 37).

<sup>3</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/1535, annettu 9 päivänä syyskuuta 2015, teknisiä määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä (EUVL L 241, 17.9.2015, s. 1).

- Lisäksi järjestelmä sallii kansallisten lainsäädäntöehdotusten jäädyttämisen määrätyksi ajaksi, jotta niiden aiheesta voidaan keskustella EU:n tasolla yhdenmukaistamisaloitteiden pohjalta. Tällaisen lainsäädäntövalvonnan avulla on lisäksi helpompi tunnistaa todelliset yhdenmukaistamistarpeet.

Alussa jähmeästi käynnistynyt järjestelmä on päässyt nyt vauhtiin ja antanut komissiolle, jäsenvaltioille ja yrityksille mahdollisuuden tarkastella kansallisten viranomaisten toimintaa tekniikan alalla (muun muassa tuotteiden koostumusta, merkintöjä, nimiä ja testausta koskevat määräykset sekä tuotteen elinkaarta koskevat määräykset aina hävittämiseen asti). Direktiivin soveltamisalaa on laajennettu vähitellen, ja se kattaa nyt kaikki maa- ja kalataloustuotteet sekä kaikki teollisesti valmistetut tuotteet ja koskee yhä useampia säännöksiä ja määräyksiä. Tarkoituksena on erityisesti estää sellaiset toimenpiteet, joissa edellytetään epäsuorasti tiettyjen teknisten eritelmien noudattamista. Vuonna 1998 menettelyä laajennettiin direktiivillä 98/48/EY kattamaan tietoyhteiskunnan palveluja koskevat määräykset.<sup>4</sup>

Myös direktiivin maantieteellinen soveltamisala on asteittain laajentunut. Direktiiviä 98/34/EY, joka saatettiin osin voimaan EFTA-maissa jo vuoden 1990 jälkeen<sup>5</sup>, ulotettiin osittain koskemaan Turkkiä tämän kanssa tehdyllä assosiaatiosopimuksella<sup>6</sup>. Direktiivi on myös toiminut mallina erälle Euroopan neuvoston yleissopimukselle<sup>7</sup>.

Viimeisimmällä kodifioinnilla vuonna 2015 varmistettiin, että nämä muutokset esitetään yhdessä oikeudellisessa tekstissä.

Ilmoitusmenettelyn soveltaminen on synnyttänyt uusia käytäntöjä. Jäsenvaltioiden välille on kehittynyt kokonainen tiedonvaihdon, vuoropuhelun ja yhteistyön filosofia. Mekanismi on samalla osoittautunut oivaksi vertailuanalyysin työkaluksi, jonka avulla jäsenvaltiot voivat hyödyntää kumppaneidensa oivalluksia teknisiin määräyksiin liittyvien yhteisten ongelmien ratkaisemiseksi. Tämä koskee erityisesti hiljattain sääntelyn piiriin tulleita aloja, kuten digitaalisia palveluita ja uusia teknologioita. Tämän välineen avulla komissio pystyy karsimaan unionin lainsäädännön vastaiset säännökset ja edistämään sellaisten säännösten sisällyttämistä jäsenvaltioiden tulevaan lainsäädäntöön, joilla varmistetaan, että talouden toimijat ovat täysin perillä oikeuksistaan, ja mahdollistetaan vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltaminen

---

<sup>4</sup> Direktiivin 83/189/ETY tärkeimmät muutokset ovat neuvoston direktiivi 88/182/ETY, annettu 22 päivänä maaliskuuta 1988 (EYVL L 81, 26.3.1988, s. 75), ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/10/EY, annettu 23 päivänä maaliskuuta 1994 (EYVL L 100, 19.4.1994, s. 30). Kesäkuun 22. päivänä 1998 annetulla direktiivillä 98/34/EY kodifioitiin direktiivi 83/189/ETY ja kaikki sen myöhemmät muutokset. Direktiiviä 98/34/EY on muutettu merkittävästi useita kertoja, ja se on kodifioitu 9. syyskuuta 2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2015/1535 (EUVL L 241, 17.9.2015, s. 1).

<sup>5</sup> EFTA-maiden ja EY:n välinen sopimus tiedonantomenettelystä teknisten määräysten alalla tuli voimaan marraskuussa 1990. Euroopan talousalueesta tehtyyn sopimukseen, jota on sovellettu 1. tammikuuta 1994 alkaen, sisällytettiin sittemmin direktiivi 83/189/ETY tarvittavin muutoksin. Vaikka Sveitsi ei olekaan tämän sopimuksen sopijapuoli, se jatkaa tietojenvaihtoa koskevan menettelyn soveltamista. ETA:n sekakomitea hyväksyi 29. maaliskuuta 2019 päätöksensä N:o 75/2019, jolla direktiivi (EU) 2015/1535 sisällytettiin ETA-sopimukseen tarvittavin mukautuksin. Se tuli voimaan ETA:n EFTA-valtioiden osalta 1. joulukuuta 2019.

<sup>6</sup> Euroopan talousyhteisön ja Turkin välinen assosiaatiosopimus (EYVL P 217, 29.12.1964) ja EY–Turkki-assosiaationeuvoston päätös N:o 1/95, tehty 22 päivänä joulukuuta 1995, tulliliiton viimeisen vaiheen aloittamisesta (EYVL L 35, 13.2.1996, s. 1).

<sup>7</sup> Euroopan neuvoston yleissopimus nro 180 tietoyhteiskunnan palvelujen alalla tapahtuvasta tiedonvaihdosta ja oikeudellisesta yhteistyöstä.

käytännössä. Tämä periaate perustuu Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 34–36 artiklan tulkinnassa.

Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaan jokaisen jäsenvaltion on sallittava toisessa jäsenvaltiossa laillisesti kaupan pidettävän tuotteen pääsy markkinoille omalla alueellaan. Tämän oikeuden rajoittaminen tai epääminen on perusteltava, ja se on mahdollista vain, jos kyseessä on oikeutettu yleinen etu, kuten terveyden ja turvallisuuden suojeleminen.

Komissio sitoutui kilpailukykyneuvoston useiden pyyntöjen jälkeen lisäämään ja parantamaan vastavuoroista tunnustamista ja ehdotti sisämarkkinalauseketta, joka on sekä poliittisesti että oikeudellisesti merkittävä. Sisämarkkinalauseke sisältyy 19. joulukuuta 2017 annettuun komission tiedonantoon COM(2017) 787 final (”Tavaramarkkinoiden säädöspaketti: lujitetaan luottamusta sisämarkkinoihin”)<sup>8</sup>, ja siinä ilmaistaan selkeästi ja yksiselitteisesti vastavuoroisen tunnustamisen periaate. Jäsenvaltioita kehoitetaan lisäämään teknisiin määräyksiinsä järjestelmällisesti seuraava sisämarkkinalauseke<sup>9</sup>:

*”Tavaroiden, joita pidetään laillisesti kaupan toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa tai Turkissa tai jotka ovat peräisin ETA-sopimuksen osapuolena olevasta EFTA-valtiosta ja joita pidetään laillisesti kaupan tällaisessa valtiossa, katsotaan olevan tämän toimenpiteen mukaisia. Tämän toimenpiteen täytäntöönpanoon sovelletaan 19. huhtikuuta 2020 alkaen toisessa jäsenvaltiossa laillisesti kaupan pidettyjen tavaroiden vastavuoroisesta tunnustamisesta 19 päivänä maaliskuuta 2019 annettua asetusta (EU) 2019/515.”*

Tähän liittyen komissio korostaa johdonmukaisesti, että kaupan sääntelyesteitä aiheuttavien teknisten määräysten riskin vähentämiseksi on tärkeää sisällyttää sisämarkkinalauseke teknisiä määräyksiä koskeviin ehdotuksiin, joissa vahvistetaan sääntöjä yhdenmukaistamattomilla tai vain osittain yhdenmukaistetuilla aloilla.

Välitön seuraus tästä muualta Euroopan unionista peräisin olevien tuotteiden hyväksymisestä – joka ulotettiin Euroopan talousalueesta tehdyllä sopimuksella myös sopimuksen osapuolina olevista EFTA-maista peräisin oleviin tuotteisiin<sup>10</sup> – on tuotteiden suunnittelua, valmistusta ja testausta koskevien määräysten sekä käytettyjen vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyjen vastavuoroisen tunnustaminen. Jäsenvaltioille ja komissiolle ilmoitetaan näistä määräyksistä direktiivillä (EU) 2015/1535 perustetun tietojen toimittamisessa noudatettavan menettelyn avulla.

Lisäksi tulliliiton viimeisen vaiheen aloittamisesta 22. joulukuuta 1995 tehdyn EY–Turkki-assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/95<sup>11</sup> säännöksiä, jotka koskevat määrällisten rajoitusten ja vaikutukseltaan vastaavien toimenpiteiden poistamista EU:n ja Turkin välillä, tulkitaan niiden täytäntöön panemiseksi ja soveltamiseksi tulliliiton piiriin kuuluvien tuotteisiin Euroopan unionin

<sup>8</sup> Saatavilla osoitteessa <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/HTML/?uri=CELEX:52017DC0787>, ks. jakso 3.

<sup>9</sup> Lisäksi hiljattain hyväksytyn vastavuoroista tunnustamista koskevan asetuksen (asetus (EU) 2019/515) johdanto-osan 16 kappaleeseen sisällytettiin Euroopan parlamentin nimenomaisesta pyynnöstä muotoilu, jossa kehoitetaan jäsenvaltioita sisällyttämään sisämarkkinalauseke järjestelmällisesti teknisiin määräyksiinsä.

<sup>10</sup> On huomattava, että Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen asiaa koskevia määräyksiä sovelletaan ainoastaan ”osapuolina olevista EFTA-valtioista peräisin oleviin tuotteisiin” eikä siis niissä pelkästään kaupan pidettäviin tuotteisiin.

<sup>11</sup> EYVL L 35, 13.2.1996, s. 1.



tuomioistuimen SEUT-sopimusta ja erityisesti sen 34–36 artiklaa koskevien asiaan liittyvien ratkaisujen mukaisesti.

Direktiivillä 98/34/EY, jolla tietojen toimittamista koskevan menettelyn soveltamisalaa laajennettiin tietoyhteiskunnan palveluja koskeviin määräyksiin, on ehkäisty elokuusta 1999 lähtien sijoittautumisvapautta ja tietoyhteiskunnan palvelujen vapaata tarjontaa rajoittavien uusien esteiden syntymistä tarjoamalla mekanismi, jolla selvitetään alan uuden kansallisen lainsäädännön yhteensopivuus SEUT-sopimuksen 49 ja 56 artiklan sekä johdetun oikeuden kanssa.

Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti SEUT-sopimuksen 49 ja 56 artikla velvoittavat poistamaan rajoitukset, jollaisina on pidettävä ”*kaikkia toimia, joilla kielletään näiden vapauksien [sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden] käyttäminen, haitataan niitä tai tehdään ne vähemmän houkutteleviksi*”<sup>12</sup>.

Jotta kansallinen rajoitus voidaan hyväksyä tämän oikeuskäytännön mukaiseksi poikkeukseksi sisämarkkinoiden perusvapauksista alalla, jota ei ole yhdenmukaistettu, sen on oltava perusteltu eli soveltuva, tarpeellinen ja oikeasuhteinen tavoiteltuun julkiseen tavoitteeseen nähden.<sup>13</sup> Palvelujen tarjoamisen vapauden osalta tämä tarkoittaa sitä, että rajoitus on ilmeisen kohtuuton eikä siten unionin oikeuden kannalta hyväksyttävissä, jos kansallisissa määräyksissä ei oteta huomioon vaatimuksia, jotka toimija täyttää jo siinä jäsenvaltiossa, johon hän on sijoittautunut ja josta käsin hän tarjoaa palvelujaan<sup>14</sup>, kun palvelu tarjotaan, kuten tietoyhteiskunnan palvelujen tapauksessa, tarjoajan olematta läsnä sen jäsenvaltion alueella, jossa palvelu vastaanotetaan<sup>15</sup>.

Kun komissio arvioi tietoyhteiskunnan palveluihin liittyviä kansallisia määräyksiä koskevia ehdotuksia, sen ensisijaisena tavoitteena onkin ollut vastustaa esimerkiksi kaikkia sellaisia kansallisia sääntelytapoja, joissa pyritään soveltamaan yleispäteviä maan oman alueen ulkopuolelle ulotettavia oikeudellisia järjestelyjä, joissa ei tehdä eroa ilmoittavassa jäsenvaltiossa sijaitsevien toimijoiden ja kyseisessä jäsenvaltiossa palveluja tarjoamaan pyrkivien mutta sinne sijoittautumattomien toimijoiden välillä. Komissio on lisäksi varmistanut, ettei suunnitelluissa kansallisissa määräyksissä määrätä toimijoille eikä mahdollisesti käyttäjillekään tarpeettomia tai liiallisia oikeudellisia tai hallinnollisia maksuja.

Jotta direktiivi toimisi täysin tehokkaasti, kaikkien toimijoiden – Euroopan unionin kansallisten viranomaisten ja talouden toimijoiden – on ymmärrettävä sen säännökset läpikotaisin ja oltava näin tietoisia omista oikeuksistaan ja velvoitteistaan.

Tästä on tullut entistäkin tärkeämpää sen jälkeen, kun yhteisöjen tuomioistuin vahvisti huhtikuussa 1996 periaatteen, jonka mukaan ilmoitusvelvollisuuden laiminlyönnistä seuraa, ettei kyseisiä teknisiä määräyksiä voida soveltaa yksityisiä oikeussubjekteja vastaan.<sup>16</sup> Tätä

<sup>12</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 15.1.2002, komissio v. Italia, C-439/99, ECLI:EU:C:2002:14.

<sup>13</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 25.7.1991, Denmeyer, C-76/90, ECLI:EU:C:1991:331; yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 30.11.1995, Gebhard, C-55/94, ECLI:EU:C:1995:411 ja yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 23.11.1999, Arblade, C-369/96, ECLI:EU:C:1999:575.

<sup>14</sup> Ks. edellä alaviitteessä 13 mainittu asiassa Arblade annettu tuomio.

<sup>15</sup> Ks. edellä alaviitteessä 13 mainittu asiassa Denmeyer annettu tuomio.

<sup>16</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 30.4.1996, CIA Security, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172.

oikeuskäytäntöä, jonka Euroopan unionin tuomioistuin on useaan otteeseen vahvistanut<sup>17</sup>, on sovellettu myös teknisiin määräyksiin, jotka on annettu odotusaikaa noudattamatta.<sup>18</sup>

Tämän oppaan tarkoituksena on informoida kaikkia toimijoita – erityisesti eurooppalaisia tuotevalmistajia ja tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoajia – Euroopan unionin yhden keskeisen välineen tavoitteista, sisällöstä ja soveltamisalasta tavaroiden vapaan liikkuvuuden, sijoittautumisvapauden ja tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoamisen vapauden teknisten esteiden poistamiseksi sisämarkkinoilta niiden synty lähteellä.

---

<sup>17</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496; yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 6.6.2002, Sapod Audic, C-159/00, ECLI:EU:C:2002:343; unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2013, Belgische Petroleum Unie ym., C-26/11, ECLI:EU:C:2013:44; unionin tuomioistuimen tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72; unionin tuomioistuimen tuomio 21.4.2016, Beca Engineering, C-285/15, ECLI:EU:C:2016:295; unionin tuomioistuimen tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, ECLI:EU:C:2017:76; unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716.

<sup>18</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496; unionin tuomioistuimen tuomio 16.7.2015, UNIC ja Uni.co.pel, C-95/14, ECLI:EU:C:2015:492.

## I LUKU: DIREKTIIVIN SOVELTAMISALA

Direktiivin 1 artiklassa määritellään sen eri säännöksissä käytetyt keskeiset käsitteet. Tämä termien ja merkitysten selvennys on oleellista tekstin todellisen ymmärtämisen kannalta, ja samalla sen avulla määritellään direktiivin soveltamisala.

### Direktiivin soveltamisala

#### *”1 artikla*

*1. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:*

*a) ’tuotteella’ teollisesti valmistettua tuotetta ja maataloustuotetta, mukaan lukien kalastustuotteet;”*

Direktiivin alkuperäisen version (eli direktiivin 83/189/ETY) soveltamisalaan eivät kuuluneet direktiivissä 76/768/ETY<sup>19</sup> tarkoitetut kosmeettiset valmisteet, direktiivissä 65/65/ETY<sup>20</sup> tarkoitetut lääkevalmisteet, elintarvikkeeksi ja rehuksi tarkoitetut tuotteet eivätkä SEUT-sopimuksen 38 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut maataloustuotteet.

Direktiivin soveltamisalaa on laajennettu, koska ilmoitusmenettelyn käytön myötä paljastui, että monet unionin sisäisen kaupan esteitä sisältäneet kansalliset määräykset ja standardit olivat jääneet komissiolta ja jäsenvaltioilta valvomatta siitä syystä, että direktiivi ei kattanut kyseisiä tuotteita.

Nykyisin käytössä olevan hyvin laajan tavaroiden määritelmän selventämiseksi on paikallaan palauttaa mieleen, että unionin tuomioistuin sisällytti SEUT-sopimuksen 34 artiklassa tarkoitettujen tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevien määräysten piiriin *”tuotteet, joiden arvo voidaan arvioida rahallisesti ja joilla voidaan tämän vuoksi tehdä kaupallisia toimia”*<sup>21</sup>. Tässä yhteydessä tuomioistuin katsoi myös, että jätteitä – sekä kierrätettäviä että muita jätteitä – on pidettävä tuotteina, joiden liikkuvuutta ei periaatteessa saa estää.<sup>22</sup> Tämä on aiheellista ottaa huomioon määriteltäessä direktiivin soveltamisalaa.

*”b) ’palvelulla’ kaikkia tietoyhteiskunnan palveluja, toisin sanoen kaikkia etäpalveluina sähköisessä muodossa palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavia palveluja, joista tavallisesti maksetaan korvaus”*<sup>23</sup>.

---

<sup>19</sup> Kumottu kosmeettisista valmisteista 30 päivänä marraskuuta 2009 annettulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1223/2009 (EUVL L 342, 22.12.2009, s. 59).

<sup>20</sup> Kumottu ihmisille tarkoitettuja lääkkeitä koskevista yhteisön säännöistä 6 päivänä marraskuuta 2001 annettulla direktiivillä 2001/83/EY (EUVL L 311, 28.11.2001, s. 67).

<sup>21</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10.12.1968, komissio v. Italia, 7/68, ECLI:EU:C:1968:51.

<sup>22</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 9.7.1992, komissio v. Belgia, 2/90, ECLI:EU:C:1992:310.

<sup>23</sup> Tietoyhteiskunnan palvelun käsite otettiin käyttöön direktiivissä 98/48/EY, ja sitä on käytetty sen jälkeen ehdolliseen pääsyyn perustuvien tai ehdollisen pääsyn sisältävien palvelujen oikeussuojasta annetussa direktiivissä 98/84/EY (EYVL L 320, 28.11.1998, s. 54) ja tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista annetussa direktiivissä 2000/31/EY (EYVL L 178, 17.7.2000, s. 1).

*Tässä määritelmässä tarkoitetaan:*

- i) 'etäpalvelulla' palvelua, joka toimitetaan siten, että osapuolet eivät ole samanaikaisesti läsnä;*
- ii) ilmaisulla 'sähköisessä muodossa' palvelua, joka lähetetään lähetyspaikasta ja vastaanotetaan määränpäässä tietoja elektronisesti käsittelevien laitteiden (mukaan lukien digitaalinen pakkaaminen) tai tietojen säilytyksen avulla ja joka lähetetään, siirretään ja vastaanotetaan kokonaan linjoja, radioyhteyttä, optisia tai muita elektromagneettisia välineitä käyttäen;*
- iii) 'palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavalla palvelulla' palvelua, joka toimitetaan henkilökohtaisen pyynnön perusteella tapahtuvana tiedonsiirtona.*

*Ohjeellinen luettelo palveluista, joita ei tarkoiteta tässä määritelmässä, on liitteessä I.”*

On tähdennettävä, että tietoyhteiskunnan palvelujen sisällyttäminen direktiivin soveltamisalaan on erittäin tärkeä laajennus, koska sen myötä direktiivi on saatettu kansainvälisen kaupan uusimman kehityksen tasalle.

Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan edellä mainitut neljä direktiivin (EU) 2015/1535 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyä edellytystä, joiden täyttyessä toimintaa on pidettävä tietoyhteiskunnan palveluna (”kaikki etäpalveluina sähköisessä muodossa palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavat palvelut, joista tavallisesti maksetaan korvaus”), ovat kumulatiivisia.<sup>24</sup>

Sen määrittelemiseksi, kuuluko jokin toiminta tietoyhteiskunnan palvelujen määritelmän piiriin, on ensin tarkistettava, onko kyseinen toiminta unionin lainsäädännön mukainen ”palvelu”.

Tuomioistuin on katsonut, että *korvaukselle on olennaisen luonteenomaista, että se muodostaa kyseessä olevan suorituksen rahallisen vastikkeen.*<sup>25</sup> Tämä piirre puuttuu sellaisista valtion tuottamista vastikkeettomista toimista, joita se suorittaa tehtäviensä puitteissa erityisesti sosiaali-, kulttuuri-, opetus- ja lainsäädäntöalalla. Tästä syystä direktiivin 98/48/EY johdanto-osan 19 kappaleessa todettiin, että *”perustamissopimuksen 60 artiklan [nykyisin 57 artikla] määritelmä ei koske kyseisiä toimia koskevia kansallisia määräyksiä, eivätkä ne kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan”.*

Palveluista maksettavan ”korvauksen” määritelmän osalta unionin tuomioistuin on kuitenkin katsonut, että palvelun vastaanottajan ei tarvitse välttämättä maksaa palvelusta.<sup>26</sup> Esimerkiksi kokonaan mainonnalla rahoitetuista toimista maksetaan korvaus ja ne ovat siten palveluja.

Seuraavaksi on tarkistettava, onko palvelu direktiivissä tarkoitettu ”tietoyhteiskunnan palvelu”. Direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan tietoyhteiskunnan palvelulla tarkoitetaan palvelua, joka toimitetaan ”etäpalveluna”, ”sähköisessä muodossa” ja ”palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä”.

<sup>24</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 19.12.2019, Airbnb Ireland, C-390/18, ECLI:EU:C:2019:1112.

<sup>25</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 7.12.1993, Wirth, C-109/92, ECLI:EU:C:1993:916.

<sup>26</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.4.1988, Bond van Adverteerders, C-352/85, ECLI:EU:C:1988:196.

”Etäpalvelun” käsite koskee tilanteita, joissa palvelu toimitetaan etäviestintätekniikkaa käyttäen, joten sille on ominaista, etteivät osapuolet (eli palvelun tarjoaja ja vastaanottaja) ole samanaikaisesti fyysisesti läsnä.

Ilmauksella ”*sähköisessä muodossa*” tarkoitetaan, että palvelun muodostavat osat lähetetään, välitetään ja vastaanotetaan sähköisessä verkossa. Palvelu on toimitettava sen lähtöpaikasta saapumispaikkaan elektronisia laitteita (käsittely- ja tallennuslaitteita) ja televiestintävälineitä käyttäen.

Viimeisenä edellytyksenä on, että palvelun on tapahduttava tiedonsiirtona vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä. Tämä vuorovaikutteisuus on ominainen elementti tietoyhteiskunnan palveluille, ja se erottaa ne muista palveluista, joiden lähettämiseen ei tarvita vastaanottajan pyyntöä. Tämän vuoksi 1 artiklan 2 kohdassa säädetään, ettei direktiiviä sovelleta radiolähetyspalveluihin eikä direktiivin 2010/13/EU<sup>27</sup> 1 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuihin televisiolähetyspalveluihin.

Lisäksi direktiivin liitteessä I on ohjeellinen luettelo palveluista, jotka eivät kuulu 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa annetun määritelmän soveltamisalaan. Ne on jaoteltu kolmeen luokkaan. Ensimmäisen luokan muodostavat ”*muut kuin etäpalvelut*”, koska palveluntarjoajan ja vastaanottajan fyysisesti läsnä ollessa tarjottavia palveluja ei voida pitää direktiivissä tarkoitettuna tietoyhteiskunnan palveluna, vaikka niihin liittyisikin elektronisten laitteiden käyttö. Toinen luokka liittyy ”*muihin kuin sähköisessä muodossa toimitettaviin palveluihin*”, kuten pankki- tai lipunmyyntiautomaatteihin tai CD-ROM-levyihin. Kolmas luokka sisältää esimerkkejä ”*muista kuin palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavista palveluista*”, kuten televisio- tai radiolähetyspalveluista.<sup>28</sup>

Esimerkkejä direktiivin kattamista palveluista ovat yleiset verkkopohjaiset tietopalvelut (kuten sanomalehdet ja tietokannat), etävalvontatoiminta, vuorovaikutteinen ostotelevisio, sähköposti, lentolippujen varaus verkossa, verkkopohjaiset ammattilaispalvelut (kuten tietokantoihin pääsy ja diagnostiikka) ja välityspalvelu, jonka tarkoituksena on saattaa yhteen sähköisen alustan avulla korvausta vastaan mahdollisia vuokralaisia ja lyhytaikaista majoituspalvelua tarjoavia ammattimaisia tai ei-ammattimaisia vuokranantajia<sup>29</sup>.

”c) ’*teknisellä eritelmällä*’ asiakirjaan sisältyvää eritelmää tuotteelta vaadittavista ominaisuuksista, kuten laadusta, käyttöominaisuuksista, turvallisuudesta tai mitoista, mukaan lukien tuotteita koskevat myyntinimeä, termistöä, tunnuksia, kokeita ja testausmenetelmiä, pakkaamista, merkitsemistä tai selostetta koskevat vaatimukset sekä vaatimustenmukaisuuden arvioinnin menettelyt.

Käsite ”*tekninen eritelmä*” sisältää myös tuotantomenetelmät ja -prosessit, jotka liittyvät Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 38 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuihin maataloustuotteisiin sekä elintarvikkeeksi ja rehuiksi tarkoitettuihin tuotteisiin sekä lääkkeisiin, sellaisena kuin ne määritellään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin

<sup>27</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/13/EU, annettu 10 päivänä maaliskuuta 2010, audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL L 95, 15.4.2010, s. 1).

<sup>28</sup> Asiassa C-89/04, Mediakabel, 2. kesäkuuta 2005 annetussa tuomiossa (ECLI:EU:C:2005:348) yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut, etteivät lähitilausvideopalvelut ole tietoyhteiskunnan palveluja, koska niitä ei toimiteta palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä.

<sup>29</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 19.12.2019, Airbnb Ireland, C-390/18, ECLI:EU:C:2019:1112.

2001/83/EY<sup>30</sup> 1 artiklassa, sekä muihin tuotteisiin liittyvät tuotantomenetelmät ja -prosessit, silloin kun niillä on vaikutusta näiden tuotteiden ominaisuuksiin;”

Tässä säännöksessä määritellään teknisen eritelmän käsite. Se on yleiskäsite, joka kattaa sekä standardit että tekniset määräykset.

Säännöksen mukaan teknisen eritelmän sisältävässä asiakirjassa määritellään ”tuotteelta vaadittavat ominaisuudet”. Annetut esimerkit eivät ole tyhjentäviä. Niihin olisi voitu lisätä myös esimerkiksi tuotteen koostumus<sup>31</sup>, muoto, paino, pakkaus<sup>32</sup>, esillepano<sup>33</sup>, suorituskyky, käyttöikä ja energiankulutus. Tekninen eritelmä edellyttää, että kansallisessa säädöksessä, johon se perustuu, viitataan tuotteeseen tai sen pakkaukseen sellaisenaan ja että siinä vahvistetaan näin ollen yksi kyseiseltä tuotteelta vaadituista ominaisuuksista.<sup>34 35</sup>

Eritelmällä voidaan pyrkiä monenlaisiin tavoitteisiin, esimerkiksi kuluttajan, ympäristön tai kansanterveyden suojeluun, turvallisuuteen, tuotannon standardointiin, laadun parantamiseen, hyvään kauppatapaan tai yleisen järjestyksen ylläpitämiseen. Tällaisia eritelmiä ei kuitenkaan pitäisi ottaa käyttöön tavaroille ilman vahvoja perusteita: niillä olisi edistettävä objektiivista oikeutettua yleistä etua ja niiden olisi oltava oikeasuhteisia.

Direktiivin alkuperäisessä versiossa teknisen eritelmän määritelmä oli rajattu tuotteelta vaadittaviin ominaisuuksiin. Teknisen eritelmän käsitteen laajentaminen kattamaan valmistusprosessit ja -menetelmät tapahtui kahdessa vaiheessa: ensin vuonna 1988 (direktiivillä 88/182/ETY<sup>36</sup>) maataloustuotteisiin, elintarvikkeeksi ja rehuksi tarkoitettuihin tuotteisiin ja lääkkeisiin, kun ne sisällytettiin direktiivin soveltamisalaan, ja toisen kerran vuonna 1994 (direktiivillä 94/10/EY<sup>37</sup>) muihin tuotteisiin, jotka haluttiin kattaa johdonmukaisuuden vuoksi.

Maataloustuotteiden, elintarvikkeeksi tai rehuksi tarkoitettujen tuotteiden ja lääkkeiden osalta tuotantomenetelmät ja -prosessit vaikuttavat yleensä itse tuotteeseen (esimerkiksi velvoite rokottaa lehmät ennen niiden myyntiä<sup>38</sup>). Muilla tuotealoilla ei näin aina ole. Direktiivissä asetetaankin tuotteeseen kohdistuva vaikutus kyseisten valmistusmenetelmien ja -prosessien

---

<sup>30</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/83/EY, annettu 6 päivänä marraskuuta 2001, ihmisille tarkoitettuja lääkkeitä koskevista yhteisön säännöistä (EYVL L 311, 28.11.2001, s. 67).

<sup>31</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.9.2005, Lidl Italia, C-303/04, ECLI:EU:C:2005:528.

<sup>32</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 6.6.2002, Sapod Audic, C-159/00, ECLI:EU:C:2002:343.

<sup>33</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.11.2007, Schwibbert, C-20/05, ECLI:EU:C:2007:652.

<sup>34</sup> Asiassa C-727/17, ECO-WIND Construction, antamassaan tuomiossa (ECLI:EU:C:2020:393) unionin tuomioistuin katsoi, että lainsäädäntö, joka koskee vain tuulivoimaloiden perustamisen sääntelyä vahvistamalla sitova vähimmäisetäisyys, jota on noudatettava niiden sijoittamiseksi, ei koske tuotetta sellaisenaan, tässä tapauksessa tuulivoimageneraattoria, eikä siinä siten vahvisteta yhtä tältä tuotteelta vaadittavista ominaisuuksista direktiivissä tarkoitettulla tavalla.

<sup>35</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 8.10.2020, Admiral Sportwetten ym., C-711/19, ECLI:EU:C:2020:812.

<sup>36</sup> Neuvoston direktiivi 88/182/ETY, annettu 22 päivänä maaliskuuta 1988, teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä annetun direktiivin 83/189/ETY muuttamisesta (EYVL L 81, 26.3.1988, s. 75).

<sup>37</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/10/EY, annettu 23 päivänä maaliskuuta 1994, teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä annetun direktiivin 83/189/ETY olennaisesta muuttamisesta toisen kerran (EYVL L 100, 19.4.1994, s. 30).

<sup>38</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.11.2000, Donkersteeg, C-37/99, ECLI:EU:C:2000:636.

ilmoittamisen ehdoksi, ja työn järjestämistä koskevat määräykset, joilla ei ole vaikutusta tuotteisiin, jätetään nimenomaisesti sen ulkopuolelle.

Teknisten eritelmien esimerkkeinä mainitut kokeet ja testausmenetelmät käsittävät tietyn tuotteen ominaisuuksien arviointiin käytettävät tekniset ja tieteelliset menetelmät. Vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyillä, jotka direktiivissä myös mainitaan, varmistetaan, että tuote täyttää erityiset vaatimukset. Ne kuuluvat joko julkisten tai yksityisten asiantuntijaelinten tai valmistajan vastuulle.

Näiden parametrien sisällyttäminen direktiivin soveltamisalaan on äärimmäisen tärkeää, koska kokeet ja vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyt voivat tietyissä olosuhteissa haitata kauppaa. Kansallisten vaatimustenmukaisuuden todentamisjärjestelmien moninaisuus ja hajanaisuus voi synnyttää kaupan esteitä samaan tapaan kuin tuotteisiin sovellettavat eritelmät, ja näiden järjestelmien aiheuttamat esteet ovat vaikeasti poistettavissa niiden monitahoisuuden vuoksi.

*”d) ’muulla vaatimuksella’ vaatimusta, joka ei ole tekninen eritelmä ja joka asetetaan tuotteelle erityisesti kuluttajan tai ympäristön suojelutarkoituksessa ja joka koskee tuotteen elinkaarta markkinoille saattamisen jälkeen eli käyttöedellytyksiä, kierrätystä, uudelleenkäyttöä tai tuotteen hävittämistä, jos nämä edellytykset voivat vaikuttaa merkittävästi tuotteen koostumukseen tai sen luonteeseen taikka sen kaupan pitämiseen;”*

Tässä kohdassa määritelty ”muun vaatimuksen” käsite ei sisältynyt direktiivin 83/189/ETY alkuperäiseen versioon. Se lisättiin tekstiin, kun sitä muutettiin toisen kerran, direktiivillä 94/10/EY.

Käsite tarkoittaa vaatimuksia, jotka eivät ole teknisiä eritelmiä vaan ehtoja, jotka voivat vaikuttaa tuotteen elinkaareen sen markkinoille saattamisesta aina sen tuottaman jätteen käsittely- tai hävittämisvaiheeseen saakka.

Säännöksen mukaan tällaisia vaatimuksia asetetaan yleensä kuluttajien tai ympäristön suojelemiseksi. Nämä ovat kaksi merkittäviin oikeutetun yleisen edun mukaisiin tavoitteisiin liittyvää perustelua, joiden nojalla jäsenvaltio voi poikkeuksellisissa olosuhteissa poiketa tavaroiden vapaan liikkuvuuden periaatteesta määräämällä kaupankäyntiä koskevia kieltoja tai rajoituksia.

*”Käyttöedellytyksiä, kierrätystä, uudelleenkäyttöä tai tuotteen hävittämistä” on käytetty esimerkkeinä tärkeimpiin erityistapauksiin viittaavista ”muista vaatimuksista”. Jotta ehdot katsotaan ”muiksi vaatimuksiksi”, niiden on vaikutettava merkittävästi tuotteen koostumukseen, luonteeseen tai sen kaupan pitämiseen.<sup>39</sup> Asetuksen, joka koskee lääkejätehuoltoa, tai kansallisen määräyksen, jolla on tarkoitus velvoittaa käyttämään pakkausten palautus- tai uudelleenkäyttöjärjestelmää tai keräämään tietyt tuotteet, esimerkiksi käytetyt paristot, muusta*

---

<sup>39</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 13.10.2016, G.M. ja M.S., C-303/15, ECLI:EU:C:2016:771, unionin tuomioistuimen tuomio 11.6.2015, Berlington, C-98/14, ECLI:EU:C:2015:386, unionin tuomioistuimen tuomio 19.7.2012, Fortuna ym., yhdistetyt asiat C-213/11, C-214/11 ja C-217/11, ECLI:EU:C:2012:495, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.10.2006, komissio v. Kreikka, C-65/05, ECLI:EU:C:2006:673, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 21.4.2005, Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246, unionin tuomioistuimen tuomio 26.9.2018, Van Gennip ym., C-137/17, ECLI:EU:C:2018:771, unionin tuomioistuimen tuomio 28.5.2020, ECO-WIND Construction, C-727/17, ECLI:EU:C:2020:393.

jätteestä erillään, voidaan näin ollen olettaa sisältävän ”muiden vaatimusten” luokkaan kuuluvia säännöksiä.

*”e) ’palveluja koskevalla määräyksellä’ yleisluontoista vaatimusta, joka koskee b alakohdassa tarkoitettujen palvelujen saatavuutta ja palvelutoiminnan harjoittamista, erityisesti palvelun tarjoajaa, palveluja ja palvelujen vastaanottajaa koskevia määräyksiä, lukuun ottamatta määräyksiä, jotka eivät erityisesti koske kyseisessä alakohdassa määriteltäviä palveluja.*

*Tässä määritelmässä:*

*i) määräyksen katsotaan koskevan nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja, jos sen perusteluissa ja sen säädösosassa todetaan, että sen erityistavoitteena on joko kokonaisuudessaan tai tiettyjen erikseen täsmennettyjen säännösten osalta nimenomaisesti ja kohdennetusti säännellä näitä palveluja;*

*ii) määräyksen ei katsota koskevan nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja, jos se koskee niitä vain epäsuorasti tai satunnaisesti;”*

Esimerkkejä toimista, jotka todennäköisesti ovat tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä, ovat muun muassa toiminnan aloittamisen ehtoja koskevat toimet (esimerkiksi palveluntarjoajien sijoittautumista koskevat määräykset<sup>40</sup> ja varsinkin lupa- tai lisenssijärjestelmää koskevat määräykset<sup>41</sup>), verkkotoiminnan harjoittamisen ehtoja koskevat toimet (esimerkiksi yleinen mainontakielto tai tiettyjen mainonnan muotojen kieltäminen, rekisteröintivaatimukset, tietyn tyyppisten tietojen julkaisemisen kieltäminen<sup>42</sup>), verkkopalvelujen tarjoajaan liittyvät toimet (esimerkiksi verkossa toimivan veroneuvojan ammattikokemusta koskevat vaatimukset), verkkopalvelujen toimittamista koskevat toimet (esimerkiksi lait perittävistä enimmäismaksuista, pakollisista vakuutuksista tai ilmoitusvelvollisuuksista) ja palvelujen vastaanottajiin liittyvät toimet (esimerkiksi käyttäjien rajaaminen tiettyyn ikäryhmään ja tiettyjä vastaanottajaluokkia, kuten alaikäisiä henkilöitä, koskevat toimet) sekä tietyille julkiselle yksikölle koko maan alueella annettujen tiettyjen onnenpelin järjestämistä koskevan yksinoikeuden laajentaminen käsittämään myös pelin järjestämisen internetissä<sup>43</sup>.

On erittäin tärkeää huomata, ettei ennakkoilmoitusvelvoitetta sovelleta kaikkiin jäsenvaltioiden määräysehdotuksiin, jotka voivat – suoraan tai välillisesti, nimenomaisesti tai epäsuorasti – koskea tietoyhteiskunnan palveluja. Direktiivin mukaan etukäteen on ilmoitettava vain tarkasti määriteltä osa jäsenvaltioiden määräysehdotuksista: määräykset, jotka koskevat nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja. Mistään muista palveluihin vaikuttavista määräyksistä ei tarvitse ilmoittaa.

<sup>40</sup> Asiassa Falbert, C-255/16 (ECLI:EU:C:2017:983) antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin selvensi, että ”kansalliset säännökset, joilla pelkästään säädetään yritysten sijoittautumisedellytyksistä tai palveluiden tarjoamisen edellytyksistä, kuten säännökset, joissa elinkeinotoiminnan harjoittamisen edellytykseksi asetetaan ennakkolupa, eivät ole [...] teknisiä määräyksiä”.

<sup>41</sup> Ks. direktiivin 98/48/EY johdanto-osan 18 kappale.

<sup>42</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716.

<sup>43</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 22.10.2020, Sportingbet ja Internet Opportunity Entertainment, C-275/19, ECLI:EU:C:2020:856.



Edellä esitetyn perusteella on huomautettava, että direktiivissä edellytetään sellaisten säädösehdotusten ilmoittamista, joiden perustelu, sisältö tai tarkoitus<sup>44</sup> osoittaa, että koko säädöksellä tai sen osalla on tarkoitus suoraan ja avoimesti säännellä tietoyhteiskunnan palveluja. Kansalliseen säädökseen sisältyvät säännökset on nimenomaisesti laadittava tai ainakin erityisesti muotoiltava sellaisiksi, että ne osoittavat toiminnan tai palvelujen olevan ”*etäpalveluina sähköisessä muodossa ja palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavia palveluja*”.

Toinen tähdennettävä seikka on, ettei ilmoitusvelvoite koske pelkästään *kokonaisuudessaan* tietoyhteiskunnan palveluihin kohdistettuja säädöksiä (esimerkiksi laki sähköisistä allekirjoituksista). Myös sellaiset säädökset, *joista vain osa* (vaikkapa yksikin pykälä tai momentti) koskee erityisesti jotain tietoyhteiskunnan palvelua (esimerkiksi pornografiaa koskevan lain erityissäännös internetyhteyden tarjoajan vastuusta), on ilmoitettava.<sup>45</sup>

Säädöksen katsotaan ”koskevan nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja sekä määräyksen perusteluiden että säädösoosan perusteella”, jos säädöksellä on tämä tavoite sen tiettyjen säännösten osalta. Vaikka kansallisen määräyksen sanamuodosta itsestään ei kävisi selvästi ilmi, että sillä pyritään ainakin osittain sääntelemään erityisesti tietoyhteiskunnan palveluja, tämä tavoite voidaan kuitenkin johtaa selvästi määräyksen perusteluista, sellaisina kuin ne ilmenevät tämän osalta merkityksellisten kansallisten tulkintasääntöjen mukaisesti erityisesti kyseisen määräyksen esitöistä<sup>46</sup>.

Toisaalta sellaisia teknisiä määräyksiä ei tarvitse ilmoittaa, jotka liittyvät ainoastaan välillisesti, epäsuorasti tai satunnaisesti tietoyhteiskunnan palveluihin eli jotka koskevat yleisesti taloudellista toimintaa ja joissa ei oteta huomioon tietoyhteiskunnan palvelujen toimittamiselle tyypillisiä teknisiä menettelyjä (esimerkiksi säännös, joka kieltää pedofiilisen aineiston jakelun millä tahansa levittämiskeinolla, myös internetin tai sähköpostin välityksellä useiden muiden mahdollisten levittämiskeinojen ohella, tai säännös, jota sovelletaan älypuhelimien sovelluksen välityksellä tarjottuun välityspalveluun, joka on erottamaton osa kokonaispalvelua, jonka pääasiallinen osatekijä on kuljetuspalvelu<sup>47</sup>). Vastaavasti kansallista toimenpidettä, jossa ei mainita tietoyhteiskuntaa ja jota sovelletaan erotuksetta kaiken tyyppisiin ”taksinlähetysovelmiin” siihen katsomatta, toimitetaanko ne puhelimitse vai tietoteknisellä sovelluksella, ei voida pitää nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluihin kohdistettuna eikä sitä sen vuoksi pitäisi katsoa tekniseksi määräykseksi<sup>48</sup>.

”3. Tätä direktiiviä ei sovelleta niitä kysymyksiä koskeviin määräyksiin, jotka kuuluvat direktiivissä 2002/21/EY määritellyistä televiestintäpalveluista annettujen yhteisön säädösten piiriin.”<sup>49</sup>

---

<sup>44</sup> Edellä alaviitteessä 41 mainittu tuomio asiassa Falbert, C-255/16.

<sup>45</sup> Ks. direktiivin 98/48/EY johdanto-osan kappaleet 17 ja 18.

<sup>46</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716.

<sup>47</sup> Ks. unionin tuomioistuimen tuomio 10.4.2018, Uber France, C-320/16, ECLI:EU:C:2018:221.

<sup>48</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 3.12.2020, Star Taxi App, C-62/19, ECLI:EU:C:2020:980.

<sup>49</sup> Ks. alaviite 25.

Direktiivissä 90/387/ETY<sup>50</sup> (kumottu direktiivillä 2002/21/EY) määriteltiin telepalvelut palveluiksi, ”joiden tuottaminen on kokonaan tai osittain viestien välitystä ja reititystä televerkossa televiestinnän avulla lukuun ottamatta yleisradiotoimintaa ja televisiota”.

Syy tähän erityiseen poikkeukseen on se, että telepalvelujen alalla (kuten rahoituspalvelujenkin alalla, ks. seuraava jakso) monet seikat on jo yhdenmukaistettu ja sisällytetty olemassa olevaan ja riittävän selkeästi määriteltyyn EU:n tason sääntelykehukseen.

*”4. Tätä direktiiviä ei sovelleta niitä kysymyksiä koskeviin määräyksiin, jotka kuuluvat tämän direktiivin liitteessä II ohjeellisesti luetelluista finanssipalveluista annettujen unionin säädösten piiriin.”*

Syy tähän direktiivin soveltamisalan rajoitukseen on sama. Perusteluna on se, että nämä määräykset ovat jo nyt osa riittävän selkeästi määriteltyä unionin sääntelykehystä.

Direktiivin (EU) 2015/1535 liitteessä II esitetään ainoastaan tiedoksi ohjeellinen luettelo rahoituspalveluista.

*”5. Tätä direktiiviä ei sovelleta, lukuun ottamatta sen 5 artiklan 3 kohtaa, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2004/39/EY tarkoitettujen virallisesti hyväksytyjen pörssien, muiden pörssien tai kyseisille pörssille selvitys- ja maksutoimia suorittavien elinten laatimiin tai niitä varten laadittuihin sääntöihin.”*

Huhtikuun 21. päivänä 2004 annetulla direktiivillä 2004/39/EY säännellään kaupankäyntiä rahoitusmarkkinoilla ja parannetaan sijoittajansuojaa.<sup>51</sup>

Poikkeuksen tuloksena ennakkoilmoitusvelvoite ei koske virallisesti hyväksytyjen pörssien, muiden pörssien tai kyseisille pörssille selvitys- ja maksutoimia suorittavien elinten laatimia tai niitä varten laadittuja sääntöjä. Näitä sääntöjä koskee avoimuuden vähimmäistason varmistamiseksi ainoastaan velvoite antaa ne tiedoksi ”jälkikäteen”, eli ne tulee ilmoittaa kansallisen hyväksynnän jälkeen komissiolle 5 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kyseinen kohta on direktiivin ainoa säännös, jota sovelletaan näihin sääntöihin, kuten 1 artiklan 5 kohdassa todetaan.

*”f) ’teknisellä määräyksellä’ teknistä eritelmaa tai muuta vaatimusta taikka palveluja koskevaa määräystä, mukaan lukien sovellettavat hallinnolliset määräykset, jonka noudattaminen on oikeudellisesti tai tosiasiallisesti pakollista ja joka koskee kaupan pitämistä, palvelujen tarjoamista, palvelujen tarjoajien sijoittautumista tai käyttöä jäsenvaltiossa tai suuressa osassa sen aluetta sekä jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, joissa kielletään tuotteen valmistus, tuonti, kaupan pitäminen tai käyttö taikka joissa kielletään palvelujen tarjoaminen, palvelujen käyttö tai sijoittautuminen palvelujen tarjoajana, sanotun kuitenkin rajoittamatta 7 artiklan säännösten soveltamista.”*

---

<sup>50</sup> Neuvoston direktiivi 90/387/ETY, annettu 28 päivänä kesäkuuta 1990, telepalvelujen sisämarkkinoiden toteuttamisesta saamalla aikaan avoimen verkon tarjoaminen (EYVL L 192, 24.7.1990, s. 1).

<sup>51</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1) on kumottu 3. tammikuuta 2018 lähtien rahoitusvälineiden markkinoista 15 päivänä toukokuuta 2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/65/EU (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

Samalla kun f alakohdassa määritellään ”teknisen määräyksen” käsite, siinä annetaan tietoa siitä, millaiset tekstit on ilmoitettava direktiivillä tällä alalla perustetun tietojen ilmoittamismenettelyn mukaisesti.

Yhden tällaisten tekstien ryhmän muodostavat ”tekniset eritelmät” ja ”muut vaatimukset” tai ”palveluja koskevat määräykset” (katso edellä olevat määritelmät), jotka jäsenvaltiot vahvistavat ja joita sovelletaan teollisuus- ja maataloustuotteisiin sekä tietoyhteiskunnan palveluihin. Toisena ryhmänä ovat jäsenvaltioiden lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, joilla kielletään joukko tarkemmin määriteltyjä toimintoja.

Jotta ”tekninen eritelmä”, ”muu vaatimus” tai ”palveluja koskeva määräys” katsotaan *tekniseksi määräykseksi*, sen on täytettävä seuraavat edellytykset:

- Sen noudattamisen on oltava ”pakollista” (eli oikeudellisesti tai tosiasiallisesti velvoittavaa, ks. jäljempänä). Tämä piirre, joka on tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien, viranomaisen laatimien asiakirjojen luontainen ominaisuus, on *teknisen määräyksen ja standardin* oleellinen ero. Standardien laatijoina ovat yksityiset elimet, ja niiden noudattaminen on pohjimmiltaan vapaaehtoista.<sup>52</sup>
- Sen on vaikutettava teollisuus- tai maataloustuotteiden kaupan pitämiseen tai käyttöön, palvelun tarjontaan tai palveluntarjoajan sijoittautumiseen jossain jäsenvaltiossa tai sen merkittävässä osassa.

Eritelmään, ”muuhun vaatimukseen” tai ”palvelua koskevaan määräykseen” sovellettavat hallinnolliset säännöt voivat nekin olla direktiivissä tarkoitettuja teknisiä määräyksiä. Tällaiset säädökset, kuten kaikki muutkin tekniset määräykset, on ilmoitettava direktiivin mukaisesti, jos niiden antajana on jäsenvaltion keskushallinto tai jokin jäsenvaltion viranomainen, joka on mainittu luettelossa, jonka komissio on laatinut direktiivillä perustetun pysyvän komitean puitteissa<sup>53 54</sup>.

Tietyt tekniset eritelmät, ”muut vaatimukset” tai palveluja koskevat määräykset, jotka täyttävät teknisten määräysten määritelmän, eivät kuulu direktiivin soveltamisalaan. Näin on erityisesti silloin, kun niillä noudatetaan unionin sitovia säädöksiä<sup>55</sup> tai ainoastaan pannaan täytäntöön Euroopan unionin tuomioistuimen päätös, kuten direktiivin 7 artiklassa säädetään.

Teknisen eritelmän, ”muun vaatimuksen” tai palveluja koskevan määräyksen ”pakollisuus” voi syntyä kahdella tapaa:

1. *Oikeudellisesti*, kun sen noudattaminen on tehty pakolliseksi suoraan asiaan kuuluvan viranomaisen antamalla tai siitä johtuvalla toimenpiteellä.

Esimerkiksi hillon ja hedelmäsäilykkeiden pienimuotoista tuotantoa koskevat ehdot, joista säädetään asetuksella, katsotaan oikeudellisesti pakolliseksi tekniseksi määräykseksi. Sama

---

<sup>52</sup> Joissain tapauksissa standardin noudattamisesta voi kuitenkin tulla pakollista, jolloin se saa ”teknisen määräyksen” oikeudellisen aseman.

<sup>53</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 3.12.2020, Star Taxi App, C-62/19, ECLI:EU:C:2020:980.

<sup>54</sup> Luettelo viranomaisista, joiden on (jäsenvaltioiden keskushallinnon ohella) ilmoitettava teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset (direktiivin 98/34/EY 1 artiklan 11 kohta) (EUVL C 127, 31.5.2006, s. 14).

<sup>55</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 22.11.2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, ECLI:EU:C:2002:34; yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496.

koskee muovipullojen käytön kieltä kivennäisveden kaupan pitämisessä, jos se perustuu esimerkiksi määräykseen.

2. *Tosiasiallisesti*, jos teknistä eritelmää ei ole vahvistettu kyseisen valtion virallisella ja velvoittavalla säädöksellä, mutta valtio kehottaa noudattamaan sitä. Koska tällaisilla toimenpiteillä voi olla samanlainen vaikutus kauppaan, ne katsotaan sitovien määräysten vertaisiksi.

Tässä alakohdassa annetaan kolme esimerkkiä merkittävimmistä ja yleisimmistä tosiasiallisesti noudatettavista teknisistä määräyksistä, koska tätä käsitettä ei ollut määritelty direktiivin alkuperäisessä versiossa ja se on aiheuttanut erilaisia tulkintoja, jotka ovat haitanneet ilmoitusmenettelyn oikeaa täytäntöönpanoa.

*”Teknisiä määräyksiä, joita noudatetaan tosiasiallisesti, ovat erityisesti:*

*i) jäsenvaltion lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, jotka koskevat joko teknisiä eritelmiä tai muita vaatimuksia taikka palveluja koskevia määräyksiä tai ammatillisia sääntöjä tai menettelyohjeita, joissa itsessään viitataan teknisiin eritelmiin tai muihin vaatimuksiin taikka palveluja koskeviin määräyksiin, ja joiden noudattaminen antaa edellyttää näissä laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä vahvistettujen vaatimusten mukaisuutta;”*

Tässä tarkoitetut lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset ovat kansallisten viranomaisten hyväksymiä säädöksiä, joissa viitataan teknisiin eritelmiin tai ”muihin vaatimuksiin”<sup>56</sup> tai palveluja koskeviin määräyksiin, joiden antajana on yleensä muu elin kuin valtio (esimerkiksi kansallinen standardointielin) ja jotka eivät sinällään ole pakollisia (standardit, ammatilliset säännöt tai käytännesäännöt) mutta joiden noudattamiseen kehoitetaan, koska tällä tavoin tuote tai palvelu oletetaan edellä mainittujen toimenpiteiden vaatimukset täyttäväksi (vaatimustenmukaisuusolettama).

Näin on erityisesti silloin, kun esimerkiksi vakuutuksia koskevassa laissa tietyt, muut kuin pakolliset standardit täyttävien tuotteiden käyttäjät vapautetaan velvoitteesta osoittaa pakollisten vaatimusten täyttyminen sillä perusteella, että kyseisiin tuotteisiin sovelletaan vaatimustenmukaisuusolettamaa.

*”ii) vapaaehtoiset sopimukset, joissa viranomainen on osapuolena ja joiden tarkoituksena on yleisen edun nimissä teknisten eritelmien tai muiden vaatimusten taikka palveluja koskevien määräysten noudattaminen, lukuun ottamatta julkisia hankintoja koskevia sopimuksia;”*

Talouden toimijoiden keskenään tekemät sopimukset, joilla määritellään tekniset eritelmat tai muut vaatimukset tietyille tuotteille tai palveluja koskevat määräykset, eivät ole sellaisinaan velvoittavia, koska ne ovat lähtöisin yksityiseltä sektorilta. Ne katsotaan kuitenkin tosiasiallisesti noudatettaviksi teknisiksi määräyksiksi, jos valtio on yhtenä osapuolena sopimuksissa.

Tämä tilanne yleistyy koko ajan, koska tällaisista sopimuksista on tullut kansallisen sääntelypolitiikan välineitä. Osa jäsenvaltioista käyttää niitä usein autoteollisuuden, kemian teollisuuden ja öljyteollisuuden kaltaisilla aloilla pääasiassa ympäristösyistä, esimerkiksi saastuttavien ajoneuvopäästöjen, vahingollisten aineiden vesistö päästöjen tai tietynlaisten pakkausten käytön vähentämiseksi. Tietoyhteiskunnan palvelujen alalla yksi ilmoitettu teksti –

---

<sup>56</sup> Edellä selvitetystä direktiivin 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettua merkityksessä.

ehdotus käytännössä viestintätietojen vapaaehtoisesta säilyttämisestä – on hyvä esimerkki vapaaehtoisesta sopimuksesta.

Nämä sopimukset mahdollistavat suuremman joustavuuden lainsäädännön tavoitteiden saavuttamisen kannalta välttämättömien toimenpiteiden toteuttamisessa, ja kulloisenkin toimialan vapaaehtoinen osallistuminen takaa, että tavoitteisiin päästään.

Valtion on osallistuttava sopimuksiin, jotta ne kuuluvat direktiivin (EU) 2015/1535 soveltamisalaan. Jotta viranomaisen pystyy täyttämään sitä koskevan ilmoitusvelvoitteen ja ottamaan huomioon komission tai jäsenvaltioiden huomautukset direktiivissä säädetyn tietojen ilmoittamismenettelyn puitteissa, valtion on oltava osapuolena sopimuksessa.

*”iii) tekniset eritelmät tai muut vaatimukset tai palveluja koskevat säännöt, jotka liittyvät verotus- tai rahoitustoimenpiteisiin, jotka vaikuttavat tuotteiden tai palveluiden kulutukseen rohkaisemalla näiden teknisten eritelmien tai muiden vaatimusten taikka palveluja koskevien määräysten noudattamista; tämä ei koske kansallisiin sosiaaliturvajärjestelmiin liittyviä palveluja koskevia teknisiä eritelmiä, muita vaatimuksia tai määräyksiä.”*

Tässä kohdassa tarkoitettujen verotus- tai rahoitustoimenpiteiden vahvistajina ovat kansalliset viranomaiset, ja niiden tarkoituksen on poikettava jäsenvaltioiden verolainsäädännön perinteisistä tarkoituksista.

Niitä pidetään tehokkaina välineinä pantaessa täytäntöön kansallisesti päätettyä politiikkaa erityisesti ympäristön suojelemiseksi ja palvelujen vastaanottajien (ennen muuta kuluttajien) suojaamiseksi, koska niiden päätarkoituksena on vaikuttaa palvelujen vastaanottajien käyttäytymiseen suhteessa tiettyyn tuotteeseen tai palveluun.

Tämä säännös on otettu direktiiviin, koska joissakin tapauksissa ”puhtaille ajoneuvoille” myönnettiin verokannustimia, jos ne täyttivät tietyt päästörajat tai ne oli varustettu katalysaattorein. Kokemus on osoittanut, että jäsenvaltiot liittivät usein kannustimiin ehtoja, jolloin käyttöön otettava järjestelmä muuttui unionin lainsäädännön vastaiseksi. Oli selvää, että myös tällaiset ehdotukset oli tutkittava.

Tähän luokkaan kuuluvat erityisesti sellaiset toimenpiteet, joiden tarkoituksena on kannustaa hankkimaan tietyt eritelmät täyttäviä tuotteita myöntämällä rahoitusjärjestelyjä (esimerkiksi tukia erikseen määritellyt tekniset vaatimukset täyttävien lämmityslaitteiden ostoon) tai vähentää joidenkin tuotteiden hankintaa (esimerkiksi epäämällä rakennusteollisuudelta avustuksia, jos se käyttää ominaisuuksiltaan tietynlaisia materiaaleja). Luokkaan sisältyvät myös verotus- tai rahoitustoimenpiteet, jotka voivat vaikuttaa kulutukseen kannustamalla täyttämään direktiivissä tarkoitettuja ”muut vaatimukset” (esimerkiksi vapauttamalla ympäristöverosta tiettyjen tuotteiden pakkaukset, jos niille perustetaan panttijärjestelmä, tai tietyt tuotteet, jos niitä varten perustetaan keräys- ja kierrätysjärjestelmä). Tähän luokkaan kuuluvilla toimenpiteillä voidaan myös pyrkiä kannustamaan ominaisuuksiltaan tietynlaisten palvelujen hankintaan tai hankkimatta jättämiseen (esimerkiksi erityisten laitteiden avulla vastaanotettavat palvelut tai tietyille alueille sijoittautuneilta toimijoilta lähtöisin olevat palvelut).

Direktiivi (EU) 2015/1535 ei kata jäsenvaltioiden koko verotus- tai rahoituslainsäädäntöä, vaan siinä viitataan pelkästään ”tekniisiin eritelmiin”, ”muihin vaatimuksiin” tai palveluja koskeviin määräyksiin, jotka liittyvät kuluttajien tai palvelujen vastaanottajien käyttäytymiseen

muuttamiseen pyrkiivien verotus- tai rahoitustoimenpiteisiin<sup>57</sup>. Itse verotus- tai rahoitustoimenpide ei kuulu komission eikä jäsenvaltioiden tarkastelun piiriin. Komission ja muiden jäsenvaltioiden toimenpiteistä tekemä arviointi rajoittuu toimenpiteen sisältämiin teknisiin eritelmiin, muihin vaatimuksiin tai palveluja koskeviin määräyksiin, ja huomautukset tai yksityiskohtaiset lausunnot voivat koskea ainoastaan seikkoja, jotka voivat rajoittaa kauppaa tai, palveluja koskevien määräysten osalta, palvelujen vapaata liikkuvuutta tai palveluntarjoajien sijoittautumisvapautta. Näihin ehdotuksiin sovelletaan myös erityiskohtelua odotusaikojen suhteen (ks. 7 artiklan 4 kohta), sillä näiden tekstien hyväksymiselle ei ole määritetty jäsenvaltioita koskevaa määräaikaa (ks. jäljempänä II luvun III jakso).

On syytä korostaa, että direktiivin (EU) 2015/1535 mukaisia ”verotus- tai rahoitustoimenpiteitä” sisältävä lainsäädäntöehdotus on ilmoitettava mainitun direktiivin mukaisesti, vaikka asianomaiset toimenpiteet olisivat SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdan mukaista valtiontukea, jolloin niistä on ilmoitettava komissiolle myös SEUT-sopimuksen 108 artiklan 3 kohdan nojalla ennen kyseisten toimenpiteiden voimaantuloa.

Myös kansallisiin sosiaaliturvajärjestelmiin liittyvät toimenpiteet jäävät soveltamisalan ulkopuolelle (esimerkiksi asetus, jossa jostakin lääkkeestä maksettavan korvauksen ehdoksi asetetaan tietyn tyyppinen pakkaus).

Kansalliset lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, joiden tarkoituksena on kieltää jonkin tuotteen valmistus, maahantuonti, kaupan pitäminen ja käyttö tai tietoyhteiskunnan palvelujen osalta kieltää palvelun tarjonta tai käyttö taikka palveluntarjoajan sijoittautuminen, katsotaan direktiivin (EU) 2015/1535 mukaisen ilmoitusvelvoitteen suhteen teknisiksi määräyksiksi niiden teknisten eritelmien, ”muiden vaatimusten” ja palveluja koskevien määräysten ohella, joissa asetetaan oikeudellisesti tai tosiasiallisesti pakollisesti noudatettavia vaatimuksia.

Kuuluakseen tähän neljänteen teknisten määräysten luokkaan, joka koskee muun muassa käytön kieltämistä, toimenpiteiden on oltava selvästi laajempia kuin kyseisen tuotteen tai palvelun käytön rajoittaminen tiettyihin mahdollisiin käyttötarkoituksiin, eivätkä toimenpiteet saa rajoittua pelkästään käyttökieltoihin. Tämän teknisten määräysten luokan erityisenä tarkoituksena on kattaa kansalliset toimenpiteet, joiden vaikutuksesta tuotetta ei voida käyttää mihinkään muuhun kuin täysin marginaaliseen kyseisen tuotteen osalta kohtuudella odotettavissa olevaan käyttötarkoitukseen.<sup>58 59</sup>

Tällaiset kiellot muodostavat tavallaan teknisen määräyksen äärimmäisen muodon. Jollei niitä voida perustella SEUT-sopimuksen 36 tai 52 artiklalla tai sillä, että ne ovat oikeasuhtaisia olennaisiin vaatimuksiin nähden unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti, ne ovat nimenomaan tavaroiden ja palvelujen vapaan liikkuvuuden ja unioniin sijoittautumista koskevan vapauden esteitä<sup>60</sup>.

*”Mukaan luetaan tekniset määräykset, jotka jäsenvaltioiden nimeämät viranomaiset ovat vahvistaneet ja jotka esitetään komission 2 artiklassa tarkoitetun komitean puitteissa laatimassa luettelossa, joka tarvittaessa saatetaan ajan tasalle.*

<sup>57</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 8.10.2020, Admiral Sportwetten ym., C-711/19, ECLI:EU:C:2020:812.

<sup>58</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 12.4.2005, Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246, ja unionin tuomioistuimen tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, ECLI:EU:C:2017:76.

<sup>59</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 28.5.2020, ECO-WIND Construction, C-727/17, ECLI:EU:C:2020:393.

<sup>60</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.9.2005, Lidl Italia, C-303/04, ECLI:EU:C:2005:528.

*Tämän luettelon muuttamisessa käytetään tätä samaa menettelyä;”*

Tässä kohdassa tarkoitettu luettelo viranomaisista on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.<sup>61</sup>

*”g) ”teknistä määräystä koskevalla ehdotuksella” teknisen eritelmän tai muun vaatimuksen taikka palveluja koskevan määräyksen tekstiä, hallinnolliset määräykset mukaan lukien, joka on tarkoitettu suoraan tai välillisesti vahvistaa teknisenä määräyksenä ja joka on valmisteluvaiheessa, jolloin siihen on vielä mahdollisuus tehdä olennaisia muutoksia.”*

Tässä kohdassa määritellään ”teknistä määräystä koskevan ehdotuksen” käsite: jotta tekninen määräys katsotaan ehdotukseksi, sen on oltava valmisteluvaiheessa, jolloin tekstiin voidaan tehdä ”olennaisia muutoksia”.

Direktiivissä säädetyssä teknisiä määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavassa menettelyssä komissio ja jäsenvaltiot voivat ehdotukset tutkittuaan pyytää sääntelyviranomaista muuttamaan tekstiä, joka katsotaan sisämarkkinasääntöjen vastaiseksi.

Kukin jäsenvaltio voi päättää oman lainsäädäntöprosessinsa mukaisesti, missä vaiheessa teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset on lähetettävä komissioon, kunhan niihin voidaan silloin vielä tehdä olennaisia muutoksia.

Tältä osin on huomattava, että kansallinen toimenpide, jolla uusia tai täydentäviä eritelmiä lisäämättä säädetään uudelleen jo voimassa olevasta teknisestä määräyksestä tai korvataan tällainen määräys, joka on ilmoitettu komissiolle asianmukaisesti – sikäli kuin se on annettu direktiivin 83/189/ETY voimaantulon jälkeen – ei ole direktiivin (EU) 2015/1535 1 artiklan g alakohdassa tarkoitettu teknistä määräystä koskeva ”ehdotus”, eikä sitä näin ollen ole pakko ilmoittaa.<sup>62</sup>

Direktiivin 1 artiklan 2–6 kohta sisältävät seuraavat poikkeukset:

*”2. Tätä direktiiviä ei sovelleta:*

*a) radiolähetyspalveluihin;*

*b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/13/EU<sup>63</sup> 1 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuihin televisiolähetyspalveluihin.*

*3. Tätä direktiiviä ei sovelleta niitä kysymyksiä koskeviin määräyksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/21/EY tarkoitetuista televiestintäpalveluista annettujen unionin säädösten piiriin.”<sup>64</sup>*

Direktiivin 2002/21/EY määritelmän mukaan sähköisellä viestintäpalvelulla tarkoitetaan ”tavallisesti korvausta vastaan suoritettuja palveluja, jotka muodostuvat kokonaan tai pääosin

<sup>61</sup> Luettelo viranomaisista, joiden on (jäsenvaltioiden keskushallinnon ohella) ilmoitettava teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset (direktiivin 98/34/EY 1 artiklan 11 kohta) (EUVL C 127, 31.5.2006, s. 14).

<sup>62</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 3.6.1999, Colim, C-33/97, ECLI:EU:C:1999:274, 22 kohta.

<sup>63</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/13/EU, annettu 10 päivänä maaliskuuta 2010, audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL L 95, 15.4.2010, s. 1).

<sup>64</sup> Ks. alaviite 25.

*signaalien siirtämisestä sähköisissä viestintäverkoissa, mukaan lukien televiestintäpalvelut ja siirtopalvelut radio- ja televisiotoiminnassa käytetyissä verkoissa, mutta jättäen ulkopuolelle sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen avulla siirretyt sisältöpalvelut tai sisältöä toimituksellisessa valvonnassaan pitävät palvelut; kyseinen palvelu ei käsitä myöskään direktiivin 98/34/EY ensimmäisessä artiklassa määriteltyjä tietoyhteiskunnan palveluja, jotka eivät muodostu kokonaan tai pääosin signaalien siirtämisestä sähköisissä viestintäverkoissa”.*

*”4. Tätä direktiiviä ei sovelleta niitä kysymyksiä koskeviin määräyksiin, jotka kuuluvat tämän direktiivin liitteessä II ohjeellisesti luetelluista finanssipalveluista annettujen unionin säädösten piiriin.”*

Syy tähän direktiivin soveltamisalan rajoitukseen on mainittu jo edellä ja johtuu siitä, että nämä määräykset ovat osa jo riittävän selkeästi määriteltyä Euroopan unionin sääntelykehystä.

Direktiivin (EU) 2015/1535 liitteessä II esitetään ainoastaan tiedoksi ohjeellinen luettelo rahoituspalveluista.

*”5. Tätä direktiiviä ei sovelleta, lukuun ottamatta sen 5 artiklan 3 kohtaa, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2004/39/EY<sup>65</sup> tarkoitettujen virallisesti hyväksytyjen pörssien, muiden pörssien tai kyseisille pörseille selvitys- ja maksutoimia suorittavien elinten laatimiin tai niitä varten laadittuihin sääntöihin.”*

Poikkeuksen tuloksena ennakoilmoitusvelvoite ei koske virallisesti hyväksytyjen pörssien, muiden pörssien tai kyseisille pörseille selvitys- ja maksutoimia suorittavien elinten laatimia tai niitä varten laadittuja sääntöjä. Näitä sääntöjä koskee avoimuuden vähimmäistason varmistamiseksi ainoastaan velvoite antaa ne tiedoksi ”jälkikäteen”, eli ne tulee ilmoittaa kansallisen hyväksynnän jälkeen komissiolle 5 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kyseinen kohta on direktiivin ainoa säännös, jota sovelletaan näihin sääntöihin, kuten 1 artiklan 5 kohdan neljännessä alakohdassa todetaan.

*”6. Tätä direktiiviä ei sovelleta sellaisiin toimenpiteisiin, jotka jäsenvaltiot arvioivat tarpeellisiksi osana perussopimuksia henkilöiden ja erityisesti työntekijöiden suojelun varmistamiseksi tuotteita käytettäessä edellyttäen, että nämä toimenpiteet eivät vaikuta tuotteisiin.”*

Tällä säännöksellä vahvistetaan 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa aiemmin ilmaistu ajatus, jonka mukaan ainoastaan tuotteen ominaisuuksiin vaikuttavat tekniset eritelmät kuuluvat direktiivin soveltamisalaan.

---

<sup>65</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1) on kumottu 2. tammikuuta 2018 lähtien rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta 15 päivänä toukokuuta 2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/65/EU (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).



## II LUKU: TEKNISIIN MÄÄRÄYKSIIN SOVELLETTAVA MENETTELY

### **I. Teknisiä määräyksiä koskevia ehdotuksia koskevien tietojen ilmoittaminen ja jakelu sekä komission ja jäsenvaltioiden reagoitivaihtoehdot**

#### **”5 artikla**

*1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle välittömästi teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset, paitsi kun on kyse kansainvälisen tai eurooppalaisen standardin käyttöönotosta sellaisenaan, jolloin pelkkä tiedonanto riittää, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan säännösten soveltamista. Niiden on toimitettava komissiolle myös ilmoitus niistä syistä, joiden vuoksi tällaisen teknisen määräyksen laatiminen on tarpeen, jollei näitä syitä selvitetä jo ehdotuksessa.*

*Jäsenvaltioiden on tarvittaessa toimitettava komissiolle samalla kertaa keskeisimpien ja välittömästi asiaa koskevien perustana olevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten teksti, jos sen tunteminen on tarpeen teknistä määräystä koskevan ehdotuksen vaikutuksen arvioimiseksi ja jollei sitä ole toimitettu aiemman tiedonannon yhteydessä.*

*Jäsenvaltioiden on toimitettava teknistä määräystä koskeva ehdotus uudelleen komissiolle tämän kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa mainituin edellytyksin, jos ne tekevät ehdotukseen sellaisia huomattavia muutoksia, jotka muuttavat sen soveltamisalaa, lyhentävät alun perin suunniteltua soveltamisaikataulua, lisäävät eritelmiä tai vaatimuksia taikka tiukentavat niitä.*

*Jos teknistä määräystä koskevassa ehdotuksessa pyritään rajoittamaan aineen, valmisteiden tai kemikaalin kaupan pitämistä tai käyttöä kansanterveyden tai kuluttajien tai ympäristön suojelun vuoksi, jäsenvaltioiden on toimitettava lisäksi joko tiivistelmä tai tarkoitettuun aineeseen, valmisteeseen tai tuotteeseen sekä tunnettuihin ja saatavilla oleviin korvaaviin tuotteisiin liittyvien asian kannalta merkityksellisten tietojen viitteet, siinä määrin kuin näitä tietoja on saatavilla, sekä ilmoitettava toimenpiteiden ennakoitavissa olevat vaikutukset kansanterveyteen tai kuluttajien tai ympäristön suojeluun yhdessä riskianalyysin kanssa asianmukaisissa tapauksissa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1907/2006<sup>66</sup> liitteessä XV olevan II.3 jakson periaatteiden mukaisesti.*

*Komissio ilmoittaa viipymättä muille jäsenvaltioille teknistä määräystä koskevasta ehdotuksesta ja kaikista sille toimitetuista asiakirjoista. Komissio voi myös pyytää ehdotuksesta tämän direktiivin 2 artiklassa tarkoitetun komitean tai tarvittaessa kyseisellä alalla toimivaltaisen komitean lausuntoa.*

*Tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan f alakohdan toisen alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen teknisten eritelmien ja muiden vaatimusten sekä palveluja koskevien määräysten osalta komission tai jäsenvaltioiden huomautukset tai yksityiskohtaiset lausunnot voivat koskea ainoastaan seikkoja, jotka voivat mahdollisesti aiheuttaa kaupan esteitä tai palveluja koskevien määräysten*

---

<sup>66</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1907/2006, annettu 18 päivänä joulukuuta 2006, kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH), Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta, direktiivin 1999/45/EY muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 793/93, komission asetuksen (EY) N:o 1488/94, neuvoston direktiivin 76/769/ETY ja komission direktiivien 91/155/ETY, 93/67/ETY, 93/105/EY ja 2000/21/EY kumoamisesta (EUVL L 396, 30.12.2006, s. 1).

*osalta palvelujen vapaan liikkuvuuden tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapauden esteitä, eivätkä toimenpiteeseen liittyviä verotuksellisia tai rahoituksellisia seikkoja.*

*2. Komissio ja jäsenvaltiot voivat esittää teknistä määräystä koskevan ehdotuksen toimittaneelle jäsenvaltiolle huomautuksia; tämän jäsenvaltion on otettava esitetyt huomautukset myöhemmässä teknisen määräyksen valmistelussa mahdollisuuksien mukaan huomioon.*

*3. Jäsenvaltioiden on toimitettava viipymättä komissiolle teknisen määräyksen lopullinen teksti.*

*4. Tämän artiklan mukaisesti toimitettuja tietoja ei katsota luottamuksellisiksi, jollei ilmoittava jäsenvaltio sitä nimenomaisesti pyydä. Tällainen pyyntö on perusteltava.*

*Kun on kyse tällaisesta pyynnöstä, 2 artiklassa tarkoitettu komitea ja kansalliset viranomaiset voivat kuulla asiantuntijoina yksityisen sektorin luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä noudattaen tarvittavia varotoimia.*

*5. Kun teknistä määräystä koskeva ehdotus on osa toimenpidettä, josta on muiden unionin säädösten mukaan ilmoitettava komissiolle valmisteluvaiheessa, jäsenvaltiot voivat toteuttaa 1 kohdassa säädetyn tiedon toimittamisen kyseisen muun säädöksen perusteella, edellyttäen, että ne ilmoittavat muodollisesti, että tiedonanto koskee myös tätä direktiiviä.*

*Se, että komissio ei reagoi teknistä määräystä koskevaan ehdotukseen tämän direktiivin mukaisesti, ei vaikuta sellaiseen päätökseen, joka voidaan tehdä muiden unionin säädösten mukaisesti.”*

Direktiivin 5 artiklassa säädetään jäsenvaltioiden ja komission velvoitteet teknisiä määräyksiä koskevien tietojen ilmoittamismenettelyssä ja niiden käytettävissä olevat reagoitivaihtoehdot, lukuun ottamatta odotusaikoja, joita on noudatettava ennen ilmoitettujen ehdotusten hyväksymistä ja joista säädetään direktiivin 6 artiklassa,

### ***Ensimmäinen vaihe: ilmoitusvelvollisuus***

#### **a) Jäsenvaltioiden velvollisuudet**

##### ***1. Yleiset säännöt***

Kansallisten aloitteiden avoimuuden takaamiseksi direktiivin 5 artiklassa velvoitetaan jäsenvaltiot toimittamaan komissiolle välittömästi kaikki ehdotukset teknisiksi määräyksiksi, joita ne aikovat hyväksyä.

Jäsenvaltioiden on lähetettävä teknistä määräystä koskevan ehdotuksen koko teksti.<sup>67</sup> Velvollisuus noudattaa odotusaikaa koskee kuitenkin vain teknisiä määräyksiä.

<sup>67</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.9.1997, komissio v. Italia, C-279/94, ECLI:EU:C:1997:396; unionin tuomioistuimen tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72; unionin tuomioistuimen tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, ECLI:EU:C:2017:76.

Kun ehdotukseen liittyy kansainvälisen tai eurooppalaisen standardin sisällyttäminen sellaisenaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, jäsenvaltio voi viitata standardiin ja jättää toimittamatta täydellisen tekstin.<sup>68</sup>

Ilmoituksen yhteydessä jäsenvaltion on niin ikään lähetettävä komissiolle perusteena olevat säädös- ja määräystekstit, ilmoitettava komissiolle ilmoitettavan ehdotuksen oikeudellinen konteksti ja annettava mahdollisuus arvioida ehdotusta (esimerkiksi siinä tapauksessa, että ilmoitetulla ehdotuksella muutetaan perusteena olevaa tekstiä)<sup>69</sup>. Jos näitä perusteena olevia säädös- tai määräystekstejä ei lähetetä, komissio voi pyytää niitä vastaanotettuaan ehdotuksen.

Tähän velvoitteeseen liittyy velvoite ilmoittaa ehdotettujen toimenpiteiden toteuttamisen perusteet.<sup>70</sup>

Ehdotuksen ymmärtämisen ja analysoinnin helpottamiseksi suositellaan myös, että jäsenvaltiot toimittavat kaikki muut oikeudelliset tai taloudelliset tiedot, jotka koskevat ehdotetun teknisen määräyksen hyväksymisen perusteita ja vaikutuksia (esimerkiksi vaikutustenarviointi, tilastot ja kyseisen alan markkinoihin liittyvät taloudelliset tiedot).

Kukin jäsenvaltio nimeää keskitetyn koordinoitipisteen, joka vastaa teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten ilmoittamisesta komissiolle ja koordinoinnista kansallisten eri alojen ministeriöiden kanssa (luettelo näistä keskitetyistä koordinoitipisteistä, niin kutsutuista yhteyspisteistä, on saatavilla verkko-osoitteessa <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/contact/>).

Käytännössä teknistä määräystä koskeva ehdotus ilmoitetaan komissiolle lähetettävällä ilmoitusviestillä.

Ilmoitusviestissä on 16 kohtaa, joista kukin vastaa tiettyä vaadittua tietoa. Esimerkiksi kohdassa 16 ilmoittavan jäsenvaltion on ilmoitettava, sisältääkö ehdotus kaupan teknisiä esteitä koskevan WTO:n sopimuksen (TBT-sopimus) näkökohtia vai terveys- ja kasvinsuojelutoimia koskevia näkökohtia.

Kun ilmoitettu ehdotus on hyväksytty, ilmoittavan jäsenvaltion on lähetettävä komissiolle teknisen määräyksen lopullinen teksti (ks. direktiivin 5 artiklan 3 kohta). Näin komissio kykenee arvioimaan, onko jäsenvaltio mukauttanut tekstin unionin lainsäädännön mukaiseksi, ja voi tarvittaessa ryhtyä asiaankuuluviin toimenpiteisiin.

Jos jäsenvaltio on hyväksynyt tekstin ottamatta huomioon komission tai muiden jäsenvaltioiden yksityiskohtaisia lausuntoja teknistä määräystä koskevasta ehdotuksesta, komissio voi aloittaa SEUT-sopimuksen 258 artiklassa määrätyn rikkomusmenettelyn.<sup>71</sup>

---

<sup>68</sup> Viittauksen ansiosta komissio ja jäsenvaltiot voivat halutessaan saada helposti haltuunsa sen standardin tekstin, josta on tehty pakollinen.

<sup>69</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 7.5.1998, komissio v. Belgia, C-145/97, ECLI:EU:C:1998:212.

<sup>70</sup> Esitettyjä perusteluja arvioitaessa on todettu niiden liittyvän useimmiten ihmisten tai eläinten suojeluun, ympäristöön, yleiseen turvallisuuteen tai kuluttajavaltuuteen.

<sup>71</sup> SEUT-sopimuksen 258 artiklassa (entinen 226 artikla) määrätään seuraavaa: ”Jos komissio katsoo, että jäsenvaltio on jättänyt täyttämättä sille perussopimusten mukaan kuuluvan velvollisuuden, komissio antaa asiasta lausunnon perusteluineen varattuaan ensin sille valtiolle, jota asia koskee, tilaisuuden esittää huomautuksensa. Jos valtio, jota asia koskee, ei noudata lausuntoa komission asettamassa määräajassa, komissio voi saattaa asian Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.”

Myös jäsenvaltiot voivat saattaa asian komission käsiteltäväksi SEUT-sopimuksen 259 artiklan nojalla, jotta sitä jäsenvaltiota vastaan, jonka katsotaan jättäneen täyttämättä velvoitteensa, voidaan aloittaa rikkomusmenettely unionin tuomioistuimessa.<sup>72</sup>

## 2. *Erityistapaukset*

### 2.1. *Yksi ilmoitus – monta yhteisön säädöstä.*

Direktiivillä (EU) 2015/1535 perustetun ilmoitusmenettelyn lisäksi myös useissa muissa EU:n säädöksissä säädetään ilmoitusvelvollisuudesta. Jäsenvaltioiden ja komission tehtävien helpottamiseksi päällekkäisissä ilmoitusmenettelyissä eli silloin, kun useissa unionin säädöksissä edellytetään, että jäsenvaltio ilmoittaa saman tekstin ehdotusvaiheessa, on otettu käyttöön keskitetty ilmoitusmenettely.

Jäsenvaltiot voivat toimittaa vain yhden ilmoituksen, mutta niiden on mainittava ilmoituksen tehdessään (ilmoitusviestin 7 kohdassa) kaikki unionin säädökset, joihin ilmoitus ehdotuksesta myös liittyy.

Kun jäsenvaltio on lähettänyt virallisen ilmoituksen, joka liittyy useisiin EU:n menettelyihin, kansallista ehdotusta tarkastellaan sellaisenaan kaikkien niiden yhteisön säädösten valossa, joihin siinä viitataan, ja komissio antaa siitä lausuntonsa jokaisessa menettelyssä.

Siksi se, että komissio ei reagoi tällaiseen ehdotukseen direktiivin (EU) 2015/1535 mukaisesti ”ei vaikuta sellaiseen päätökseen, joka voidaan tehdä muiden unionin säädösten mukaisesti” (ks. 5 artiklan 5 kohdan toinen alakohta).

**2.2 *Aiemmin lähetetyt perusteena olevat lainsäädäntötekstit.*** Tehokkuuden vuoksi jäsenvaltioiden ei myöskään tarvitse lähettää komissiolle teknistä määräystä koskevan ehdotuksen perusteena olevia säädös- ja määräystekstejä, jos ne on lähetetty jonkin aiemman ilmoituksen yhteydessä.

Näin on esimerkiksi silloin, kun teknistä määräystä koskevalla ehdotuksella on tarkoitus muuttaa aiemmin ilmoitettua teknistä määräystä.

Ilmoittavan jäsenvaltion on mainittava ilmoitusviestin kohdassa 10 perusteena olevien tekstien viitteet ja tiedoksiantonumerot.

---

<sup>72</sup> SEUT-sopimuksen 259 artiklassa (entinen 227 artikla) määrätään seuraavaa: ”Jos jäsenvaltio katsoo, että toinen jäsenvaltio on jättänyt täyttämättä sille perussopimusten mukaan kuuluvan velvollisuuden, se voi saattaa asian Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Ennen kuin jäsenvaltio nostaa toista jäsenvaltiota vastaan kanteen, joka perustuu väitteeseen perussopimuksissa määrätyn velvollisuuden rikkomisesta, sen on saatettava asia komission käsiteltäväksi.

Komissio antaa lausunnon perusteluineen sen jälkeen, kun valtioilla, joita asia koskee, on ollut tilaisuus kirjallisesti ja suullisesti esittää huomautuksensa asiasta ja vastapuolen huomautuksista.

Ellei komissio ole antanut lausuntoa kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asia on saatettu sen käsiteltäväksi, lausunnon puuttuminen ei estä saattamasta asiaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.”

**2.3 Täydentävät asiakirjat.** Toisaalta direktiivissä asetetaan jäsenvaltioille uusi velvoite sellaisten teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten osalta, joilla pyritään rajoittamaan aineen, valmisteen tai kemikaalin kaupan pitämistä tai käyttöä kansanterveyden tai kuluttajien tai ympäristön suojelun vuoksi (ks. 5 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta).

Tällaisten ehdotusten osalta jäsenvaltioiden on lähetettävä aineeseen, valmisteeseen tai kemikaaliin sekä tunnettuihin ja saatavilla oleviin korvaaviin tuotteisiin liittyvien tietojen, toimenpiteen ennakoitavissa olevien vaikutusten sekä riskianalyysin tiivistelmä tai viitteet.

Tältä osin direktiivissä tarkennetaan, että analysointi on tehtävä REACH-asetuksessa<sup>73</sup> määriteltyjen yleisten periaatteiden mukaisesti.

**2.4 Uusi ilmoitus.** Jäsenvaltioiden on ilmoitettava uudelleen ehdotus, jota on aiemmin tutkittu direktiivin säännösten mukaisesti, jos tekstiin on tehty sittemmin huomattavia muutoksia.

Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan muutokset ovat huomattavia, jos niillä muutetaan määräyksen soveltamisalaa, lyhennetään alun perin suunniteltua soveltamisaikataulua<sup>74</sup>, lisätään eritelmiä tai vaatimuksia<sup>75</sup> taikka tiukennetaan niitä.

On syytä korostaa, ettei ilmoitus ole tarpeen silloin, kun vanhastaan sovellettavat säännökset pelkästään toistetaan (esimerkiksi koontamisen yhteydessä) ja kun niillä ei ole uutta oikeudellista vaikutusta. Sama koskee direktiivin 7 artiklassa tarkoitettuja tapauksia (esimerkiksi komission yksityiskohtaisessa lausunnossa esittämien huomautusten sisällyttämistä tekstiin<sup>76</sup>, ks. jäljempänä).

## **b) Komission velvollisuudet**

Kun komissiolle on ilmoitettu uusi kansallista teknistä määräystä koskeva ehdotus, sen on toimitettava kaikki ilmoittavan jäsenvaltion välittämät tiedot kaikille muille jäsenvaltioille (direktiivin 5 artiklan 1 kohdan viides alakohta).

Tämän avulla kaikki jäsenvaltiot voivat osallistua täysimääräisesti direktiivissä säädettyyn seurantamenettelyyn.

Komissio asettaa ilmoitetut ehdotukset ja niiden käännökset saataville myös verkkosivustollaan<sup>77</sup>. Näin kaikki sisämarkkinoiden talouden toimijat saavat mahdollisuuden muodostaa kantansa kansallista lainsäädäntöä koskevaan ehdotukseen, paitsi jos ilmoittava jäsenvaltio pyytää

---

<sup>73</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1907/2006, annettu 18 päivänä joulukuuta 2006, kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH) ja Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta (EUVL L 396, 30.12.2006, s. 1).

<sup>74</sup> Asiassa Ivansson ym., C-307/13 (ECLI:EU:C:2014:2058) antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin totesi, että direktiivin 98/34 8 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa (nykyisin direktiivin (EU) 2015/1535 5 artiklan 1 kohta) säädetty velvollisuus tehdä ilmoitus komissiolle koskee voimaantulopäivää, jonka kansalliset viranomaiset ovat lopulta valinneet kansalliselle toimenpiteelle, mikäli kyseisen kansallisen toimenpiteen soveltamisaikataulua on todella muutettu ja muutos on huomattava, minkä tarkistaminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävä.

<sup>75</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 1.6.1994, komissio v. Saksa, C-317/92, ECLI:EU:C:1994:212.

<sup>76</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2013, Belgische Petroleum Unie ym., C-26/11, ECLI:EU:C:2013:44.

<sup>77</sup> <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

direktiivin 5 artiklan 4 kohdan mukaisesti nimenomaisesti ja perustellusti, että komissiolle ilmoitetut tiedot käsitellään poikkeuksellisesti luottamuksellisesti talouden toimijoiden osalta.

Direktiivin 5 artiklan 4 kohtaan perustuvaan ilmoitettujen teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten luottamuksellisuuteen olisi vedottava vain poikkeustapauksissa, koska se poikkeaa avoimuuden periaatteesta. Komissio seuraa tarkkaan, miten jäsenvaltiot käyttävät direktiivin 5 artiklan 4 kohdan mukaisia luottamuksellisia ilmoituksia, ja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, jos se epäilee kyseisen säännöksen väärinkäyttöä.<sup>78</sup> Kuten direktiivin 5 artiklan 4 kohdassa edellytetään, tällaiset pyynnot on perusteltava. Komissio sisällyttää nämä perustelut TRIS-tietokantaan. Lisäksi TRIS-tietokantaan lisätään aina tietyt perustiedot ilmoitetusta toimenpiteestä, kuten toimenpiteen nimi.

Direktiivin mukaan komissio voi pyytää ehdotuksesta pysyvän komitean tai ”*kyseisellä alalla toimivaltaisen komitean*” lausuntoa (direktiivin 5 artiklan 1 kohdan viides alakohta). Tällaiset toimivaltaiset komiteat käsittelevät alakohtaisissa direktiiveissä säädetyjä asioita, esimerkkinä direktiivillä 99/5/EY<sup>79</sup> radiolaitteita varten perustettu vaatimustenmukaisuuden arviointi- ja markkinoiden valvontakomitea (TCAM).

Komissio on käytännössä vastuussa teknisiä määräyksiä koskevien tietojen toimittamismenettelyn hallinnoinnista. Koko menettely, ilmoitettuihin ehdotuksiin liittyvät reaktiot mukaan luettuina, perustuu sähköiseen tiedonsiirtojärjestelmään, jossa tiedot välitetään komission määrittelemän nimikkeistön mukaisesti.

Sisämarkkinoiden, teollisuuden, yrittäjyyden ja pk-yritystoiminnan pääosasto toimii kaikkien jäsenvaltioiden lähettämien viestien, tekstien ja ilmoitusten keskitettynä vastaanottopisteenä määräysehdotuksen alasta riippumatta (esimerkiksi konetekniikka, elintarvikkeet ja maataloustuotteet, kuljetus, rakennustuotteet ja tietoyhteiskunnan palvelut). Ilmoitettu ehdotus toimitetaan samanaikaisesti kaikille komission yksiköille, joita ilmoitettu toimenpide saattaa koskea, niiden erityisvastuualueiden tai monialaisen vastuun mukaisesti.

Komissio välittää menettelyn puitteissa kiertävän ehdotuksen myös kaikille jäsenvaltioille ensin ilmoittavan jäsenvaltion kielellä ja sen jälkeen käännoksinä joko kaikille tai joillekin unionin virallisille kielille (tämä tehdään pyynnöstä ja on riippuvaista ehdotuksen pituudesta).

### ***Toinen vaihe: komission ja jäsenvaltioiden reagoitivaihtoehdot***

Ehdotuksen ilmoittamista seuraavien kolmen kuukauden kuluessa (tämä määräaika vastaa 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua odotusaikaa) komissio ja jäsenvaltiot tutkivat ilmoitetun ehdotustekstin arvioidakseen, onko se yhteensopiva unionin lainsäädännön ja erityisesti SEUT-sopimuksen 34 ja 36 artiklan sekä 49 ja 56 artiklan kanssa, samoin kuin asiaan liittyvän

<sup>78</sup> Ks. tässä suhteessa oikeusasiamiehen päätös asiassa 2204/2018/TE.

<sup>79</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/5/EY, annettu 9 päivänä maaliskuuta 1999, radio- ja telepäätelaitteista ja niiden vaatimustenmukaisuuden vastavuoroisesta tunnustamisesta (EYVL L 91, 7.4.1999, s. 1), kumottu radiolaitteiden asettamista saataville markkinoilla koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistamisesta ja direktiivin 1999/5/EY kumoamisesta 16 päivänä huhtikuuta 2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/53/EU (EUVL L 153, 22.5.2014, p. 62).

alakohtaisen sekundaarilainsäädännön kanssa, ja tehdäkseen tarvittaessa päätöksen ehdotuksen yhdenmukaisuudesta kyseisten säännösten kanssa.

Arvioinnin tulosten perusteella komissio ja jäsenvaltiot voivat esittää kahdenlaisia reaktioita (lisäksi komissiolla on käytössään erikoisvaihtoehto eli ehdotuksen hyväksymisen lykkääminen yhdenmukaistamistyön vuoksi, mitä käsitellään jäljempänä direktiivin 6 artiklaa koskevien kommenttien yhteydessä). Eri reaktiot ovat seuraavat:

1. Komissio ja/tai jäsenvaltiot voivat päättää, ettei teknistä määräystä koskeva ehdotus ole luonteeltaan sellainen, että se aiheuttaisi esteitä tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle, tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoamisen vapaudelle ja sijoittautumisvapaudelle.

Tässä tapauksessa sen paremmin komissio kuin jäsenvaltiotkaan eivät reagoi ehdotukseen kolmen kuukauden määräajan kuluessa.<sup>80</sup> Määräajan umpeuduttua ilmoittava jäsenvaltio voi hyväksyä määräysehdotuksensa ainoana velvoitteenaan toimittaa teknisen määräyksen lopullinen teksti komissiolle (direktiivin 5 artiklan 3 kohta).

Tämä oikeus ei kuitenkaan estä komissiota puuttumasta asiaan myöhemmin direktiivissä (EU) 2015/1535 säädetyin menettelyin ulkopuolella, jos lopulta hyväksytty määräys osoittautuu SEUT-sopimuksen tai EU:n johdetun lainsäädännön vastaiseksi.

2. Komissio ja jäsenvaltiot voivat esittää huomautuksia tai yksityiskohtaisen lausunnon jäsenvaltiolle, joka ilmoitti kyseisen teknistä määräystä koskevan ehdotuksen.

EU:n jäsenvaltiot osallistuvat tähän menettelyyn tasavertaisina komission kanssa. Ne voivat antaa huomautuksia ja yksityiskohtaisia lausuntoja mistä tahansa ilmoitetusta teknistä määräystä koskevasta ehdotuksesta.

Huomautuksia esitetään esimerkiksi silloin, kun ilmoitettu teksti on unionin lainsäädännön mukainen mutta voi aiheuttaa tulkintaerimielisyyksiä tai kun teksti herättää kysymyksiä sen täytäntöönpanojärjestelyjen yksityiskohdista. Huomautuksissa voidaan niin ikään arvioida toimenpidettä kokonaisuudessaan suhteessa unionin lainsäädännön yleisiin periaatteisiin ja alalla toteutettuihin toimintapolitiikkoihin tai ilmoittaa jäsenvaltiolle sen tulevista velvoitteista, jotka koskevat unionin tasolla myöhemmin annettavia säädöksiä.

Direktiivissä säädetään, että jäsenvaltioiden on otettava huomautukset huomioon ”mahdollisuuksien mukaan” (5 artiklan 2 kohta). Yleensä jäsenvaltiot kuitenkin ottavat saamansa huomautukset huomioon.

Direktiivin mukaan ilmoittavalla jäsenvaltiolla ei ole virallista velvoitetta vastata saamiinsa huomautuksiin. Käytännössä jäsenvaltiot kuitenkin usein vastaavat niihin vapaaehtoisesti.

Komissio tai jäsenvaltiot lähettävät yksityiskohtaisia lausuntoja (niitä ja niiden seurauksia käsitellään jäljempänä direktiivin 6 artiklan yhteydessä), kun ne katsovat, että suunnitellun toimenpide-ehdotuksen hyväksyminen saattaa luoda sisämarkkinoille tavaroiden vapaan liikkuvuuden, tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoamisen vapauden tai palveluntarjoajien sijoittautumisvapauden esteitä sisämarkkinoilla. Yksityiskohtaisilla lausunnoilla pyritään muuttamaan ehdotettua toimenpidettä, jotta edellä mainittuja vapauksia rajoittavat esteet

---

<sup>80</sup> Päätös, ettei ilmoituksen käsittelyä jatketa, on komission virallinen päätös, vaikkei sitä annetakaan tiedoksi ilmoituksen tehneelle jäsenvaltiolle.

poistetaan jo ennen niiden syntymistä. Samalla lausunnot pidentävät odotusaikaa kolmella kuukaudella (tuotteiden osalta) tai yhdellä kuukaudella (tietoyhteiskunnan palvelujen osalta).

Nämä seikat liittyvät siihen, että ehdotus on unionin lainsäädännön vastainen SEUT-sopimuksen 34, 49 tai 56 artiklan tai EU:n johdetun lainsäädännön rikkomisen vuoksi. Yleisimmät ilmoitusmenettelyn yhteydessä havaitut rikkomiset koskevat SEUT-sopimuksen 34, 49 tai 56 artiklan ja/tai tavaroiden vapaata liikkuvuutta tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevan EU:n johdetun oikeuden tärkeimpien säännösten vastaisia kansallisia määräyksiä ja johtuvat erityisesti siitä, että jotkin ehdotuksen säännöksistä ovat tarpeettomia tai suhteettomia tavoitteeseen nähden, mikä rikkoo unionin tuomioistuimen asettamaa vaatimusta poikkeuksille sisämarkkinoiden perusvapauksista alalla, jota ei ole yhdenmukaistettu.

Yksityiskohtaista lausuntoa ei voida missään olosuhteissa esittää sellaisista määräysehdoista, joilla kielletään valmistus mutta jotka eivät muodosta potentiaalista estettä tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle (direktiivin 7 artiklan 2 kohta).

Jäsenvaltioiden on vastattava komission tai toisen jäsenvaltion niille lähettämiin yksityiskohtaisiin lausuntoihin. Jäsenvaltion, jolle tällainen lausunto on osoitettu, on erityisesti ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille, mitä toimia se aikoo toteuttaa (kiistanalaisen tekstin peruuttaminen, sen säilyttämisen perusteleminen tai tiettyjen säännösten muuttaminen sisämarkkinoiden sääntöjen mukaisiksi).

Vaikka direktiivissä ei määritelläkään vastauksen antamisen määräaikaa, jäsenvaltion on silti tehokkuuden parantamiseksi suotavaa vastata mahdollisimman pian, mieluiten tavaroita koskevan kuuden kuukauden odotusajan tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevan neljän kuukauden odotusajan kuluessa.

Komissio kommentoi vuorostaan toimia, joita jäsenvaltio aikoo toteuttaa yksityiskohtaisen lausunnon johdosta, jotta jäsenvaltio saa tietää, riittävätkö toimenpiteet poistamaan tekstin hyväksymisestä mahdollisesti aiheutuvat tavaroiden vapaan liikkuvuuden, tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoamisen vapauden tai palveluntarjoajien sijoittautumisvapauden esteet vai onko tekstin säilyttämiseksi esitetty perustelu hyväksyttävä.

Jos komissio katsoo, ettei vastaus sen yksityiskohtaiseen lausuntoon ole tyydyttävä, se voi aloittaa SEUT-sopimuksen 258 artiklassa tarkoitetun menettelyn siinä tapauksessa, että ehdotus tosiaankin hyväksytään ilman tarvittavia muutoksia. Jäsenvaltiolla on vastaavasti oikeus käynnistää SEUT-sopimuksen 259 artiklassa määrätty rikkomusmenettely, jos toisen jäsenvaltion tekemä ilmoitettu ehdotus, joka ei ole EU:n lainsäädännön mukainen, hyväksytään.

Direktiivin (EU) 2015/1535 5 artiklan 1 kohdan viimeisessä alakohdassa säädetään teknisten eritelmien, ”muiden vaatimusten” tai vero- tai rahoitustoimenpiteisiin liittyvien palveluja koskevien määräysten osalta, että huomautukset ja yksityiskohtaiset lausunnot voivat koskea ainoastaan seikkoja, jotka voivat mahdollisesti aiheuttaa tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteitä tai palveluja koskevien määräysten osalta palvelujen vapaan liikkuvuuden tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapauden esteitä, mutta eivät toimenpiteeseen liittyviä verotuksellisia tai rahoituksellisia seikkoja. Näin ollen tässä kohdin ei tarkastella jäsenvaltioiden verotusoikeutta. Näihin ehdotuksiin sovelletaan myös erityiskohtelua odotusaikojen suhteen (ks. 7 artiklan 4 kohta: näiden tekstien hyväksymiselle ei ole määriteltä jäsenvaltioita koskevaa määräaikaa).



3. Komissio voi ilmoittaa ehdotettua kansallisen toimenpiteen aihetta koskevasta EU:n yhdenmukaistamisaloitteesta, tai se voi ilmoittaa havainneensa, että tällainen aloite on olemassa. Tämän pelkästään komission käyttöön varatun reaktion seuraukset kuvataan direktiivin 6 artiklan 3, 4 ja 5 kohdassa (ks. jäljempänä).

## **II. Odotusaikojen noudattamisvelvollisuus**

### ***”6 artikla***

*1. Jäsenvaltioiden on lykättävä teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä kolmella kuukaudella siitä päivästä alkaen, jona komissio on saanut 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot.*

*2. Jäsenvaltioiden on lykättävä*

- neljällä kuukaudella sellaisen teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä, joka on 1 artiklan 1 kohdan f alakohdan toisen alakohdan ii alakohdassa tarkoitetun vapaaehtoisen sopimuksen muodossa,*
- kuukaudella muun teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä palveluja koskevia ehdotuksia lukuun ottamatta, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän artiklan 3, 4 ja 5 kohdan soveltamista,*

*siitä päivästä alkaen, jona komissio on saanut 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot, jos komissio tai toinen jäsenvaltio esittää kolmen kuukauden kuluessa kyseisestä päivästä yksityiskohtaisen lausunnon, jonka mukaan suunniteltu toimenpide sisältää seikkoja, jotka voivat luoda esteitä tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle sisämarkkinoilla,*

- palveluja koskevan määräysehdotuksen hyväksymistä neljällä kuukaudella siitä päivästä alkaen, jona komissio on saanut 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot, jos komissio tai toinen jäsenvaltio esittää kolmen kuukauden kuluessa kyseisestä päivästä yksityiskohtaisen lausunnon, jonka mukaan suunniteltu toimenpide sisältää seikkoja, jotka voivat luoda esteitä palvelujen vapaalle liikkuvuudelle tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapaudelle sisämarkkinoilla, sanotun kuitenkin rajoittamatta 4 ja 5 kohdan soveltamista.*

*Palveluja koskevien määräysehdotusten osalta komission tai jäsenvaltioiden yksityiskohtaiset lausunnot eivät saa haitata jäsenvaltioiden unionin lainsäädännön mukaisesti mahdollisesti toteuttamia kulttuuripoliittisia toimenpiteitä, erityisesti audiovisuaalisella alalla, ottaen huomioon niiden kielellisen moninaisuuden, kansalliset ja alueelliset erityispiirteet ja kulttuuriperinnön.*

*Asianomaisen jäsenvaltion on annettava komissiolle kertomus toimenpiteistä, jotka se aikoo toteuttaa näiden yksityiskohtaisten lausuntojen johdosta. Komissio ottaa kantaa näihin toimenpiteisiin.*

*Palveluja koskevien määräysten osalta asianomaisen jäsenvaltion on esitettävä tarvittaessa syyt, joiden vuoksi näitä yksityiskohtaisia lausuntoja ei voida ottaa huomioon.”*

Direktiivin 6 artikla koskee ilmoitusmenettelyn aikataulua. Päivänä, jona komissio vastaanottaa jäsenvaltion ilmoittaman kansallista teknistä määräystä koskevan ehdotuksen ja kaikki tarvittavat

asiakirjat, alkaa määräaika, jonka kuluessa jäsenvaltio ei missään tapauksessa saa hyväksyä kyseistä ehdotusta.

Tätä määräaikaa kutsutaan odotusajaksi.

Direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa mainittu kolmen kuukauden aika on alkuperäinen odotusaika. Sillä tarkoitetaan aikaa, joka katsotaan tarpeelliseksi, jotta komissio ja muut jäsenvaltiot ehtivät tutkia ilmoitetun ehdotustekstin ja reagoida siihen tarvittaessa.<sup>81</sup>

Tämän ajan lisäksi saattaa käynnistyä toinen odotusaika, jonka pituus vaihtelee tekstin luonteen ja komission tai muiden jäsenvaltioiden reaktion tyypin mukaan. Jäsenvaltiolle lähetetyt huomautukset eivät pidennä alkuperäistä kolmen kuukauden odotusaikaa, mutta komission tai muiden jäsenvaltioiden lähettämien yksityiskohtaisten lausuntojen kohdalla tilanne on toinen.

Vapaaehtoisesta sopimuksesta tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevasta määräysehdotuksesta annetun yksityiskohtaisen lausunnon osalta direktiivissä säädetään, että jäsenvaltion on noudatettava neljän kuukauden odotusaikaa (6 artiklan 2 kohta). Näin alkuperäinen odotusaika pitenee ainoastaan yhdellä kuukaudella.

Kaikkien muiden ehdotusten yhteydessä odotusaika pitenee kuuteen kuukauteen, jos niiden vuoksi lähetetään yksityiskohtainen lausunto.

### **Ehdotuksen hyväksymisen lykkääminen**

*”6 artikla*

[...]

*3. Jäsenvaltioiden on lykättävä teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä, palveluja koskevia määräysehdotuksia lukuun ottamatta, 12 kuukaudella siitä päivästä alkaen, jona komissio on saanut tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot, jos komissio kolmen kuukauden kuluessa kyseisestä päivästä ilmoittaa aikeistaan ehdottaa asiaa koskevaa direktiiviä, asetusta tai päätöstä tai hyväksyä asiaa koskeva direktiivi, asetus tai päätös Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 288 artiklan mukaisesti.*

*4. Jäsenvaltioiden on lykättävä 12 kuukaudella teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä siitä päivästä alkaen, jona komissio on saanut tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa säädetyt tiedot, jos komissio kolmen kuukauden kuluessa mainitusta päivästä ilmoittaa havainneensa, että teknistä määräystä koskeva ehdotus koskee aihetta, joka sisältyy direktiivi-, asetus- tai päätösehdotukseen, joka on esitetty Euroopan parlamentille ja neuvostolle Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 288 artiklan mukaisesti.*

*5. Jos neuvosto vahvistaa ensimmäisen käsittelyn kantansa 3 ja 4 kohdassa tarkoitetun odotusajan aikana, tätä määräaikaa pidennetään 18 kuukauteen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 6 kohdan soveltamista.”*

---

<sup>81</sup> Poikkeuksena ovat a) kiireelliset tapaukset, b) lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, joilla jäsenvaltiot kieltävät valmistuksen, jos ne eivät estä tavaroiden vapaata liikkuvuutta, (ks. 7 artiklan 2 kohta) ja c) rahoitus- tai verotustoimenpiteisiin liittyvät tekniset eritelmät tai muut vaatimukset (ks. 7 artiklan 4 kohta).

Direktiivin 6 artiklan 3, 4 ja 5 kohdassa säädetään huomattavasti pitemmistä odotusajoista silloin, kun komissio – ja vain komissio – on suorittamansa tarkastelun jälkeen määrännyt lykkäämään ehdotuksen hyväksymistä. Jäsenvaltion on lykättävä ehdotuksen hyväksymistä 12 tai 18 kuukaudella, jos EU:n tason yhdenmukaistaminen on tarpeen tai se on jo käynnissä samalla alalla.

Tällä reaktiolla, jonka seuraukset ovat jäsenvaltioille ajallisesti kaikkein vakavimmat, on tarkoitus estää ilmoitettua ehdotusta haittaamasta unionin tasolla aloitettua lainsäädännön yhdenmukaistamisprosessia.

Komissio voi lykätä kansallisen määräysehdotuksen hyväksymistä kolmessa tapauksessa:

1. Artiklan 3 kohta koskee ensimmäistä tapausta: komissio ilmoittaa aikeistaan esittää tai hyväksyä direktiivi-, asetus- tai päätösehdotus (eli jokin SEUT-sopimuksen 288 artiklassa tarkoitettu sitova unionin säädös) samasta aiheesta, jota teknistä määräystä koskevan ehdotuksen teksti koskee.

Tässä kohdassa ei määritellä, mitä ”aikeilla” ehdottaa tarkoitetaan, mutta kyse on nimenomaisesti ilmaistusta aikeesta, esimerkiksi sisällyttämisestä komission vuotuisen lainsäädäntöohjelmaan.

Jäsenvaltioiden on tällöin noudatettava 12 kuukauden odotusaikaa.

Tietoyhteiskunnan palvelujen alalla komissio ei voi vaatia lykkäämään ehdotuksen hyväksymistä pelkästään ilmoittamalla aikeistaan hyväksyä sitova unionin säädös tai esittää säädösehdotus tekstin aiheesta. Se, että komissio parhaillaan laatii unionin säädöstä, ei ole riittävä perustelu 12 kuukauden odotusajan määrittämiseksi kulloinkin kyseessä olevalle jäsenvaltiolle.

2. Toisessa tapauksessa (4 kohta) komissio katsoo, että ilmoitettu teknistä määräystä koskeva ehdotus koskee aihetta, joka sisältyy Euroopan parlamentille ja neuvostolle esitettyyn direktiivi-, asetus- tai päätösehdotukseen.

Tällöin, kuten edellisessäkin tapauksessa, ilmoittavan jäsenvaltion on noudatettava 12 kuukauden odotusaikaa. Edellisestä tapauksesta poiketen tämä velvoite koskee myös tietoyhteiskunnan palveluja.

3. Artiklan 5 kohta koskee kolmatta erityistapausta, jossa neuvosto vahvistaa yhteisen kannan kummassakin edeltävässä tapauksessa noudatettavan 12 kuukauden odotusajan kuluessa. Tässä tapauksessa direktiivissä säädetään, että jäsenvaltioiden pakollinen odotusaika pitenee 18 kuukauteen.

On syytä korostaa, että edellä mainittu ”yhteinen kanta” on yksi vaihe tavallisen lainsäätämisyjärjestyksen (jota aiemmin kutsuttiin yhteispäätösmenettelyksi) mukaisessa unionin lainsäädäntöprosessissa<sup>82</sup>. Tässä menettelyssä Euroopan parlamentti käsittelee tekstin myös toisessa käsittelyssä, jos neuvosto muuttaa parlamentin kantaa, mikä selittää odotusajan pidentämistarpeen.

---

<sup>82</sup> Menettely otettiin käyttöön Maastrichtin sopimuksella vuonna 1992, ja sen käyttöä jatkettiin vuonna 1999. Lissabonin sopimuksen hyväksymisen myötä yhteispäätösmenettely nimettiin uudelleen tavalliseksi lainsäätämisyjärjestykseksi ja siitä tuli pääasiallinen EU:n lainsäädännön hyväksymisessä käytettävä päätöksentekomenettely (SEUT-sopimuksen 289 ja 294 artikla).

*”6. Edellä 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetut velvoitteet raukeavat, kun:*

- a) komissio ilmoittaa jäsenvaltioille, että se luopuu aikeestaan ehdottaa sitovaa säädöstä tai hyväksyä sellainen;*
- b) komissio ilmoittaa jäsenvaltioille peruuttavansa luonnoksensa tai ehdotuksensa;*
- c) Euroopan parlamentti ja neuvosto hyväksyvät tai komissio hyväksyy sitovan säädöksen.”*

Artiklan 6 kohta koskee jäsenvaltioille asetettujen odotusaikojen päättymistä tilanteessa, jossa komissio on lykännyt teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymistä.

Koska on epävarmaa, kuinka kauan unionin säädöksen lopulliseen hyväksymiseen johtava prosessi kestää, komissio käyttää tätä välinettä varoen.

On loogista, että kun suunniteltu tai meneillään oleva EU:n tason toimi ei johda tulokseen, 3, 4 ja 5 kohdassa säädetyt odotusaikoja koskevat velvoitteet raukeavat, jotta jäsenvaltiot voivat viedä päätökseen lykkäytyneen lainsäädäntötyönsä kansallisella tasolla ja hyväksyä teknisen määräyksen.

Nämä odotusaikavelvoitteet raukeavat myös silloin, kun neuvosto ja Euroopan parlamentti hyväksyvät tai komissio hyväksyy ilmoitetun sitovan unionin säädöksen.

### ***Kiireellisyysmenettely:***

*”6 artikla*

*[...]*

*7. Edellä olevaa 1–5 kohtaa ei sovelleta, kun jäsenvaltion on:*

- a) kiireellisistä syistä, jotka aiheutuvat vakavasta ja ennakoimattomasta tilanteesta ja jotka liittyvät ihmisten ja eläinten terveyden suojeluun, kasvien suojeluun tai turvallisuuteen ja palveluihin liittyvien määräysten osalta myös yleiseen järjestykseen, erityisesti alaikäisten suojeluun, laadittava nopeasti tekniset määräykset saattaakseen ne voimaan välittömästi, ilman että kuuleminen on mahdollista; tai*
- b) kiireellisistä syistä, jotka aiheutuvat vakavasta tilanteesta, joka liittyy finanssijärjestelmän turvallisuuden ja luotettavuuden suojaamiseen ja erityisesti tallettajien, sijoittajien ja vakuutusosastajien suojaamiseen, säädettävä ja pantava täytäntöön finanssipalveluihin liittyviä määräyksiä välittömästi.*

*Jäsenvaltion on ilmoitettava 5 artiklassa tarkoitetussa tiedonannossa perusteet kyseisten toimenpiteiden kiireellisyydelle. Komissio ilmoittaa mielipiteensä tästä tiedonannosta mahdollisimman nopeasti. Se toteuttaa tarvittavat toimenpiteet sellaisissa tapauksissa, joissa tätä menettelyä käytetään väärin. Komissio ilmoittaa asiasta Euroopan parlamentille.”*

Tämän kohdan mukaan odotusaikoja ei sovelleta silloin, kun jäsenvaltion on pakko laatia teknisiä määräyksiä, jotka on hyväksyttävä välittömästi, eikä sillä ole aikaa kuulla komissiota ja muita jäsenvaltioita etukäteen, koska sen on reagoitava kiireelliseen, vakavaan ja ennakoimattomaan tilanteeseen, esimerkiksi luonnonkatastrofiin (ihmisten, ilmakehän, maaperän tai veden suojelutarve) tai epidemiaan. Näin on esimerkiksi silloin, kun jäsenvaltio säättää uudenlaisten huumausaineiden, psykotrooppisten aineiden ja lääkkeiden valvonnasta tai kiellosta tai toteuttaa toimenpiteitä terrorismin torjumiseksi.

Palveluja koskevien määräysten osalta jäsenvaltiot voivat vedota kiireellisyysäännökseen myös sellaisista kiireellisistä syistä, jotka johtuvat vakavasta ja ennakoimattomasta yleiseen järjestykseen, erityisesti alaikäisten suojeluun, liittyvistä olosuhteista. Tämä käsite on osoitus siitä, että unionin lainsäätäjä pitää alaikäisten suojelua erityisen tärkeänä tietoyhteiskunnan palvelujen yhteydessä. Kiireellisyyspyyntö hyväksyttiin esimerkiksi sellaisten toimenpide-ehdotusten osalta, jotka koskivat internetin käyttäjien suojelua terrorismiin yllyttäviltä tai niitä puolustelevalta verkkosivustoilta ja laittomia pornografisia kuvia levittäviltä verkkosivustoilta, sekä sellaisten määräysehdotusten osalta, jotka koskivat yhteistyöjärjestelyä salattua viestintää tarjoavien palveluntarjoajien ja sellaisten kansallisten elinten välillä, joilla on valtuudet kerätä salassa pidettäviä tietoja niin kutsutun Islamilaisen valtion laajentumisen yhteydessä.

Kiireellisyysäännökseen voidaan vedota myös rahoituspalveluja koskevien määräysten yhteydessä, jos niitä on vakavasta tilanteesta aiheutuneista kiireellisistä syistä hyväksyttävä finanssijärjestelmän turvallisuuden ja luotettavuuden suojaamiseksi, erityisesti tallettajien, sijoittajien ja vakuutuksenottajien suojaamiseksi. Tämä erityinen ja väljempi kiireellisyysäännös on säädetty yksinomaan tietoyhteiskunnan rahoituspalveluja varten tiettyjen tälle alalle ominaisten riskien ja vaatimusten vuoksi.

Nämä erityisolosuhteet eivät vapauta jäsenvaltioita velvoitteesta ilmoittaa komissiolle suunnitellut toimenpiteet ja perustella kiireellisyyspyyntö selkeästi tekstin ilmoittamisen yhteydessä. Ilmoittavan jäsenvaltion on ilmoitettava ilmoitusviestin 12 kohdassa direktiivissä mainittujen rajoitettujen kriteerien ja yleisen edun perusteella syyt, joiden vuoksi se ei voi noudattaa teknistä määräystä koskevan ehdotuksen hyväksymiseen sovellettavaa kolmen kuukauden odotusaikaa.

Komission on arvioitava, onko kiireellisyysmenettelyn käyttö perusteltua, ja ilmoitettava kantansa tiedonantoon mahdollisimman pian.

Käytännössä komissio tutkii ilmoitetut syyt erittäin perusteellisesti molempien tässä 6 artiklan 7 kohdassa mainittujen kriteerien eli tilanteen vakavuuden ja (rahoituspalveluja lukuun ottamatta) tilanteen ennakoimattomuuden pohjalta ottaen huomioon artiklassa mainitun yleisen edun. Nämä kaksi kriteeriä (vakavuus ja ennakoimattomuus) ovat kumulatiivisia. Kiireellinen hyväksyminen on tapauksen mukaan tarpeen kansanterveyden tai turvallisuuden suojelemiseksi, eläinten tai kasvien suojelemiseksi sekä palveluja koskevien määräysten osalta myös yleiseen järjestykseen, erityisesti alaikäisten suojeluun, liittyvistä syistä sekä finanssijärjestelmän turvallisuuden ja luotettavuuden ja erityisesti tallettajien, sijoittajien ja vakuutuksenottajien suojaamiseksi.

Jos komissio katsoo, etteivät nämä kriteerit täyty, se hylkää kiireellisyyspyynnön, ja odotusajan kulumisen alkaa ilmoituksen päivämäärästä. Muussa tapauksessa se voi hyväksyä tämän menettelyn soveltamisen.

Esimerkiksi direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä koskevaa määräaikaa tai unionin tuomioistuimessa vireillä olevaa menettelyä ei voida pitää direktiivin 6 artiklan

7 kohdassa tarkoitettuna ennakoimattomana olosuhteena. Kiireellisyysmenettelyn käyttö hylätään myös silloin, kun perustelut pohjautuvat puhtaasti taloudellisiin syihin tai poliittisiin tarkoituksiin ennen vaaleja. On tärkeää muistaa, että direktiivin 6 artiklan 7 kohta muodostaa poikkeuksen jäsenvaltioiden velvollisuudesta noudattaa 6 artiklan 1–5 kohdassa säädettyjä odotusaikoja. Näin ollen sitä tulkitaan tiukasti.<sup>83</sup>

Päätös kiireellisyysmenettelystä ei estä komissiota arvioimasta teknisen määräyksen sisältöä eli analysoimasta sitä, onko ilmoitettu ehdotus tai toimenpide EU:n lainsäädännön mukainen.

Jos jäsenvaltio hyväksyy odotusaikaa noudattamatta toimenpiteitä, joiden kiireellisyys on kiistetty, komissio voi aloittaa SEUT-sopimuksen 258 artiklassa tarkoitetun rikkomusmenettelyn kyseistä jäsenvaltiota vastaan direktiivissä säädettyjen velvoitteiden rikkomisen vuoksi.

### **III. Poikkeukset ilmoitusvelvollisuuteen tai odotusaikojen noudattamisvelvollisuuteen**

#### **7 artikla**

Tämä artikla täydentää direktiivin 5 ja 6 artiklaa, koska siinä esitetään kansallista teknistä määräystä koskevan ehdotuksen ilmoitusvelvollisuudesta säädetty poikkeukset. Lisäksi siinä säädetään eräistä poikkeuksista velvoitteeseen noudattaa 6 artiklassa säädettyjä odotusaikoja.

*”1. Edellä olevaa 5 ja 6 artiklaa ei sovelleta jäsenvaltioiden lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin tai vapaaehtoihin sopimuksiin, joilla jäsenvaltiot:*

- a) noudattavat sitovia unionin säädöksiä, joiden seurauksena hyväksytään tekniset eritelmät tai palveluja koskevat määräykset;*
- b) täyttävät kansainvälisestä sopimuksesta johtuvat velvoitteet, joiden seurauksena unionissa hyväksytään yhteiset tekniset eritelmät tai palveluja koskevat määräykset;”*

Tämän poikkeuksen rajat voidaan ilmaista selvimmin viittaamalla direktiivin perustavoitteeseen eli perusteettomien kaupan esteiden poistamiseen.

Jos jäsenvaltiot hyväksyvät samat unionin säädöksessä edellytetyt määräykset, samalla häviävät kaupan esteet ja eri valtioiden kansallisen lainsäädännön erot, jolloin direktiivissä säädettyä menettelyä ei enää tarvita.

Sama logiikka pätee kansainvälisiin sopimuksiin: jos tällaiseen sopimukseen sisältyy tarkat määräykset eikä niistä poikkeaminen ole mahdollista, se, että kaikki jäsenvaltiot hyväksyvät yhtenäiset määräykset, ei periaatteessa johtane kaupan esteiden syntymiseen. Tätä poikkeusta sovelletaan kansainvälisiin sopimuksiin, jotka kaikki jäsenvaltiot ovat allekirjoittaneet.

Tilanne on toinen, kun unionin säädös tai kansainvälinen sopimus pannaan täytäntöön toimenpiteillä, jotka voivat vaihdella jäsenvaltiosta toiseen, tai kun yhdenmukaisia säännöksiä, jotka on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, täydennetään säännöillä, jotka ovat kokonaan kansallista alkuperää.

---

<sup>83</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.10.2006, komissio v. Helleenien tasavalta, C-65/05, ECLI:EU:C:2006:673, ja unionin tuomioistuimen tuomio 10.7.2014, Ivansson ym., C-307/13, ECLI:EU:C:2014:2058.

Direktiivin (EU) 2015/1535 7 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaa on selvennetty lukuisissa tuomioissa. Poikkeuksen mukaan jäsenvaltiot eivät ole velvollisia ilmoittamaan tekstejä, joiden avulla ne noudattavat sitovia unionin säädöksiä, joiden tuloksena hyväksytään teknisiä eritelmiä tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti vuonna 1996<sup>84</sup>, että sitovan unionin säädöksen ja kansallisen toimenpiteen välillä on oltava suora yhteys, jotta kansallista toimenpidettä voidaan pitää täytäntöönpanotoimenpiteenä, joka on vapautettu direktiivin 83/189/ETY 10 artiklan (nykyinen direktiivin (EU) 2015/1535 7 artiklan 1 kohdan a alakohta) mukaisesta ilmoitusvelvollisuudesta.

Yhdistetyissä asioissa Albers, Van den Berkmortel ja Nuchelmans vuonna 1999 antamassaan tuomiossa<sup>85</sup> yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että kieltäessään klenbuterolin antamisen nautaeläimille lihotustarkoituksessa Alankomaat oli noudattanut eläimissä ja tuoreessa lihassa olevien jäämien tutkimisesta annettuun direktiiviin 86/469/ETY perustuvia velvoitteitaan ja että tekninen määräys oli tästä syystä vapautettu direktiivin 83/189/ETY 10 artiklan (nykyinen direktiivin (EU) 2015/1535 7 artikla) nojalla ilmoitusvelvoitteesta.

Asiassa Unilever antamassaan tuomiossa<sup>86</sup> tuomioistuin sitä vastoin totesi, ettei direktiivin 98/34/EY 10 artiklaan (nykyinen direktiivin (EU) 2015/1535 7 artikla) voida vedota, jos direktiivin säännöksessä jätetään jäsenvaltiolle riittävästi liikkumavaraa. Tässä tapauksessa asia oli juuri näin. Italia oli esittänyt, että elintarvikkeiden merkintöjä koskevassa direktiivissä 79/112/ETY velvoitetaan sisällyttämään pakkausmerkintään tuotteen alkuperä tai lähtöpaikka, jos sen ilmoittamatta jättäminen saattaisi johtaa kuluttajaa olennaisesti harhaan elintarvikkeen alkuperästä. Tuomioistuimen mukaan tässä yleistasoiseksi laaditussa säännöksessä jätetään riittävästi liikkumavaraa. Tästä syystä oliiviöljyn alkuperän merkitsemistä koskevia kansallisia määräyksiä ei voida pitää direktiivin 98/34/EY 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa (nykyinen direktiivin (EU) 2015/1535 7 artiklan 1 kohdan a alakohta) tarkoitettuina kansallisina säännöksinä, joilla noudatetaan sitovia yhteisön säädöksiä.

Yhteisöjen tuomioistuin vahvisti direktiivin 7 artiklan 1 kohdan a alakohdan suppean tulkinnan asiassa Canal Satélite Digital antamassaan tuomiossa<sup>87</sup>. Kyseisessä tuomiossa tuomioistuin toisti, että direktiivin 98/34/EY 10 artiklasta (nykyinen direktiivin (EU) 2015/1535 7 artikla) käy ilmi, että ilmoitusvelvollisuutta ja odotusaikojen noudattamisvelvollisuutta ei sovelleta jäsenvaltioiden lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin tai vapaaehtoihin sopimuksiin, joilla jäsenvaltiot noudattavat sitovia unionin säädöksiä, joilla hyväksytään tekniset eritelmit. Velvollisuutta direktiivin 98/34/EY (nykyinen direktiivi (EU) 2015/1535) mukaiseen ilmoittamiseen ei siten ole siltä osin kuin kyseisellä kansallisella säännöksellä pantiin täytäntöön televisiosignaalien lähetystä koskevien standardien käytöstä annettu direktiivi 95/47/ETY ja pelkästään tältä osin. Kun otetaan huomioon direktiivin 95/47/EY sisältö, kyseistä kansallista säännöstä ei tuomioistuimen mukaan voida kuitenkaan katsoa siltä osin kuin siinä säädetään hallinnollisesta ennakkolupajärjestelmästä – jollaisesta direktiivissä 95/47/EY ei itse asiassa säädetä – säännökseksi, jolla jäsenvaltio noudattaa sitovaa yhteisön säädöstä, jolla hyväksytään tekniset eritelmit.

<sup>84</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.9.1996, komissio v. Italia, C-289/94, ECLI:EU:C:1996:330.

<sup>85</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 11.5.1999, Albers, Van den Berkmortel, Nuchelmans, yhdistetyt asiat C-425/97, C-426/97 ja C-427/97, ECLI:EU:C:1999:243.

<sup>86</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496.

<sup>87</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 22.2.2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, ECLI:EU:C:2002:34.

Sama päätelmä koskee sellaisen kansainvälisen sopimuksen noudattamiseksi hyväksyttyjä toimenpiteitä, johon sisältyy erityisiä täytäntöönpanomääräyksiä, joista poikkeamiseen ei ole varattu mahdollisuutta. Toimenpiteet, joita hyväksytään sellaisen sopimuksen noudattamiseksi, jossa kaikki jäsenvaltiot ovat osapuolina, kuuluvat tämän poikkeuksen piiriin. Jos toimenpiteet hyväksytään sellaisen kansainvälisen sopimuksen noudattamiseksi, jossa *kaikki* jäsenvaltiot eivät ole osapuolina, toimenpiteet on ilmoitettava.

*”c) käyttävät unionin sitovissa säädöksissä säädettyjä suojalausekkeita;*

Jäsenvaltioiden ei direktiivin (EU) 2015/1535 mukaan tarvitse ilmoittaa komissiolle sellaisten väliaikaisten toimenpiteiden ehdotuksia, jotka niillä on lupa antaa EU:n direktiiveihin sisältyvien suojalausekkeiden mukaisesti SEUT-sopimuksen 114 artiklan nojalla. Kyseisen artiklan 10 kohdassa määrätään seuraavaa: *”Edellä tarkoitettuihin yhdenmukaistamistoimenpiteisiin sisällytetään aiheellisissa tapauksissa suojalauseke, jonka nojalla jäsenvaltiot saavat, unionin valvontamenettelyn alaisina, toteuttaa väliaikaisia toimenpiteitä yhdestä tai useammasta 36 artiklassa mainitusta, muusta kuin taloudellisesta syystä.”*

Nämä muut kuin taloudelliset syyt voivat liittyä julkiseen moraaliin, yleiseen järjestykseen tai turvallisuuteen, ihmisten, eläinten tai kasvien elämän tai terveyden suojeluun, taiteellisten, historiallisten tai arkeologisten kansallisaarteiden suojeluun tai teollisen ja kaupallisen omaisuuden suojeluun.

*”d) soveltavat Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY<sup>88</sup> 12 artiklan 1 kohtaa;*

Jäsenvaltioiden ei direktiivin (EU) 2015/1535 mukaan tarvitse ilmoittaa sellaisia kansallisia teknisiä määräyksiä koskevia ehdotuksia, jotka liittyvät yleisestä tuoteturvallisuudesta annetun direktiivin 12 artiklan 1 kohdan soveltamiseen.

Siinä säädetään seuraavaa: *”Jäsenvaltion on välittömästi ilmoitettava komissiolle RAPEXia<sup>89</sup> käyttäen, jos se toteuttaa tai päättää toteuttaa, suosittaa tai sopia tuottajien ja jakelijoiden kanssa vapaaehtoisia tai pakollisia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on jäsenvaltion omalla alueella estää tai rajoittaa tuotteen kaupan pitämistä tai mahdollista käyttöä taikka asettaa näille erityisehtoja sen vuoksi, että kyseinen tuote aiheuttaa vakavaa vaaraa. Jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle välittömästi kaikkiin kyseisiin toimenpiteisiin tehdyistä muutoksista tai toimenpiteiden lopettamisesta.”*

*”e) ainoastaan panevat täytäntöön Euroopan unionin tuomioistuimen päätöksen;”*

---

<sup>88</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/95/EY, annettu 3 päivänä joulukuuta 2001, yleisestä tuoteturvallisuudesta (EYVL L 11, 15.1.2002, s. 4).

<sup>89</sup> RAPEX, jonka oikeusperusta on yleisestä tuoteturvallisuudesta annettu direktiivi 2001/95/EY, on vaarallisista kuluttajatuotteista varoittamiseen käytettävä unionin nopea tietojenvaihtojärjestelmä. RAPEX kattaa kaikki kuluttajille tarkoitetut tai kuluttajien todennäköisesti kohtuudella ennakoitavissa olosuhteissa käyttämät tuotteet elintarvikkeita, lääkevalmisteita ja lääkkeitä lukuun ottamatta.



Jäsenvaltioiden ei tarvitse ilmoittaa sellaisia kansallisia toimenpiteitä, joiden ainoana tarkoituksena on panna täytäntöön unionin tuomioistuimen tuomio, joka koskee muuta seikkaa kuin teknisen määräyksen ilmoittamista. Tuomiot, jotka kyseinen unionin lainsäädännön noudattamisen varmistamisesta vastaava tuomioistuin antaa, on pantava täytäntöön välittömästi.

*”f) muuttavat ainoastaan 1 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettua teknistä määräystä komission pyynnön mukaisesti kaupan esteiden poistamiseksi tai palveluja koskevien määräysten osalta palvelujen vapaan liikkuvuuden tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapauden esteiden poistamiseksi.”*

Jäsenvaltioiden ei edellytetä ilmoittavan sellaisia kansallisia toimenpiteitä, joiden ainoana tarkoituksena on muuttaa teknistä määräystä kaupan esteiden purkamiseksi vastauksena komission yksityiskohtaisessa lausunnossa, huomautuksissa tai muussa yhteydessä esittämään pyyntöön, koska nämä toimenpiteet ovat tarkalleen direktiivin (EU) 2015/1535 tavoitteen mukaisia.<sup>90</sup>

*”2. Edellä olevaa 6 artiklaa ei sovelleta sellaisiin jäsenvaltioiden lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin, joiden tarkoituksena on valmistuksen kieltäminen, jos ne eivät estä tuotteiden vapaata liikkuvuutta.”*

Tämän kohdan mukaisesti odotusaikaa ei sovelleta toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena on valmistuksen kieltäminen, siltä osin kuin ne eivät estä tuotteiden vapaata liikkuvuutta unionissa. Tässä tapauksessa on selvää, että säädösten hyväksymisen lykkääminen on järkevää ainoastaan silloin, kun valmistuksen kieltäminen uhkaa aiheuttaa sisämarkkinoille kaupan teknisen esteen.

*”3. Edellä olevan 6 artiklan 3–6 kohtaa ei sovelleta 1 artiklan 1 kohdan f alakohdan toisen alakohdan ii alakohdassa tarkoitettuihin vapaaehtoiisiin sopimuksiin.”*

Tämän kohdan mukaan lykkäys- ja odotusaikavelvoitteet, joita on sovellettava sellaisiin kansallisten määräysten ehdotuksiin, jotka koskevat unionin tasolla parhaillaan tai piakkoin säänneltäviä aiheita, eivät koske vapaaehtoisia sopimuksia.

### **Verotus- tai rahoitustoimenpiteet**

*”4. Edellä olevaa 6 artiklaa ei sovelleta 1 artiklan 1 kohdan f alakohdan toisen alakohdan iii alakohdassa tarkoitettuihin teknisiin eritelmiin tai muihin vaatimuksiin taikka palveluja koskeviin määräyksiin.”*

---

<sup>90</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2013, Belgische Petroleum Unie ym., C-26/11, ECLI:EU:C:2013:44.

Verotus- tai rahoitustoimenpiteitä koskevia teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten osalta pidettiin tarpeettomana soveltaa odotusaikavelvoitteita jäsenvaltioiden verotusjärjestelmiin liittyviin toimenpiteisiin.

Odotusajan noudattamisvelvoitteen puuttuminen ei kuitenkaan estä komissiota tai toista jäsenvaltiota reagoimasta ehdotukseen huomautuksilla tai yksityiskohtaisilla lausunnoilla (ks. 7 artiklan 4 kohta).

\* \* \*

Direktiivin (EU) 2015/1535 5, 6 ja 7 artiklan lukemisen perusteella voidaan päätellä, että teknisiin määräyksiin sovellettava ilmoitusmenettely on varsin monimutkainen. Komission yksiköiden laatimissa ohjeissa, jotka on jaettu kansallisille yhteyspisteille, selitetään seikkaperäisesti, miten menettely käytännössä etenee (näitä ovat esimerkiksi asiakirjat ”Practical guidelines on the definition and notification of ‘fiscal or financial measures’ for the purposes of Directive (EU) 2015/1535” ja ”Guidelines on the management of urgency procedures pursuant to Article 6(7) of Directive (EU) 2015/1535”).

Lisäksi direktiivin teknisiä määräyksiä koskevissa säännöksissä asetetaan jäsenvaltioille erittäin tiukkoja velvoitteita, joita tasapainotetaan oikeudella esittää reaktioita muiden jäsenvaltioiden valmisteilla oleviin kansallisia määräyksiä koskeviin ehdotuksiin sekä mahdollisuudella säästää aikaa ja välttää huomattavasti monimutkaisemmilta unionin ja kansallisen tason menettelyiltä, joita aiheutuisi vasta jälkikäteen sovellettavista menettelyistä jo olemassa olevien sääntelyyn liittyvien esteiden poistamiseksi.

Mikäli jäsenvaltiot jättävät täyttämättä velvoitteensa ilmoittaa komissiolle teknisiä määräyksiä koskevat ehdotuksensa tai ne eivät noudata direktiivissä säädettyjä odotusaikoja, komissio voi aloittaa SEUT-sopimuksen 258 artiklan nojalla rikkomusmenettelyn, kuten edellä jo todettiin. Jos kyseinen jäsenvaltio ei noudata unionin lainsäädäntöä, menettely johtaa unionin tuomioistuimen tuomioon velvoitteiden noudattamatta jättämisen perusteella.<sup>91</sup>

Yksityishenkilöt voivat puolestaan luottaa siihen, ettei heitä voida rangaista siitä, etteivät he ole noudattaneet sellaisia teknisiä määräyksiä, joita heidän edellytetään noudattavan mutta joita ei ole ilmoitettu.<sup>92</sup> Lisäksi asiassa Unilever annettussa tuomiossa vahvistettiin, että ilmoitetun mutta sen jälkeen jo direktiivin (EU) 2015/1535 6 artiklassa säädetyn odotusajan aikana hyväksytyn säädöksen säännöksiä ei voida soveltaa yksityisiin oikeussubjekteihin.<sup>93</sup>

---

<sup>91</sup> Näihin tuomioihin viitataan kirjallisuusviitteiden III kohdassa.

<sup>92</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 30.4.1996, CIA Security International SA, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172; yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.6.1998, Lemmens, C-226/97, ECLI:EU:C:1998:296; unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2013, Belgische Petroleum Unie ym., C-26/11, ECLI:EU:C:2013:44; unionin tuomioistuimen määräys 21.4.2016, Beca Engineering, C-285/15, ECLI:EU:C:2016:295, ja unionin tuomioistuimen tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72; unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716.

<sup>93</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496, ja unionin tuomioistuimen tuomio 16.7.2015, UNIC ja Uni.co.pel, C-95/14, ECLI:EU:C:2015:492.

### III LUKU: STANDARDEJA KOSKEVIEN TIETOJEN ILMOITTAMISMENETTELY

Koska eurooppalaista standardointia on säännelty erikseen<sup>94</sup> 1. tammikuuta 2013 alkaen, standardointia koskeva osa on poistettu direktiivistä 98/34/EY<sup>95</sup>, lukuun ottamatta direktiivin (EU) 2015/1535 nykyistä 4 artiklaa (entinen direktiivin 98/34/EY 7 artiklan 2 kohdan toinen alakohta).

#### ***”4 artikla***

*Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti kaikki standardointielimille esitetyt pyynnot erityisiä tuotteita koskevien teknisten eritelmien tai standardin kehittämiseksi näitä tuotteita koskevan teknisen määräyksen antamiseksi teknistä määräystä koskevan ehdotuksen muodossa ja esitettävä perusteet määräyksen antamiselle.”*

Standardilla tarkoitetaan tunnustetun standardointielimen toistuvaa tai jatkuvaa käyttöä varten vahvistamaa teknistä eritelmää, jonka noudattaminen ei ole pakollista.

Tämä artikla koskee tapauksia, joissa jäsenvaltioiden on tehtävä standardeista pakollisia teknisten määräysten avulla.

Lähtökohtaisesti vapaaehtoisten standardien määräämiseksi pakollisiksi jäsenvaltiolla on käytettävissään kaksi menettelyä:

- Se voi tehdä olemassa olevista standardeista pakollisia ja muuntaa ne tällä tavoin teknisiksi määräyksiksi.
- Se voi myös pyytää oman maansa standardointielintä laatimaan standardeja teknisten määräysten vahvistamista varten.

Asetuksen 4 artiklassa säädetään jäsenvaltioiden velvollisuudesta ilmoittaa komissiolle kansallisille standardointielimille osoitetuista pyynnöistä laatia teknisiä määräyksiä (ensimmäinen tapaus) tai erityisiä tuotteita koskeva kansallinen standardi (toinen tapaus) teknisen määräyksen antamiseksi.

Tämän velvoitteen syy on yksinkertainen: kansalliset standardit, joista tulee osa kansallista teknistä määräystä tai jotka täydentävät sitä, voivat muodostaa esteen sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle.

---

<sup>94</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1025/2012, annettu 25 päivänä lokakuuta 2012, eurooppalaisesta standardoinnista (EUVL L 316, 14.11.2012, s. 12).

<sup>95</sup> Asiassa T-229/17, Saksa v komissio, antamassaan tuomiossa (ECLI:EU:T:2019:236) unionin yleinen tuomioistuin vahvisti, että asetuksella (EU) N:o 1025/2012 poistettiin direktiivistä 98/34/EY kaikki eurooppalaista yhdenmukaistamismenettelyä koskevat säännökset.

## IV LUKU: PYSYVÄ KOMITEA

### **”2 artikla**

*Perustetaan pysyvä komitea, jossa on jäsenvaltioiden nimeämät edustajat ja jota asiantuntijat tai neuvonantajat voivat avustaa ja jonka puheenjohtajana toimii komission edustaja.*

*Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.*

### **3 artikla**

*1. Komitea kokoontuu vähintään kaksi kertaa vuodessa.*

*Komitea kokoontuu erityiskokoonpanossa käsittelemään tietoyhteiskunnan palveluja koskevia kysymyksiä.*

*2. Komissio antaa komitealle kertomuksen tässä direktiivissä tarkoitettujen menettelyjen täytäntöönpanosta ja noudattamisesta sekä ehdotukset olemassa olevien tai ennakoitavien kaupan esteiden poistamiseksi.*

*3. Komitea antaa lausuntonsa 2 kohdassa tarkoitetuista tiedonannoista ja ehdotuksista ja se voi tältä osin ehdottaa erityisesti, että komissio:*

- a) kaupan esteiden välttämiseksi varmistaa tarvittaessa, että asianomaiset jäsenvaltiot aluksi päättävät keskenään tarvittavista toimenpiteistä;*
- b) toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet;*
- c) määrittää alat, joilla yhdenmukaistaminen vaikuttaa tarpeelliselta, ja jos aihetta ilmenee, toteuttaa tarvittavan yhdenmukaistamisen tietyllä alalla.*

*4. Komission on kuultava komiteaa:*

- a) päättäessään varsinaisesta järjestelmästä, jolla tämän direktiivin mukainen tietojenvaihto toteutetaan, ja kaikista muutoksista siihen;*
- b) tarkastellessaan tämän direktiivin mukaisen järjestelmän toimintaa.*

*5. Komissio voi kuulla komiteaa vastaanottamastaan teknistä määräystä koskevasta alustavasta ehdotuksesta.*

*6. Tämän direktiivin täytäntöönpanoa koskevat kysymykset voidaan saattaa komitean käsiteltäväksi komitean puheenjohtajan tai jäsenvaltion pyynnöstä.*

*7. Komitean käsittelemät asiat ja sille esitetyt tiedot ovat luottamuksellisia.*

*Komitea ja kansalliset viranomaiset voivat kuitenkin kuulla asiantuntijoina luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, myös yksityiseltä sektorilta, noudattaen tarvittavia varotoimia.*

*8. Palveluja koskevien määräysten osalta komissio ja komitea voivat aina pyydettyäessä kuulla teollisuuden tai tiedemaailman luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä sekä mahdollisuuksien mukaan edustavia elimiä, jotka pystyvät antamaan asiantuntijalausunnon palveluja koskevien määräysehdotusten sosiaalisista ja yhteiskunnallisista tavoitteista ja seurauksista, ja ottaa näiden lausunnot huomioon.”*

Direktiivin 2 ja 3 artiklassa kuvataan pysyvän komitean kokoonpano ja tehtävät.

Komitean jäseninä ovat jäsenvaltioiden kansallisten viranomaisten edustajat, ja sen puheenjohtajana toimii komission edustaja. Komitealla on valtuudet käsitellä teknisiä määräyksiä, ja se on kaikkien direktiivin täytäntöönpanoon liittyvien ongelmien käsittelyn yhteyspiste. Näin ollen sillä on hyvin tärkeä tehtävä menettelyn toiminnan valvonnassa ja ilmoitusten myötä esiin tulleiden poliittisten kysymysten käsittelyssä sekä hallintoyhteistyön verkoston kehittämisessä kansallisten viranomaisten välillä.

Jäsenvaltiot ja komissio ovat sopineet tämän elimen toimintaa koskevista säännöistä, koska direktiivin mukaan komitea vahvistaa itse työjärjestyksensä. Ainoat direktiivissä pysyväälle komitealle asetetut säännöt koskevat velvoitetta kokoontua vähintään kahdesti vuodessa ja taata komitealle luovutettujen tietojen ja komiteassa käsiteltyjen asioiden luottamuksellisuus.

Tämä salassapitovelvoite ei kuitenkaan estä komiteaa ja kansallisia viranomaisia hyödyntämästä sellaisten luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden asiantuntemusta, jotka pystyvät tutkimaan ilmoitetut ehdotukset ja laatimaan niistä lausunnot. Lausunnot voivat olla jopa välttämättömiä, sillä jäsenvaltioiden kansallisilla viranomaisilla ei aina ole tarvittavaa tietämystä ja resursseja tämän tehtävän hoitamiseen. Direktiivissä sallitaan tällainen järjestely, paitsi jos jäsenvaltio pyytää 5 artiklan 4 kohdan nojalla, että sen tekemä ilmoitus on poikkeuksellisesti käsiteltävä luottamuksellisenä. Tällöin komitean on noudatettava asianmukaisia varotoimia jäsenvaltioiden oikeutettujen ja asianmukaisesti perusteltujen etujen suojaamiseksi.

Käytännössä pysyvä komitea kokoontuu kaksi kertaa vuodessa. Kokoukset kutsuu koolle komissio.

Pysyvän komitean kokouksissa komission yksiköt ja jäsenvaltiot voivat vaihtaa näkemyksiä kaikista direktiivin soveltamista koskevista näkökohdista.

Näissä kokouksissa direktiivin täytäntöönpanoa koskevat kysymykset voidaan saattaa komitean käsiteltäväksi komitean puheenjohtajan tai jäsenvaltion pyynnöstä.

Lisäksi komission on kuultava komiteaa tietyissä kysymyksissä, muun muassa valittaessa järjestelmää, jolla direktiivissä säädetty tietojenvaihto käytännössä toteutetaan.

Komitea antaa lausuntoja komission esittämistä ehdotuksista olemassa olevien tai mahdollisten kaupan esteiden vähentämiseksi: se voi esimerkiksi pyytää komissiota kannustamaan jäsenvaltioiden välistä vuoropuhelua, jotta ne löytävät ratkaisut keskenään toissijaisuusperiaatetta soveltaen. Vuoropuheluun kannustaminen on direktiivin (EU) 2015/1535 hengen mukaista, koska direktiivissä pyritään poistamaan kaupan esteet niiden synty lähteellä pikemminkin ennalta ehkäisten kuin pakkotoimin.

Komissio toimittaa komitealle joka toinen vuosi Euroopan parlamentille ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle annettavan kertomuksen direktiivin soveltamisen tuloksista (ks. 8 artikla).

Pysyvä komitea voi erityisesti pyytää komissiota määrittämään alat, joilla kansallisen lainsäädännön yhdenmukaistaminen on tarpeen, ja aloittamaan työn (direktiivi- tai asetusehdotuksen laadinnan) EU:n tasolla.

Se laatii luettelon kansallisista viranomaisista – keskushallintoja lukuun ottamatta – joiden tekniset määräykset kuuluvat direktiivin soveltamisalaan, ja käsittelee kaikki luetteloon ehdotetut muutokset.

Komitea toimii lisäksi keskustelufoorumina monille kysymyksille – sähköpostitse tapahtuvan tietojenvaihdon teknisistä ongelmista aina muissa unionin säädöksissä säädettyjen ilmoitusmenettelyjen ja direktiivin (EU) 2015/1535 mukaisen menettelyn päällekkäisyyksistä johtuviin vaikeuksiin.

Pysyvän komitean kokousten ohella jäsenvaltioiden kanssa järjestetään kokouksia, joissa teknisiä määräyksiä koskevista ehdotuksista vastaavien kansallisten viranomaisten edustajat ja komission yksiköt voivat tarvittaessa olla suorassa yhteydessä toisiinsa.

Nämä kokoukset tarjoavat lisäksi tilaisuuden tavata direktiivin (EU) 2015/1535 soveltamisesta vastaavien jäsenvaltioiden keskeisten viranomaisten edustajia, joten niiden yhteydessä voidaan ratkaista ilmoitusmenettelyn soveltamisessa ilmenneitä käytännön ongelmia ja löytää ratkaisuja komission kansallisten määräysehdotusten ilmoittamatta jättämisen vuoksi aloittamien rikkomusmenettelyjen päättämiseksi tai välttämiseksi.

## V LUKU – DIREKTIIVIN SOVELTAMINEN

### I. Kertomukset ja tilastot

#### *”8 artikla*

*Komissio antaa joka toinen vuosi kertomuksen Euroopan parlamentille, neuvostolle ja talous- ja sosiaalikomitealle tämän direktiivin soveltamisen tuloksista.*

*Komissio julkaisee vuotuiset tilastot saaduista ilmoituksista Euroopan unionin virallisessa lehdessä.”*

Tässä artiklassa määritellään komission velvoitteet direktiivin (EU) 2015/1535 soveltamista koskevien tietojen avoimuuden varmistamiseksi sekä Euroopan unionin toimielinten, unionin kansalaisten poliittisia ja taloudellisia etuja edustavien elinten sekä kansalaisten itsensä kannalta.

Kertomuksissa, jotka komission on annettava Euroopan parlamentille, Euroopan unionin neuvostolle sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle, kuvataan direktiivin toiminta kertomuksen kattamalla ajanjaksolla.<sup>96</sup>

Komission erityinen kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle ”Direktiivin 98/34/EY soveltamista tietoyhteiskunnan palveluihin koskeva arviointi” julkaistiin vuonna 2003, ja siinä otettiin huomioon tilanne sen jälkeen, kun direktiivi laajennettiin kattamaan tämä ala elokuussa 1999.<sup>97</sup>

### II. Viittaus direktiiviin teknistä määräystä annettaessa

#### *”9 artikla*

*Jäsenvaltioiden hyväksymissä teknisissä määräyksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.”*

Tässä artiklassa edellytetään, että jäsenvaltiot viittaavat direktiiviin (EU) 2015/1535 joko hyväksymiensä uusien teknisten määräysten tekstissä tai tekstin julkaisun yhteydessä. Viittauksen sanamuoto jätetään jäsenvaltioiden päätettäväksi.

Vaikka viittaus ei olekaan ehdoton takuu siitä, että jäsenvaltio noudattaa direktiivin säännöksiä, sen avulla luodaan ainakin oletama siitä, että tekninen määräys on ilmoitettu asianmukaisesti.

Tämä velvoite on erittäin tärkeä yksityishenkilöiden tiedonsaannin kannalta. Heillä on oikeus puolustaa oikeuksiaan, jos tekninen määräys on hyväksytty ennalta ilmoittamatta (ks. seuraavassa VI luvussa mainittu oikeuskäytäntö).

### III. Aikataulu ja soveltamismenetelmät

Direktiivi 83/189/ETY annettiin 28. maaliskuuta 1983, ja se tuli voimaan 31. maaliskuuta 1984.

---

<sup>96</sup> Näihin kertomuksiin viitataan kirjallisuusluettelon II kohdassa.

<sup>97</sup> KOM(2003) 69 lopullinen, 13.2.2003.

Sitä muutettiin ensimmäisen kerran direktiivillä 88/182/ETY, joka tuli voimaan 1. tammikuuta 1989. Toinen muutos tuli voimaan 30. kesäkuuta 1995, ja se tehtiin direktiivillä 94/10/EY.

Sen jälkeen menettely kodifioitiin 22. kesäkuuta 1998 annetulla direktiivillä 98/34/EY, ja sitä muutettiin 20. heinäkuuta 1998 annetulla direktiivillä 98/48/EY, jolla pääasiassa laajennettiin sen soveltamisala kattamaan tietoyhteiskunnan palvelut. Laajennus tuli voimaan 5. elokuuta 1999.

Direktiivi 98/34/EY, sellaisena kuin se on muutettuna, kodifioitiin ja korvattiin 9. syyskuuta 2015 annetulla direktiivillä (EU) 2015/1535, joka tuli voimaan 7. lokakuuta 2015.

Se, millä tavoin nämä direktiivit saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, jätettiin muiden direktiivien tavoin jäsenvaltioiden harkintavaltaan SEUT-sopimuksen 288 artiklan mukaisesti, jossa määrätään seuraavaa: *”Direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot.”*<sup>98</sup>

Direktiiville (EU) 2015/1535 on tunnusomaista, että siihen sisältyy suuri määrä menettelysääntöjä, jotka jäsenvaltioiden oli pantava täytäntöön.

## **VI LUKU: YKSITYISTEN HENKILÖIDEN JA ELINKEINOELÄMÄN TIEDONSAANTIOIKEUS JA KÄYTETTÄVISSÄ OLEVAT REAGOINTIVAIHTOEHDOT**

Vaikka direktiivin (EU) 2015/1535 täytäntöönpano on ennen kaikkea teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavaan menettelyyn osallistuvien tahojen – komission ja jäsenvaltioiden – tehtävä, tiedoilla teknisiä määräyksiä koskevista ehdotuksista on huomattava merkitys kaikille unionin kansalaisille.

Komissio kehottaakin kaikkia talouden toimijoita, jotka ovat ilmoitusmenettelyn todellisia hyötyjiä, sekä kaikkia tietoyhteiskunnan palvelujen vastaanottajia (kuten yrityksiä, ammattilaisia ja kuluttajia) perehtymään kaikkiin jäsenvaltioiden valmistelemiin lainsäädäntö- ja määräysehdotuksiin riittävän varhaisessa vaiheessa, jotta ne voivat halutessaan

- ennakoida tulevien teknisten määräysten antamista muissa jäsenvaltioissa ja mukauttaa tuotantonsa näiden tekstien tarkan sisällön mukaiseksi; tällä tavoin valmistajat ja palveluntarjoajat voivat määräysten tultua voimaan tarjota välittömästi tuotteita ja palveluja, jotka täyttävät täysimääräisesti kyseisten määräysten vaatimukset
- ilmaista kantansa tarpeellisista muutoksista suunniteltuihin teknisiin määräyksiin, jotka voivat muodostaa kaupan esteitä, ja helpottaa tuotteiden ja tietoyhteiskunnan palvelujen saantia rajojen yli; talouden toimijat voivat esittää huomautuksensa vaikeuksista, joita tekstien soveltamisesta voi hyväksymisen jälkeen aiheutua niiden toimialalla.

---

<sup>98</sup> Toisin kuin asetus, joka ”on kaikilta osiltaan velvoittava” ja jota ”sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa”.



Nämä tiedot ovat erittäin arvokkaita komission yksiköille, koska niillä ei ole vastaavaa käytännön kokemusta asiaan liittyviltä aloilta.

Nämä huomautukset voidaan lähettää suoraan TRIS-järjestelmän (Technical Regulations Information System)<sup>99</sup> (ks. jäljempänä) avulla tai asiaankuuluville komission yksiköille tai kansallisille viranomaisille, jotka ovat vastuussa direktiivin (EU) 2015/1535 hallinnoinnista teknisten määräysten osalta. Komissio ja jäsenvaltiot voivat ottaa ne huomioon tutkiessaan kyseistä teknistä määräystä koskevaa ehdotusta ja laatiessaan huomautuksia tai yksityiskohtaisia lausuntoja ilmoituksen tehneelle jäsenvaltiolle ehdotuksessa havaittujen protektionististen osatekijöiden poistamiseksi.

Jos Euroopan unionin kansalaisten ja yritysten käytettävissä olevia direktiivin (EU) 2015/1535 suomia mahdollisuuksia halutaan hyödyntää täydessä mitassa, yksityishenkilöiden ja yritysten on käytettävä komission helposti saataville asettamia tietolähteitä.

## 1. TRIS-tietokanta

Direktiivin (EU) 2015/1535 johdanto-osan 7 kappale kuuluu seuraavasti: ”*Sisämarkkinoiden päämääränä on varmistaa edullinen ympäristö yritysten kilpailulle. Etenkin tiedon lisääminen edistää sitä, että yritykset voivat paremmin hyödyntää näihin markkinoihin liittyviä etuja. Näin ollen on tärkeää säätää mahdollisuudesta, että taloudelliset toimijat voivat antaa arvionsa muissa jäsenvaltioissa ehdotettavien kansallisten teknisten määräysten vaikutuksesta [...].*”

Helpottaakseen kansalaisten ja elinkeinoelämän tiedonsaantia kansallisista teknisistä määräyksistä komissio on luonut kattavan tietokannan kaikista ilmoitetuista ehdotuksista (ja jäsenvaltioiden hyväksymistä lopullisista teksteistä). Tämä TRIS-järjestelmä (Technical Regulations Information System, teknisten määräysten tietojärjestelmä) on yleisön käytettävissä Europa-sivustolla.<sup>100</sup>

Järjestelmässä on monipuolinen hakutoiminto, jolla voi tehdä hakuja erilaisten hakukriteerien, kuten ilmoitusnumeron, maan, päivämäärän, tuotteen tai avainsanojen, perusteella ja löytää niiden avulla kansalliset teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset ja myös jo hyväksytyt tekstit. Tämän lisäksi kuka tahansa asiasta kiinnostunut henkilö voi käyttää automaattista ”hälytysjärjestelmää” TRIS-verkkosivuston kautta. Käyttäjän tarvitsee ainoastaan rekisteröityä ja valita yksi tai useampi ilmoitusluokka. TRIS-järjestelmä lähettää palvelun tilaajalle automaattisesti sähköpostiviestin heti, kun järjestelmään on ladattu valittua luokkaa tai valittuja luokkia vastaava uusi ilmoitettu teksti.

## 2. Sidosryhmien huomautukset

Jos kansalaiset tai yritykset katsovat, että tutkittavana oleva ehdotus aiheuttaisi myöhemmin ongelmia sisämarkkinoilla tai vaikeuttaisi todennäköisesti kauppasuhteita Euroopan unionissa, heitä/niitä kehoitetaan esittämään mahdolliset tiedossa olevat ongelmat ja toimittamaan huomautuksensa joko komissiolle tai kyseisen jäsenvaltion ehdotuksesta vastaaville viranomaisille sähköpostitse tai kirjeitse.

Huomautukset, joissa sidosryhmät ilmoittavat komissiolle kantansa teknistä määräystä koskevaan ehdotukseen, ovat erittäin arvokkaita ja hyödyllisiä, koska ne voivat auttaa ymmärtämään kansallista lainsäädäntöluonnosta kattavammin.

---

<sup>99</sup> <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

<sup>100</sup> <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

Direktiivin johdanto-osan 7 kappaleessa vahvistettujen periaatteiden täytäntöönpanon varmistamiseksi komission yksiköt ovat kehittäneet TRIS-järjestelmän rinnalle tietoteknisen toiminnon, jonka avulla sidosryhmät voivat esittää huomautuksensa millä tahansa EU:n virallisella kielellä suoraan TRIS-järjestelmän kautta.

TRIS-tietokannan toiminto *huomautusten* lähettämiseksi on käytettävissä osoitteessa:

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/>

Tämän toiminnon avulla voidaan lähettää huomautuksia kaikista ilmoituksista, joiden odotusaika on edelleen kesken. Huomautuksia voidaan toimittaa TRIS-tietokannassa julkisesti näkyvällä tavalla tai luottamuksellisina. Jälkimmäisessä tapauksessa vain komission yksiköt saavat huomautuksen tietoonsa.

Kun sidosryhmä on ladannut huomautuksen oikeassa muodossa ja vaaditussa tiedostomuodossa, menettelyn hallinnoinnista vastaava komission yksikkö ilmoittaa ottaneensa sen vastaan TRIS-tietokantaan sisältyvän toiminnon avulla. Huomautus siirretään välittömästi asianomaisille komission yksiköille, jotka vastaavat kyseisestä EU:n lainsäädännöstä.

Jotta huomautukset voidaan ottaa huomioon, ne on toimitettava mahdollisimman varhaisessa vaiheessa odotusajan aikana.

Sidosryhmien kanta ei kuitenkaan sido komissiota sen päättäessä, reagoidaanko tiettyyn ilmoitukseen vai ei, eikä myöskään sen päättäessä reaktion toteutustavasta tai perusteluista. Eri sidosryhmät voivat esittää erilaisia (ja jopa ristiriitaisia) kantoja tietystä ilmoituksesta. Tässä yhteydessä on tärkeää korostaa, että komissio tekee viralliset päätökset riippumattomasti ja tiukasti EU:n lainsäädännön ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti hallussaan olevien tietojen perusteella ja sisäisiä päätöksentekosääntöjään noudattaen.

Komissio ei vastaa asiasta kiinnostuneiden tahojen esittämiin huomautuksiin. Tämä johtuu tiukasta aikataulusta ja siitä, että se saa vuosittain useita satoja ilmoituksia kansallisista teknisistä määräyksiä koskevista ehdotuksista sekä tuhansia niihin liittyviä lausuntoja sidosryhmiltä.<sup>101</sup>

### 3. Kansalliset yhteyspisteet

Asiasta kiinnostuneet tahot voivat myös reagoida teknisiä määräyksiä koskeviin ehdotuksiin lähettämällä huomautuksensa jäsenvaltioiden keskeisille viranomaisille (jotka on lueteltu TRIS-järjestelmän verkkosivustolla<sup>102</sup>), jotka vastaavat kansallisten teknisten määräysten luonnoksista ilmoittamisesta komissiolle.

### 4. Asiakirjojen saatavuus

Ilmoittavan jäsenvaltion vuoropuhelu komission ja muiden jäsenvaltioiden kanssa ei ole julkista. TRIS-tietokannassa ilmoitetaan, onko komissio tai jokin jäsenvaltio lähettänyt huomautuksia tai yksityiskohtaisia lausuntoja, mutta näiden reaktioiden sisältöön ei voi tutustua verkossa.

---

<sup>101</sup> Päätös asiassa 2204/2018/TE siitä, miten Euroopan komissio käsitteli EU:n sisämarkkinoiden avoimuutta koskevalla direktiivillä perustetun ilmoitusmenettelyn mukaisesti esitettyjä huomautuksia.

<sup>102</sup> <https://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/fi/contact/member-states-list-of-central-units/>

Euroopan unionin tuomioistuimen 7. syyskuuta 2017 antaman tuomion<sup>103</sup> jälkeen direktiivin (EU) 2015/1535 nojalla tapahtuva tietojenvaihto on luovutettava asetuksen (EY) N:o 1049/2001<sup>104</sup> nojalla tehdystä pyynnöstä myös odotusajan aikana. Tästä avoimuusperiaatteesta voidaan poiketa seuraavissa tapauksissa:

- kun sovelletaan yhtä asetuksessa (EY) N:o 1049/2001 säädetyistä poikkeuksista
- kun kyseisen yksityiskohtaisen lausunnon saaminen kyseisessä tapauksessa vaarantaisi erityisesti ja tosiasiallisesti tavoitteen estää sellaisen teknisen määräyksen hyväksyminen, joka on ristiriidassa EU:n lainsäädännön kanssa.

Aina kun komissio vastaanottaa jäsenvaltiosta peräisin oleviin asiakirjoihin tutustumista koskevan pyynnön, se kuulee asiakirjan laatintua jäsenvaltiota. Lisäksi asiakirjat luovutetaan vain tiedoksi.

## **5. Ilmoittamatta jätettyjen teknisten määräysten soveltamatta jättäminen**

Edellä mainittujen tietolähteiden avulla yksityiset henkilöt ja muut asiasta kiinnostuneet tahot voivat saada tietoonsa ilmoitukset ja tarkistaa, että tekniset määräykset, joita ne velvoitetaan noudattamaan, on todellakin ilmoitettu. Jos näin ei ole, ne voivat puolustaa oikeuksiaan kansallisissa tuomioistuimissa viittaamalla unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön.

Tuomiot asioissa CIA Security ja Unilever, jotka yhteisöjen tuomioistuin on antanut ennakkoratkaisumenettelyssä, ovat keskeisiä tekijöitä yksityishenkilöiden suojaamisessa jäsenvaltioiden laiminlyönneiltä direktiivissä (EU) 2015/1535 säädettyjen velvoitteiden täyttämiseksi.<sup>105</sup>

Näissä tuomioissa tarkennetaan seuraukset direktiivissä (EU) 2015/1535 säädettyjen velvoitteiden vastaisesti annetusta teknisestä määräyksestä: yksityishenkilöt voivat vedota direktiivin 5 ja 6 artiklaan kansallisessa tuomioistuimessa, jonka on jätettävä soveltamatta sellaista kansallista teknistä määräystä, jota ei ole ilmoitettu direktiivin mukaisesti tai joka on ilmoitettu mutta hyväksytty direktiivissä säädetyt odotusajan aikana eikä vasta sen jälkeen.

Yksityishenkilöillä ja yrityksillä on mahdollisuus varmistaa, että komissio ja muut jäsenvaltiot tarkastavat jäsenvaltion antaman teknisen määräyksen ennen sen hyväksymistä (direktiivissä mainittuja poikkeuksia lukuun ottamatta). Jos näin ei ole tehty, yritys voi vedota siihen, ettei kyseistä määräystä sovelleta, jos esimerkiksi jokin viranomainen väittää sen jättäneen noudattamatta vaatimuksia. Kansallisen tuomioistuimen on asiaa koskevassa tuomioistuinmenettelyssä kumottava määräyksen soveltaminen, jolloin sitä ei ole voitu myöskään rikkoa.

---

<sup>103</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 7.9.2017, Ranska v. Schlyter, C-331/15 P, ECLI:EU:C:2017:639.

<sup>104</sup> Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1049/2001, annettu 30 päivänä toukokuuta 2001, Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi (EYVL L 145, 31.5.2001, s. 43).

<sup>105</sup> Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 30.4.1996, CIA Security International SA, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172, ja yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496.

Unionin tuomioistuin on vuodesta 1996 lähtien toistuvasti vahvistanut nämä tuomiot, kun kansalliset tuomioistuimet ovat pyytäneet siltä ennakkoratkaisua.<sup>106</sup>

Tällainen vahvistus periaatteelle, jonka mukaan ilmoittamatta jätettyjä kansallisia teknisiä määräyksiä ei sovelleta kolmansiin osapuoliin, tukee komission jo vuonna 1986 omaksumaa kantaa<sup>107</sup> ja parantaa yksityishenkilöiden ja yritysten etujen suojaa tältä osin.

Tämän vahvistuksen laajuuden osalta voidaan todeta, että vaikka direktiivin (EU) 2015/1535 5 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että teknistä määräystä koskeva ehdotus on toimitettava komissiolle kokonaisuudessaan, tämän velvollisuuden laiminlyönnistä johtuva soveltamatta jättäminen ei koske kaikkia tällaisen lain säännöksiä vaan vain siinä olevia teknisiä määräyksiä<sup>108</sup>.

On tärkeää korostaa, ettei komissiolla ole toimivaltaa julistaa, että kansallista säädöstä ei voida soveltaa direktiivin (EU) 2015/1535 säännösten rikkomisen vuoksi. Kuten edellä mainittiin, tämä kuuluu kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan.

---

<sup>106</sup> Muun muassa yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.6.1998, Lemmens, C-226/97, ECLI:EU:C:1998:296, unionin tuomioistuimen määräys 21.4.2016, Beca Engineering, C-285/15, ECLI:EU:C:2016:295, unionin tuomioistuimen tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72, unionin tuomioistuimen tuomio 16.7.2015, UNIC ja Uni.co.pel, C-95/14, ECLI:EU:C:2015:492, ja unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716.

<sup>107</sup> Komission tiedonanto tiettyjen direktiivin 83/189/ETY säännösten noudattamatta jättämisestä, N:o 86/C 245/05 (EYVL C 245, 1.10.1986, s. 4).

<sup>108</sup> Unionin tuomioistuimen tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72, 68 kohta, ja unionin tuomioistuimen tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, ECLI:EU:C:2017:76, 37 ja 38 kohta.

## PÄÄTELMÄT

Kun arvioidaan ilmoitusmenettelyn täytäntöönpanosta saatua yli 30 vuoden kokemusta, jonka karttuessa komissio on seulonut yli 20 000 kansallisia toimenpiteitä koskevaa ehdotusta, käy selvästi ilmi, että uusien kaupan esteiden syntymisen ennalta ehkäisemisessä on edistytty merkittävästi ja samalla on säästetty merkittävästi oikeudellisia, hallinnollisia ja taloudellisia kustannuksia. Tältä osin direktiivin ilmoitusmenettelyä voidaan pitää paremman sääntelyn edeltäjänä, sillä se on osoittautunut teollisuus- ja kilpailukyky politiikan tehokkaaksi välineeksi ja luonut monia viestintäkanavia kaikkien keskeisten sidosryhmien välille. Näin ollen ilmoitusmenettely edustaa lainsäädännön avoimuuden ja hallinnollisen yhteistyön mallia, jonka soveltamisalaa saatetaan laajentaa edelleen ja joka voi tarjota vastaavia etuja muilla sektoreilla.

Vaikka sisämarkkinoiden toteutuminen vuonna 1993 ei näytäkään vähentäneen jäsenvaltioiden tarvetta saattaa voimaan yksityiskohtaista tuotelainsäädäntöä, ne ovat vähitellen tottuneet sisämarkkinoiden sääntöihin, asiassa *Cassis de Dijon* annettuun ennakkoratkaisuun perustuvaan vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen sekä avoimuuden ja yhteistyön periaatteisiin, jotka ohjaavat nyt niiden toimintaa teknisten määräysten alalla. Tietoyhteiskunnan palvelujen alalla tällä mekanismilla on ollut merkittävä kansallisia viranomaisia valistava rooli erityisesti sen suhteen, että on tehtävä selvä oikeudellinen ero sijoittautumisvapautta hyödyntävien toimijoiden ja pelkästään rajat ylittäviä palveluja tarjoavien toimijoiden kesken.

Tästä ovat osoituksena muun muassa vastavuoroista tunnustamista koskevan lausekkeen sisällyttäminen tiettyihin kansallisiin lainsäädäntöteksteihin ilmoitusvaiheessa, jäsenvaltioiden valmius korjata komission tai muiden jäsenvaltioiden niiden ilmoittamissa ehdotuksissa havaitsemat virheet ja teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten ilmoittamisvelvoitteen täyttäminen yhä useammissa tapauksissa.

Suurimmassa osassa tapauksista, joissa komissio reagoi saattaakseen kansalliset määräysehdotukset unionin lainsäädännön mukaisiksi, jäsenvaltiot suostuivat tekemään tarvittavat muutokset ja mukauttamaan omaa lainsäädäntöään, jolloin komission ei tarvinnut aloittaa työläitä rikkomusmenettelyjä. Ilmoitusmenettelyn lisäämä yhteistyö ja keskustelu jäsenvaltioiden välillä näkyvät esimerkiksi siinä, että vuosina 2016–2018 jäsenvaltiot lähettivät toisilleen 160 yksityiskohtaista lausuntoa.

Tämä edistyminen Euroopan yhdentymisessä, joka edistää kauppaa ja sen kasvua, on tulosta komission ja jäsenvaltioiden yhteisestä työstä. Toimimalla yhdessä kaupan uusien teknisten esteiden syntymisen ennalta ehkäisemiseksi ne vähentävät EU:n tason lainsäädännön tarvetta ja samalla parantavat kansallisella tasolla hyväksyttävien teknisten määräysten laatua. Sisämarkkinoiden avoimuutta koskeva direktiivi (direktiivi (EU) 2015/1535) on EU:n politiikan keskeinen väline, jolla torjutaan kaupan esteitä ja joka on mahdollistanut tämän kehityksen.

Tästä menestyksestä huolimatta direktiivissä (EU) 2015/1535 säädettyä menettelyä on yhä varaa parantaa. Tämä edellyttää, että parantamista kaipaavat seikat yksilöidään tarkasti.

Teknisiin määräyksiin ja tietoyhteiskunnan palveluja koskeviin määräyksiin sovellettavasta ilmoittamismenettelystä saatu kokemus on osoittanut, että joissain tapauksissa jäsenvaltiot jättävät ilmoittamatta ehdotuksensa ja toimivat direktiivin säännösten vastaisesti tai soveltavat osaa niistä virheellisesti, koska määräystekstien laadinnasta vastaavat elimet eivät tunne menettelyä riittävän hyvin. Komissio aikoo jatkaa tiedotustoimintaansa tällä alalla ja erityisesti lisätä vuoropuhelua kansallisten viranomaisten kanssa.

Komissio tekee jo vuosittaisia vierailuja jäsenvaltioihin, joissa se esittelee kansallisille viranomaisille ja talouden toimijoille sisämarkkinoiden avoimuutta koskevaan direktiiviin liittyvät mahdollisuudet ja velvoitteet.

Vaikka verkossa toimiva TRIS-tietokanta on merkinnyt läpimurtoa avoimuuden ja vastuuvollisuuden suhteen, parannettavaa on vielä. Konkreettisella tasolla tietojärjestelmä on uudistettava teknisesti, jotta se vastaa nykypäivän digitaalisten työkalujen vaatimuksia ja mahdollisuuksia.

Komissio arvostaa sidosryhmien lisääntynyttä osallistumista ehdotettujen toimenpiteiden tutkintaan. Useat eurooppalaiset sidosryhmät toimivat erittäin tarkkoina ”lainsäädännön valvojina” ja puolustavat hyvin aktiivisesti oikeutettuja etujaan ilmoittamalla komissiolle tai kansallisille viranomaisille sellaisista ehdotuksista, jotka voimaan tultuaan aiheuttaisivat teknisiä esteitä. Yksittäisten yritysten osallistumista voitaisiin lisätä. Tämä koskee erityisesti pieniä ja keskisuuria yrityksiä, jotka ovat usein varautuneempia. Yritykset voisivat rohkeasti etsiä tietoa ja tuoda ääntään kuuluviin, vaikkapa luottamuksellisesti, jos ne katsovat, että jäsenvaltioissa, joiden markkinoille ne osallistuvat, valmisteltavat tekniset määräykset voivat sellaisinaan hyväksytyinä haitata niiden etuja.

Komissio on toteuttanut eräitä tärkeitä toimia helpottaakseen elinkeinoelämän osallistumista. Ilmoitetut ehdotukset käännetään lähtökohtaisesti kaikille EU:n virallisille kielille, minkä jälkeen ne ovat saatavilla maksutta Europa-sivustolla olevassa TRIS-tietokannassa. Lisäksi komissio on perustanut automaattisen hälytysjärjestelmän, johon käyttäjät voivat liittyä. Sen avulla talouden toimijat saavat TRIS-järjestelmästä automaattisesti tiedon, kun tietokantaan vastaanotetaan uusi ilmoitettu ehdotus valitussa tuotteiden ja tietoyhteiskunnan palvelujen luokassa tai valituissa luokissa. Komissio on myös ottanut käyttöön toiminnon, jonka avulla sidosryhmät voivat ladata kantansa ilmoitettuihin ehdotuksiin suoraan TRIS-järjestelmän kautta joko siten, että kannat ovat julkisesti näkyvillä, tai luottamuksellisesti.

Myös lopulliset tekstit käännetään ja ladataan TRIS-verkkotietokantaan. Näin lisätään vastuuvollisuutta ja avoimuutta, sillä kaikki sidosryhmät voivat helposti tarkistaa, onko niiden huomautus vaikuttanut ehdotuksen hyväksytyyn versioon.

Kuten on nähty, ilmoitusmenettelyn ja TRIS-tietokannan parantamiseksi työskennellään jatkuvasti. Vuonna 1983 käynnistetyn yhteisökulttuurin hengessä kehotamme teitä – yhteisöä – auttamaan säilyttämään sisämarkkinoiden avoimuutta koskevan direktiivin merkittävyyden ja kertomaan meille, miten menettelyä voidaan parantaa. Tämä on viime kädessä se tapa, jolla saadaan aikaan myönteinen muutos jäsenvaltioiden, EU:n kansalaisten ja Euroopan talouden toimijoihin kannalta.

## VALIKOITU KIRJALLISUUSLUETTELO

### I. ARTIKKELIT

#### **Common Market Law Review**

*Case C-194/94, CIA Security International SA v. Signalson SA and Securitel SPRL*, Piet Jan SLOT, N:o 33: 1035–1050, 1996.

*Case C-390/99, Canal Satélite Digital, Case C-159/00, Sapod Audic v. Eco-Emballages, with annotation by M. Dougan*, Michael DOUGAN, Vol. 40, N:o 1, helmikuu 2003, s. 193–218.

#### **Revue du Marché Commun**

*Les Articles 30 et suivants CEE et les procédures de contrôle prévues par la Directive 83/189/CEE*, Sabine LECRENIER, N:o 283, tammikuu 1985, Editions Techniques et Economiques, Pariisi.

*Vers l'Achèvement du Marché Intérieur: l'Evolution des Procédures de contrôle prévues par la Directive 83/189/CEE depuis quatre ans*, Sabine LECRENIER, N:o 315, maaliskuu 1988, Editions Techniques et Economiques, Pariisi.

#### **Revue du marché unique européen**

*La 'certification', la reconnaissance mutuelle et le marché unique*, Jacques McMILLAN, N:o 2--1991, Editions Clément Juglar, Pariisi.

*La procédure de contrôle des réglementations techniques prévue par la nouvelle directive 83/189/CEE*, Joachim FRONIA ja Giuseppe CASELLA, N:o 2-1995, Editions Clément Juglar, Pariisi.

*Le mécanisme de transparence réglementaire en matière de services de la société de l'information instauré par la directive 98/48/CE*, Salvatore D'ACUNTO, N:o 4, 1998, Editions Clément Juglar, Pariisi.

#### **Journal des Tribunaux – droit européen**

*Le contrôle des règles techniques des Etats et la sauvegarde des droits des particuliers*, Sabine LECRENIER, N:o 35, tammikuu 1997, Editions Larcier, Bryssel.

#### **Revue du droit de l'Union européenne**

*Les dérogations nationales à l'harmonisation du marché intérieur: Examen au regard de l'article 114, paragraphes 4-7 TFUE*, Nicolas SADELEER, N:o 2, 2013, s. 233–266.

*La politique de prévention des obstacles aux échanges de marchandises et de services de la société de l'information. Les vingt-cinq ans d'un instrument révolutionnaire: la directive 98/34/CE (ex-83/189/CEE)*, Florent HERLITZ, N:o 3/2008, Editions Clément Juglar, Pariisi.

*La directive 98/48 prévoyant un mécanisme de transparence réglementaire pour les services de la société de l'information: un premier bilan après 12 mois de fonctionnement*, Salvatore D'ACUNTO, N:o 3/2000, Editions Clément Juglar, Pariisi.

### **Revue Europe**

*Normes techniques*, Sébastien ROSET, Europe, N:o 4, huhtikuu 2017, s. 22–23.

*Notion de « règle technique » et obligation de notification*, Sébastien ROSET, Europe, N:o 10, lokakuu 2014, s. 30.

*Notion de « règle technique »*, Sébastien ROSET, Europe, N:o 10, lokakuu 2012, s. 30.

*Obligation de notifier les règles techniques*, Laurence IDOT, Europe N:o 9, tammikuu 2008, s. 17.

*Eco Emballages devant la Cour de justice. Le système français de gestion des déchets d'emballage, la transparence réglementaire et la libre circulation des marchandises*, Patrick THIEFFRY, Europe, N:o 10, elo-syyskuu 2002, s. 5–7.

*L'application concrète du principe de transparence dans la sphère des services de la société de l'information*, Rodolphe MUÑOZ, N:o 12, joulukuu 2001, Editions du Juris-Classeur, Pariisi, s. 3–6.

### **European Business Law Review**

*Non-Harmonized technical Regulations and the Free Movement of Goods*, Karsten Engsig SØRENSEN, EBLR, Vol. 23, N:o 2, huhtikuu 2012, s. 163–212.

### **CEPS Policy Brief**

*Pre-empting Technical Barriers in the Single Market*, Anabela CORREIA ja Jacques PELKMANS, N:o 277, 11. heinäkuuta 2012.

### **Computer Law & Security Review**

*Information Society Services: what are they and how relevant is the definition?*, Justin HARRINGTON, volume 30, N:o 3, toukokuu 2001, s. 174–181.

*Quo vadis information society? Notification of draft rules –services in the EU*, P.P POLANSKI, volume 30, N:o 6, joulukuu 2014, s. 661–669.

### **Journal of European Consumer and Market Law**

*Why Uber is an information society service*, Martien Y. SCHAUB, Journal of European Consumer and Market Law 2018, s.109–115.

### **Gaceta Jurídica de la C.E.**

*El control de los Reglamentos Técnicos de los Estados y la Salvaguardia de los Derechos de los Particulares*, Sabine LECRENIER, GJ 1997, D-28.



## **Gaceta jurídica de la Unión Europea y de la competencia**

*Inaplicabilidad por los jueces nacionales de las reglamentaciones técnicas no notificadas a la Comisión Europea: la sentencia Lemmens del TJCE*, Luis GONZÁLEZ VAQUÉ, N:º 201, kesä-heinäkuu 1999, Madrid, s. 45–50.

## **Unión Europea Aranzadi**

*La sentencia "Lindberg": el TJCE confirma y precisa su jurisprudencia relativa al procedimiento de información en materia de reglamentaciones técnicas (Directivas 83/189/CEE y 98/34/CE)*, Isabel Segura Roda, 2005, N:º 11, s. 23–33.

## **Diritto comunitario e degli scambi internazionali**

*Direttiva n. 98/48/CE: qualche novità in materia di libera circolazione dei servizi*, Salvatore D'ACUNTO, N:º 2, 1999, Editoriale scientifica, Milano-Parma-Napoli.

## **Diritto pubblico comparato ed europeo**

*Imballaggi, regole tecniche e misure ad effetto equivalente: la Corte chiarisce il concetto di "regola tecnica", gli obblighi derivanti e gli effetti sulle normative nazionali*, Gianluca BELLOMO, 2002, s. 1 837–1 842.

## **Giustizia civile**

*Sull'interpretazione funzionale degli obblighi di comunicazione di regole tecniche*, Lorenzo PRUDENZANO, 2010, N:º I, s. 2 108–2 115.

## **SEW Tijdschrift voor Europees en economisch recht**

*Notificaties onder Richtlijn 98/34: preventieve controle op het vrije verkeer van goederen: stand van zaken 2003*, J. Goossen, Vol. 51, N:º 3, maaliskuu 2003, s. 94–102.

## **Europarecht**

*Rechtsfolgen des Erlasses technischer Vorschriften ohne vorherige Mitteilung an die Kommission gemäß Art. 8 Richtlinie 98/34/EG – Anmerkung zum Urteil des EuGH vom 11.06.2015, Rs. C-98/14, Berlington., Julia EDER, 2015 Heft 6, s. 746–762.*

## **Ecolex**

*Transparenzgrundsatz im Glücksspielrecht*, Cornelia LANSER, 2016, s. 644–645.

## **Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht**

*Verfahrensrecht: Beförderungstätigkeit von Uber Popstrafrechtliche Sanktionen der Mitgliedstaaten ohne Mitteilung an EU möglich*, Carsten KÖNIG, 2018, s. 380–381.

## II. EUROOPAN KOMISSION JULKAISUT

*Vade-Mecum on the operation of the procedure for the provision of information in the field of technical standards and regulations, Directive 83/189/EEC of 28 March 1983, Directive 88/182/EEC of 22 March 1988, Directive 94/10/EC of 23 March 1994, asiakirja 94/94, 8.8.1995 – Pääosasto III – Teollisuus.*

*Commission communication (86/C 245/05) concerning the nonrespect of certain provisions of Council Directive 83/189/EEC of 28 March 1983 laying down a procedure for the provision of information in the field of technical standards and regulations. EYVL C 245, 1.10.1986, s. 4.*

*Commission Report on the operation of Directive 83/189/EEC in 1984, 1985, 1986 and 1987, COM(88) 722 final.*

*Commission report on the operation of Directive 83/189/EEC in 1988 and 1989, COM(91) 108 final.*

*Commission report on the operation of Directive 83/189/EEC in 1990 and 1991, COM(92) 565 final.*

*Direktiivin 83/189/EY vuosien 1992, 1993 ja 1994 aikaiseen käyttöön liittyvä komission kertomus, KOM(96) 286 lopull.*

*Komission kertomus neuvostolle, Euroopan parlamentille sekä talous- ja sosiaalikomitealle direktiivin 98/34/EY toimivuudesta vuosina 1995–1998, KOM(2000) 429 lopullinen.*

*Komission kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle ”Direktiivin 98/34/EY soveltamista tietoyhteiskunnan palveluihin koskeva arviointi”, KOM(2003) 69 lopullinen.*

*Komission kertomus neuvostolle, Euroopan parlamentille sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle direktiivin 98/34/EY toimivuudesta vuosina 1999–2001, KOM(2003) 200 lopullinen.*

*Komission kertomus direktiivin 98/34/EY toimivuudesta vuosina 2002–2005, KOM(2007) 125 lopullinen.*

*Komission kertomus direktiivin 98/34/EY toimivuudesta vuosina 2006–2008, KOM(2009) 690 lopullinen.*

*Komission kertomus direktiivin 98/34/EY täytäntöönpanosta vuosina 2009–2010, KOM(2011) 853 lopullinen.*

*Komission kertomus – direktiivin 98/34/EY toiminta vuosina 2011–2013, COM(2015) 338 final.*

*Komission kertomus direktiivin (EU) 2015/1535 toiminnasta vuosina 2014–2015, COM(2017) 788 final.*

*Commission communication to the Council on a global approach to certification and testing – quality measures for industrial products, COM(89) 209 final, EYVL C 267, 19.10.1989, s. 3.*

*Komission tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille standardoinnin laajemmasta käytöstä yhteisön politiikassa, 30.10.1995, KOM(95) 412 lopull.*

*Komission tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille Eurooppalaisesta lähestymistavasta standardointiin ja maailmanlaajuiseen tietoyhteiskuntaan, 24.7.1996, KOM(96) 359 lopull.*

*Komission tiedonanto neuvostolle, Euroopan parlamentille ja talous- ja sosiaalikomitealle ”Tietoyhteiskunnan palveluja koskevien määräysten avoimuus sisämarkkinoilla” ja ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä annetun direktiivin 83/189/ETY muuttamisesta kolmannen kerran, 30.8.1996, KOM(96) 392 lopull., EYVL C 307, 16.10.1996.*

*Komission tiedonanto Euroopan parlamentille ja neuvostolle – luonnos – ”Yhtenäismarkkinoiden toimintasuunnitelma”, KOM(97) 184 lopull.*

*National regulations applicable to products in the internal market – a worrying situation, komission yksiköiden asiakirja, 28.2.1995 – III/2185 final.*

*Komission tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille ”Palvelujen sisämarkkinastrategia”, 29.12.2000, KOM(2000) 888 lopullinen.*

*Komission kertomus neuvostolle ja Euroopan parlamentille ”Palvelujen sisämarkkinatilanne”, 30.7.2002, KOM(2002) 441 lopullinen.*

*Vade-Mecum to Directive 98/48/EC which Introduces a Mechanism for the Transparency of Regulations on Information Society Services, Doc. S-42/98 – EN (lopull.) – Pääosasto III – Teollisuus ja Pääosasto XV – Sisämarkkinat ja rahoituspalvelut.*

*Komission tiedonanto ”Rakennemuutosten myötäily: laajentuneen Euroopan teollisuuspolitiikka”, 20.4.2004, KOM(2004) 274 lopullinen.*

*Tiedonanto Kevään Eurooppa-neuvostolle ”Kasvua ja työtä Euroopan tulevaisuuden hyväksi – Uusi alku Lissabonin strategialle” – Puheenjohtaja Barroson yhteisymmärryksessä varapuheenjohtaja Verheugenin kanssa antama tiedonanto, 2.2.2005, KOM(2005) 24 lopullinen.*

*Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ”Sisämarkkinoiden päivitys: enemmän mahdollisuuksia kansalaisille ja yrityksille”, 28.10.2015, COM(2015) 550 final.*

*Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ”Tavaramarkkinoiden säädöspaketti: lujitetaan luottamusta sisämarkkinoihin”, 19.12.2017, COM(2017) 787 final.*

*Commission staff working document accompanying the document report from the Commission to the European Parliament, the Council and the European Economic and Social Committee the operation of Directive 98/34/EC from 2011 to 2013, 2015.*

*Commission staff working document Accompanying the document report from the Commission to the European Parliament, the Council and the European Economic and Social Committee the operation of directive (EU) 2015/1535 from 2014 to 2015, sisämarkkinoiden, teollisuuden, yrittäjyyden ja pk-yritystoiminnan pääosasto (Euroopan komissio), 2017.*

### **III. Euroopan unionin tuomioistuimen tuomiot**

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.8.1993, komissio v. Italia, C-139/92, ECLI:EU:C:1993:346

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 1.6.1994, komissio v. Saksa, C-317/92, ECLI:EU:C:1994:212

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.7.1994, komissio v. Alankomaat, C-52/93, ECLI:EU:C:1994:301

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.7.1994, komissio v. Alankomaat, C-61/93, ECLI:EU:C:1994:302

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 11.1.1996, komissio v. Alankomaat, C-273/94, ECLI:EU:C:1996:4

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 30.4.1996, CIA Security, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.9.1996, komissio v. Italia, C-289/94, ECLI:EU:C:1996:330

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 20.3.1997, Bic-Benelux, C-13/96, ECLI:EU:C:1997:173

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.9.1997, komissio v. Italia, C-279/94, ECLI:EU:C:1997:396

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 7.5.1998, komissio v. Belgia, C-145/97, ECLI:EU:C:1998:212

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.6.1998, Lemmens, C-226/97, ECLI:EU:C:1998:296

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 11.5.1999, Albers, C-425/97, ECLI:EU:C:1999:243.

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 3.6.1999, Colim, C-33/97, ECLI:EU:C:1999:274

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 13. syyskuuta 2000, komissio v. Alankomaat, C-341/97, ECLI:EU:C:2000:434

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.9.2000, Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 12.10.2000, Snellers, C-314/98, ECLI:EU:C:2000:557

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 16.11.2000, Donkersteeg, C-37/99, ECLI:EU:C:2000:636

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 15.2.2001, komissio v. Ranska, C-230/99, ECLI:EU:C:2001:100

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.3.2001, Van der Burg, C-278/99, ECLI:EU:C:2001:143

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 22.2.2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, ECLI:EU:C:2002:34.

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 6.6.2002, Sapod Audic, C-159/00, ECLI:EU:C:2002:343

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 21.4.2005, Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.6.2005, Mediakabel, C-89/04, ECLI:EU:C:2005:348

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.9.2005, komissio v. Portugali, C-500/03, ECLI:EU:C:2005:515

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.9.2005, Lidl Italia, C-303/04, ECLI:EU:C:2005:528

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 26.10.2006, komissio v. Kreikka, C-65/05, ECLI:EU:C:2006:673

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 8.11.2007, Schwibbert, C-20/05, ECLI:EU:C:2007:652

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 4.6.2009, komissio v. Kreikka, C-109/08, ECLI:EU:C:2009:346

Unionin tuomioistuimen tuomio 15.4.2010, Sandström, C-433/05, ECLI:EU:C:2010:184

Unionin tuomioistuimen tuomio 14.4.2011, Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW ja Janssens, yhdistetyt asiat C-42/10, C-45/10 ja C-57/10, ECLI:EU:C:2011:253

Unionin tuomioistuimen tuomio 19.7.2012, Fortuna ym., yhdistetyt asiat C-213/11, C-214/11 ja C-217/11, ECLI:EU:C:2012:495

Unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2013, Belgische Petroleum Unie ym., C-26/11, ECLI:EU:C:2013:44

Unionin tuomioistuimen tuomio 10.7.2014, Ivansson ym., C-307/13, ECLI:EU:C:2014:2058

Unionin tuomioistuimen tuomio 11.6.2015, Berlington Hungary ym., C-98/14, ECLI:EU:C:2015:386

Unionin tuomioistuimen tuomio 16.7.2015, UNIC ja Uni.co.pel, C-95/14, ECLI:EU:C:2015:492

Unionin tuomioistuimen tuomio 15.10.2015, Balázs, C-251/14, ECLI:EU:C:2015:687

Unionin tuomioistuimen tuomio 2.2.2016, Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72

Unionin tuomioistuimen määräys 21.4.2016, Beca Engineering, C-285/15, ECLI:EU:C:2016:295

Unionin tuomioistuimen tuomio 13.10.2016, G.M. ja M.S., C-303/15, ECLI:EU:C:2016:771

Unionin tuomioistuimen tuomio 27.10.2016, James Elliott Construction, C-613/14, ECLI:EU:C:2016:821

Unionin tuomioistuimen tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, ECLI:EU:C:2017:76

Unionin tuomioistuimen tuomio 7.9.2017, Schlyter, C-331/15, ECLI:EU:C:2017:639

Unionin tuomioistuimen tuomio 20.12.2017, Falbert ym., C-255/16, ECLI:EU:C:2017:983

Unionin tuomioistuimen tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, ECLI:EU:C:2017:981

Unionin tuomioistuimen tuomio 10.4.2018, Uber France, C-320/16, ECLI:EU:C:2018:221

Unionin tuomioistuimen tuomio 26.9.2018, Van Gennip ym., C-137/17, ECLI:EU:C:2018:771

Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio 10.4.2019, komissio v. Saksa, T-229/17, ECLI:EU:C:2019:236

Unionin tuomioistuimen tuomio 12.9.2019, VG Media, C-299/17, ECLI:EU:C:2019:716

Unionin tuomioistuimen tuomio 19.12.2019, Airbnb Ireland, C-390/18, ECLI:EU:C:2019:1112

Unionin tuomioistuimen tuomio 28.5.2020, ECO-WIND Construction, C-727/17, ECLI:EU:C:2020:393

Unionin tuomioistuimen tuomio 8.10.2020, Admiral Sportwetten ym., C-711/19, ECLI:EU:C:2020:812

Unionin tuomioistuimen tuomio 22.10.2020, Sportingbet ja Internet Opportunity Entertainment, C-275/19, ECLI:EU:C:2020:856

Unionin tuomioistuimen tuomio 3.12.2020, Star Taxi App, C-62/19, ECLI:EU:C:2020:980

#### **IV. MUUT ASIAKIRJAT**

*Euroopan neuvoston yleissopimus nro 180 tietoyhteiskunnan palvelujen alalla tapahtuvasta tiedonvaihdesta ja oikeudellisesta yhteistyöstä, Moskova, 4.10.2001.*